ROBERT A. HEINLEIN

SF

MÂNUITORII DE ZOMBI

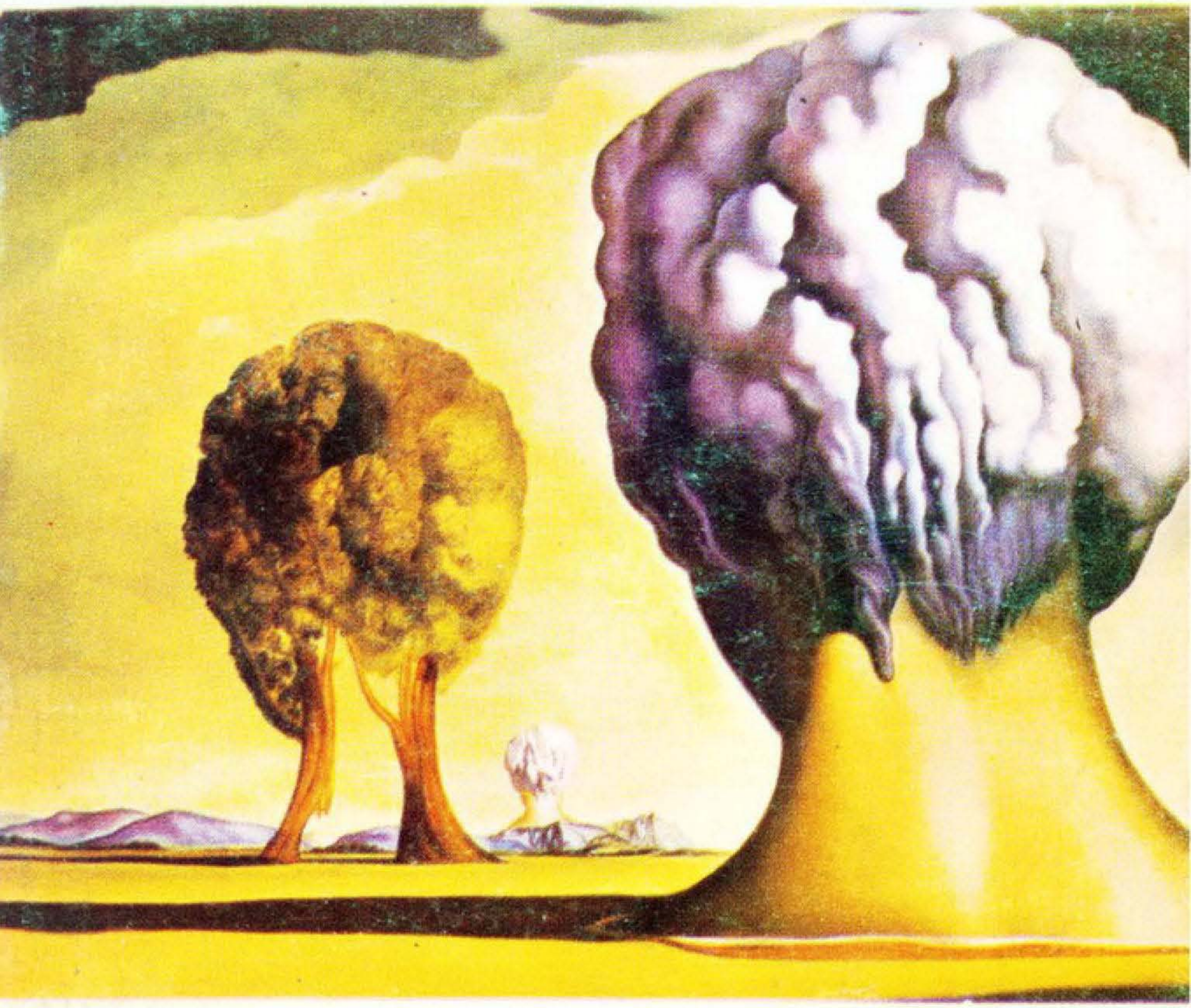

SF

Editura ANTET

UNU

ERAU ÎNTR-ADEVĂR INTELIGENȚI? PRIN EI înșiși, mai exact spus? Nu știu și nu văd cum am putea afla vreodată.

Dacă nu erau cu adevărat inteligenți, sper să nu ajung niciodată să văd că ne încurcăm cu ceva cât de cât asemenea lor, care să fie inteligent. Știu cine va pierde. Eu. Voi. Așa-numita specie omenească.

Pentru mine, a început în zorii zilei de 12 iulie '07, cu sunetul telefonului pe-o frecvență garantată să jupoaie scalpul de pe țeastă. Secția mea nu folosește un telefon de tip standard; releul audio e îngropat pe cale chirurgicală sub piele, în spatele urechii stângi — vibrațiile se conduc prin os. Am pipăit în jur, amintindu-mi apoi că-l lăsasem în jachetă, în celălalt capăt al camerei.

— În regulă, am mormăit. Te-aud. Închide zgomotul ăsta împuțit.

— Urgență, rosti un glas în urechea mea. Te prezinți personal.

I-am spus unde să-și bage urgența.

— Te prezinți la Bătrân, insistă glasul, imediat.

Asta era altceva.

— Pornesc, am declarat, ridicându-mă în capul oaselor, cu o mișcare smucită care-mi înjunghie dureros orbitele. M-am dus în baie, mi-am injectat în braț un dram de „Gyro", lăsând apoi vibratorul să mă facă bucăți în timp ce drogul mă aduna la loc. Am ieșit afară cu totul altul, sau cel puțin o parodie reușită, și mi-am luat jacheta.

Am intrat în birourile Secției printr-o boxă de spălat din Stația MacArthur. Nu veți găsi niciodată birourile noastre în cartea de telefon. De fapt, nici măcar nu există.

Totul e o iluzie. Mai există o intrare și prin mica dugheană ca o firidă, care poartă firma „TIMBRE & MONEZI RARE". Nu încercați nici calea aceea — vor insista să vă vândă un Tu'penny Black.

Nu încercați pe nici o cale. V-am spus că nu existăm, nu?

Există un lucru pe care nici un șef de stat nu-l poate ști, și anume: cât de bun e sistemul său de informații? N-o poate descoperi decât dacă acesta dă greș. De aici și Secția noastră. Bretele și curea. Națiunile Unite n-au auzit de noi niciodată, cum n-a auzit nici *Central Intelligence* Complet: *Central Intelligence Agency (C.I.A.)*, Agenția Centrală de Informații, principalul serviciu de informații și contrainformații al S.U.A. — cred. Tot ceea ce știu eu cu adevărat despre noi este instructajul pe care l-am făcut și misiunile în care m-a trimis Bătrânul. Treburi interesante, dacă nu-ți pasă unde dormi, ce mănânci, sau cât de mult trăiești. Dacă aș fi avut puțină minte, îmi dădeam demisia și mă încadram în câmpul muncii.

Singura problemă era că n-aș mai fi lucrat pentru Bătrân. Asta schimba totul.

Nu că ar fi fost un șef blând. Era absolut capabil să spună: „Băieți, trebuie să fertilizăm stejarul ăsta. Ia săriți voi în groapă, și eu o să v-acopăr cu pământ".

Am fi făcut-o. Oricare dintre noi.

Iar Bătrânul ne-ar fi îngropat de vii, dacă ar fi considerat că existau cel puțin cincizeci și trei la sută șanse ca pomul pe care-l hrănea să fie Copacul Libertății.

Se ridică și veni șchiopătând spre mine, cu chipul despicat într-un rânjet răutăcios. Căpățâna lui mare și plesuvă și nasul roman, puternic, îl făceau să arate ca o încrucișare între Satana și Punch-and-Judy.

— Bine-ai venit, Sam, mă întâmpină el. Îmi pare rău că te-am sculat din pat.

Pe dracu-i părea rău!

— Aveam liber, am răspuns eu scurt.

— A, dar încă mai ai. Plecăm în vacanță.

N-aveam încredere în „vacanțele" lui, așa că n-am mușcat momeala.

— Deci, mă cheamă „Sam", am replicat. Care mi-e numele de familie?

— Cavanaugh. Iar eu sunt unchiul tău Charlie — Charles M. Cavanaugh, pensionar. Fă cunoștință cu sora ta, Mary.

Observasem că mai era o persoană în cameră, dar când e prezent Bătrânul, el acaparează toată atenția, cât de mult timp dorește. Acum m-am uitat la „sora" mea, și pe urmă n-am mai uitat odată. Merita osteneala.

Îmi puteam da seama de ce ne stabilise ca frate și soră, dacă urma să facem o treabă împreună; obținea astfel un sistem scutit de complicații. Un agent indoctrinat nu-și poate contrazice presupusul personaj cu nimic mai mult decât și-ar putea un actor profesionist încurca intenționat replicile. Deci, pe-asta trebuia să mi-o tratez de soră — cel mai murdar truc pe care-mi fusese dat să-l pățesc în viața mea!

Trup longilin, suplu, dar de un caracter mamifer plăcut. Picioare arătoase. Umeri lați pentru o femeie. Păr roșcat ca flacăra, ondulat, și craniu cu structură osoasă de tip saurian. Avea fața mai degrabă chipeșă decât frumoasă; mă privea de parcă aș fi fost o costiță de vită.

Îmi venea să cobor o aripă la pământ și să fug în cerc. Probabil am lăsat-o să se vadă destul de clar, căci Bătrânul spuse cu blândețe:

— Tit-tiit, Sammy. Sora ta meare după tine, iar tu îți iubești la nebunie suricara, dar într-un mod sănătos, curat, grețos de cavaleresc, ca orice Băiat American.

— În halul ăsta? am întrebat, continuând să-mi privesc „suricara".

— Ba mai rău.

— Of, bine. Bună, suricară. Încântat de cunoștință.

Îmi întinse mâna. Era fermă și părea la fel de puternică precum a mea.

— Ura, pușt'u'.

Avea o voce contralto profundă, de nici nu-mi trebuia mai mult. Dracu' să-l ia pe Bătrân!

— Aș putea adăuga, continuă el, că îi ești atât de devotat surorii tale încât ți-ai da cu bucurie viața ca s-o aperi. Nu-mi face plăcere să ți-o spun, Sammy, dar sora ta e nițel mai valoroasă pentru organizație, pe moment cel puțin, decât tine.

— M-am prins. Mersi pentru politicoasa calificare.

— Ei, Sammy...

— E sora mea favorită ; o apăr de câini și de străini. Okay, când începem ?

— Mai bine fă un popas pe la Cosmetică ; au o mutră nouă pentru tine.

— Prefer un cap nou cu totul. Pe curând. Fa, soro.

Nu-au făcut exact așa, dar mi-au potrivit telefonul personal în partea dinapoi a craniului și m-au tencuit pe deasupra cu păr. Mi-au vopsit părul în aceeași nuanță cu a surorii mele nou-dobândite, mi-au albit pielea și au mai meșterit ceva pe la pomeții obrajilor și bărbie. Oglinda îmi arăta un roșcovan la fel de reușit ca Surioara. Mi-am privit părul, încercând să-mi amintesc care-i fusese culoarea naturală, pe vremuri. Apoi m-am întrebat dacă Surioara era ceea ce părea a fi în termenii situației date. Speram că da.

Mi-am pus echipamentul primit de la ei, iar cineva mi-a dat o geantă sport deja plină. Bătrânul fusese și el, vizibil, pe la Cosmetică ; avea acum țeasta acoperită cu cârlionți sârmoși de-o culoare între roz și alb. Și la față îi făcuseră ceva — nu-mi puteam da bine seama ce, dar se vedea clar că toți trei eram rude de sânge și membri a acelei curioase subspecii a roșcovanilor.

— Hai, Sammy, mă cheamă el. Îți fac informarea în mașină.

Am ieșit pe-o rută pe care n-o știam, ajungând la platforma de lansare din Nord, mult deasupra Noului Brooklyn, cu vedere peste Craterul Manhattan.

Eu conduceam, în timp ce Bătrânul vorbea. Odată ieșiți din raza controlului local, mi-a spus să pun pilotul automat pe Des Moines, Iowa. Apoi am revenit lângă Mary și „Unchiul Charlie", în salon. Ne-a comunicat istoriile noastre personale la zi.

— Deci, iată-ne, concluse el, o familie fericită — turiști. Iar dacă se-ntâmplă să nimerim în mijlocul unor evenimente neobișnuite, astfel ne vom comporta, ca niște turiști zgomotoși și irresponsabili.

— Dar care-i problema ? am întrebat. Sau pe-asta o s-o cântăm după ureche ?

— Mmmm — posibil.

— Okay. Oricum, când mori, e plăcut să știi de ce. Nu, Mary ?

„Mary" nu răspunse. Deținea acea calitate, rară la puicuțe, de a nu vorbi când n-avea nimic de spus. Bătrânul mă privi lung; într-un târziu, spuse:

— Sam, ai auzit vreodată de „farfurii zburătoare"?

— Hai?

— Doar ai studiat istoria! Zi!

— Adică *alea*? Nebunia farfuriilor zburătoare, demult, înaintea Dezordinilor? Credeam că te referi la ceva recent și real; alea erau halucinații în masă.

— Chiar așa?

— Mă rog, n-am studiat multă statistică a psihologiei anormale, dar cred că-mi amintesc o ecuație. Toată acea perioadă a fost psihopată; orice om cu toate garniturile strânse era băgat la răcoare.

— Prezentul e mai normal la cap, mm?

— A, n-aș merge până la a afirma asta.

Dibuind prin minte, am găsit răspunsul dorit:

— Mi-am amintit ecuația — integrala de evaluare a lui Digby pentru date secundare și de grad mai înalt. Oferea o certitudine de 93,7 la sută că mitul farfuriilor zburătoare, după eliminarea cazurilor certe, consta în halucinație. Îmi amintesc fiindcă a fost primul caz de acest gen în care exemplele fuseseră adunate și analizate sistematic. Un proiect guvernamental, Dumnezeu știe de ce.

Bătrânul făcu o figură benignă.

— Ține-te bine, Sammy. Azi mergem să inspectăm o farfurie zburătoare. Poate chiar să ne tăiem cu fierăstrăul un suvenir, ca niște adevărați turiști.

DOI

— ACUM ȘAPTESPREZECE ORE, — BĂTRÂNUL își privi ceasul de la deget și adăugă — și douăzeci și trei de minute, o navă spațială neidentificată a aterizat lângă Grinnell, Iowa. Tipul, necunoscut. Formă aproximativ discoidală și cam cincizeci de metri diametru. Originea, necunoscută, dar...

— Nu i-au urmărit traiectoria? l-am întrerupt.

— Nu. Iată o fotografie a ei, făcută după aterizare de către Stația Spațială Beta.

Am privit-o și i-am dat-o și lui Mary. Era la fel de neconcludentă ca orice imagine luată cu teleobiectivul de la opt mii de kilometri. Copaci semănând cu mușchiul... umbra unui nor care compromitea cea mai mare parte a imaginii... și un cerc cenușiu ce-ar fi putut să fie o navă discoidală, putând fi la fel de bine un conteiner de petrol sau un rezervor de apă. Mary înapoie fotografia.

— Arată ca un cort pentru întruniri în tabără, am comentat eu. Altceva, ce mai știm?

— Nimic.

— Nimic? După șaptesprezece ore! Ar trebui să avem agenți mișunând prin tot locul!

— Am avut. Doi de la fața locului și patru trimiși. Nu s-au mai prezentat. Îmi displace să pierd agenți, Samuy, mai ales când nu câștig nimic în schimb.

Mi-am dat dintr-o dată seama, înfiorat, că situația trebuia să fie atât de gravă încât Bătrânul preferase să-și mizeze propriul creier contra pierderii organizației, căci — în scopul de-a-și duce misiunea la îndeplinire și a raporta. În situația de față, Bătrânul era acela care trebuia să se înapoieze — iar după el, Mary. Eu eram la fel de dispensabil ca o agrafă de hârtii. Nu-mi plăcea.

— Un agent a făcut un raport parțial, continuă Bătrânul. A mers acolo ca trecător accidental și a raportat telefonic că nu poate fi decât o navă spațială. Apoi a raportat că nava se deschide și va încerca să se apropie de ea, depășind cordoanele poliției. Ultimul lucru pe care l-a spus a fost: „Uite-i că vin. Sunt ființe mici, cam..." După care s-a întrerupt.

— Omuleți?

— A spus ființe.

— Rapoarte periferice?

— Cât cuprinde. Postul stereo din Des Moines a trimis echipe mobile pentru un reportaj la fața locului. Imaginile transmise erau toate cadre lungi, luate din zbor. Nu înfățișau decât un obiect în formă de disc. Apoi, timp de circa două ore, nici o imagine și nici o veste, ulterior urmând planuri mai apropiate și un nou buletin de știri.

Bătrânul tăcu.

— Și? am insistat.

— Toată treaba a fost un fals. „Nava spațială" era un trucaj din folie de metal și plastic, construită de doi

băieți de la o fermă, în pădurea de lângă casa lor. Reportajele false au pornit de la un crainic care-i folosise pe băieți, ca să încropească un material. A fost concediat, ultima „invazie din spațiul cosmic" reieșind ca fiind o glumă.

M-am foit în loc.

— Deci, e o farsă — dar am pierdut șase oameni. Îi vom căuta?

— Nu, căci nu i-am găsi. Vom încerca să aflăm de ce triangulația acestei imagini — ridică el telefotografia din stația spațială — nu corespunde perfect cu buletinele de știri — și de ce studioul stereo din Des Moines a întrerupt o vreme emisia.

Mary vorbi pentru prima oară:

— Aș vrea să discut cu băieții ăia de la fermă.

Am străbătut cu mașina vreo opt kilometri de la Grinnell, începând să căutăm ferma McLain — reportajele îi numiseră, ca faptași, pe Vincent și George McLain. N-a fost greu de găsit. La o bifurcație a drumului, se afla un indicator mare: SPRE NAVA SPAȚIALĂ. Nu peste mult, pe ambele părți ale drumului apărură duo-uri, mașini de teren și trifibii. La cotitura spre ferma McLain, câteva tonete ofereau răcoritoare și suveniruri. Un polițist de stat dirija circulația.

— Trage pe dreapta, mă dirijă Bătrânul. Putea vedea foarte bine comedia, mm?

— Just, Unchiule Charlie, am încuviințat.

Bătrânul sări afară, legându-și bastonul. Am ajutat-o pe Mary să coboare, iar ea se cuibări lângă mine, apucându-mă de braț. Mă privi, reușind să arate atât neghioabă, cât și afectată.

— Mamă, da' forțos mai ești, Frăție.

Îmi venea să-i trag o palmă. Toată mascarada asta cu sărăcuța-de-mine — din partea unei agente de-a Bătrânului. Zâmbetul unei tigroaice.

„Unchiul Charlie" bâzâia prin jur, pisând poliția statului, apucând de butoniere oamenii, oprindu-se să-și cumpere țigări de la o tarabă și oferind imaginea perfectă a prostănacului chivernisit și senil ieșit în vacanță. Se întoarse, agitându-și trabucul spre un sergent:

— Inspectorul spune că-i o păcăleală, dragii mei — o farsă ticluită de niște băieți. Mergem?

Mary făcu o mutră dezamăgită :

— Și nu-i nici o navă?

— Există o navă spațială, dacă vreți s-o numiți așa, răspunse polițistul. Urmați-i doar pe sugacii ăia. Și sunt „sergent", nu „inspector".

Am pornit, peste o pajiște și prin niște crânguri. Intrarea pe poartă costa un dolar, și mulți se întorceau din drum. Cărarea prin pădure era destul de pustie. Mă mișcam atent, dorindu-mi să am în ceafă ochi, nu telefon. Unchiul Charlie și Surioara mergeau în frunte, Mary sporovăind ca o proastă și reușind, cumva, să fie și mai scundă, și mai tânără decât fusese la plecare. Am ajuns la un luminiș, iar acolo se afla „nava spațială".

Avea peste treizeci de metri diametru, dar nu era decât metal ușor și folii de plastic, pulverizată cu aluminiu. Păreau două farfurii de plăcinte puse una peste alta. În afară de asta, nu semăna cu nimic anume. Totuși, Mary chițăi :

— O, ce interesant !

Un tânăr de vreo optsprezece, nouăsprezece ani, cu fața bronzată permanent și plină de coșuri, scoase capul printr-o trapă din vârful monstruozității.

— Vreți să vedeți înăuntru? strigă el, adăugă că ne va mai costa câte cincisprezece cenți de persoană, iar Unchiul Charlie scoase banii.

Mary ezită la chepeng. Lui mutră-cu-coșuri i se alătură cel care părea să fie fratele său geamăn, și începură s-o conducă înăuntru. Fata se retrase, așa că am intrat repede, cu gândul să execut cu toate manevrele. Aveam motive nouăzeci și nouă la sută profesionale ; miroseam primejdia prin tot locul.

— E întuneric, se văicări ea.

— Nu-i nici un pericol, o asigură tânărul. Am primit vizitatori toată ziua. Eu sunt Vinc McLain. Poftiți, duduie.

Unchiul Charlie privi prin trapă, ca o cloșcă prudentă.

— Acolo pot fi șerpi, hotărî el. Mary, cred că-i mai bine să nu intri.

— N-aveți de ce vă teme, insistă primul McLain. Nu-i nici un pericol.

— Puteți păstra banii, domnilor, spuse Unchiul Charlie, privindu-și degetul. E târziu. Hai să mergem, dragii mei.

I-am urmat pe cărare, înfuriat la culme.

Am ajuns înapoi la mașină. Odată plecați, Bătrânul spuse tăios :

— Ei? Ce-ați văzut?

— Vreo îndoială privind primul raport? am contraatacat eu. Cel infirmat?

— Nici una.

— Chestia aia n-ar fi prostit un agent, nici chiar pe-ntuneric. Asta nu-i nava pe care a văzut-o el.

— Firește că nu. Altceva?

— Cât ați zice că a costat farsa asta? — folie metalică nouă, vopsea proaspătă și, din ce-am văzut eu prin trapă, probabil vreo trei sute de metri de bușteni ca s-o proptească.

— Continuă.

— Ei bine, ferma McLain are cuvântul „ipotecă" scris peste tot. Dacă băieții se țin de bancuri nota de plată n-au putut-o păcăli.

— Evident. Tu, Mary?

— Unchiule Charlie, ai observat cum m-au tratat?

— Cine? am întrebat eu răstit.

— Sergentul și cei doi băieți. Când am aplicat numărul cu dulcica-bocceluță-de-sex, ar fi trebuit să se întâmple ceva. Și nimic.

— Toți erau atenți, am obiectat.

— Nu înțelegi — dar eu *știu*. Știu întotdeauna. Era ceva în neregulă cu ei. Erau morți pe dinăuntru. Paznici de harem, dacă știi la ce mă refer.

— Hipnoză? întrebă Bătrânul.

— Posibil. Sau, poate, droguri.

Se încruntă, părând nedumerită.

— Hmm..., răspunse el. Sammy, ia-o pe prima la stânga. Investigăm un loc aflat la trei kilometri sud de-aici.

— Amplasamentul triangulat din fotografie?

— Ce altceva?

Dar n-am ajuns acolo. Mai întâi am dat de-un pod, iar mașina n-avea destul loc ca să-l treacă, lăsând la o parte regulile privind circulația unui duo pe sol. Am ocolit spre sud și am revenit, pe singurul drum rămas. Ne opri un agent de circulație. Foc în pădure, spuse el; dacă mai înaintam, probabil ne-am fi trezit în mijlocul

pompierilor. Oricum, pe mine ar fi trebuit să mă trimită în linia de foc.

Mary își fâlfâia genele spre el, iar polițistul se înmuie. Fata îi spuse că nici eu, nici Unchiul Charlie nu știau să conducă — o dublă minciună.

După ce am trecut, am întrebat-o:

— Cu ăsta cum era?

— Ce să fie?

— Paznic de harem?

— O Doamne, nu! Un bărbat extrem de atrăgător.

Răspunsul ei mă enervă.

Bătrânul se opuse să decolăm pentru a face un raid peste locul cu pricina. Declară că ar fi fost inutil. Ne-am îndreptat spre Des Moines. În loc de-a parca la porțile de taxare, am intrat cu mașina în oraș, mergând până la studioul stereo Des Moines. „Unchiul Charlie" ne conduse grăbit în biroul administratorului general. Pe drum spuse mai multe minciuni — sau, poate, „Charles M. Cavanaugh" era de fapt un mare mahăr în Autoritățile Comunicațiilor Federale.

Odată intrați, își continuă numărul Marelui Obraznic:

— Ei, domnule, ce-i cu toate prostiile astea despre o farsă cu o navă spațială? Vorbiți clar, domnule: licența dumneavoastră poate depinde de asta.

Administratorul era un omuțel cu umeri rotunjiți, dar nu părea intimidat, ci doar plictisit:

— Am dat explicații complete în emisie. Am suferit prejudicii. Individul a fost concediat.

— Foarte nepotrivit, domnule.

Omulețul — Barnes, pe numele lui — ridică din umeri:

— La ce v-ați așteptat? Să-l spânzurăm de picioare?

Unchiul Charlie își îndreptă spre el trabucul:

— Vă previn, domnule. Nu-s eu omul de care să scăpați cu una, cu două. Nu sunt convins că doi mocofani de fermă și un crainic imberb au putut înscena toată afacerea asta ridicolă. Acolo s-au băgat bani, domnule. Da, domnule — bani. Acum să-mi spuneți, domnule, ce-ați avut de... Mary se așezase lângă biroul lui Barnes. Făcuse ceva cu costumul, iar poziția ei îmi aducea în minte „*La Maja desnuda*" de Goya. Îi făcu Bătrânului un semn cu degetele mari în jos.

Barnes n-ar fi trebuit să-l observe; părea să aibă toată atenția îndreptată asupra Bătrânului. Dar, totuși,

văzu. Se răsuci spre Mary, iar de pe chip i se șterse orice expresie. Întinse mâna spre birou.

— Sam ! Omoară-l ! lătră Bătrânul.

I-am ars picioarele, iar trunchiul îi căzu la podea. Fusese un foc stângaci ; intenționasem să-i pârlesc burta.

Apropiindu-mă, i-am aruncat cu un șut pistolul din degetele care încă-l mai strângeau. Mă pregăteam să-i aplic lovitura de grație — un om ars astfel e mort, dar are nevoie de câtva timp ca să dea în primire — când Bătrânul se răsti :

— Nu-l atinge ! Mary, la o parte !

Se apropie de trup pe furiș, ca o pisică investigând necunoscutul. Barnes scoase un oftat prelung, apoi tăcu. Bătrânul îl împunse ușurel cu bastonul.

— Șefule, am spus eu, n-ar fi timpul să ne cărăm?

Fără a privi în jur, Bătrânul răspunse :

— Aici suntem în tot atâta siguranță ca oriunde. Probabil roiesc prin toată clădirea.

— Roiesc ce ?

— De unde să știu? Roiesc ceea ce-a fost *el*, arătă Bătrânul spre trupul lui Barnes. Asta vreau să aflu.

Mary scoase un suspin sufocat, șoptind :

— Încă mai respiră. Priviți !

Trupul zăcea cu fața în jos ; spinarea vestonului se ridica și cobora, ca un piept respirând.

Bătrânul aruncă o privire, apoi apăsă cu capătul bastonului.

— Sam. Vino-aici.

M-am apropiat.

— Dezbracă-l, continuă el. Pune-ți mănușile. Și ai grijă.

— Capcană ?

— Gura. Cu grijă.

Probabil avea o bănuială apropiată de adevăr. Cred că Bătrânul are montat în creier un integrator care ajunge la necesitatea logică pornind de la minimum de date, la fel cum un expert muzeograf reconstituie un animal dintr-un singur os. Mai întâi mi-am pus mănușile — mănușile de agent ; puteam să învârt o lingură prin acid în clocot, și totuși aș fi recunoscut pe pipăite o monedă în întuneric, spunând care e capul și care pajura — după care, odată înmănușat, am început să-l întorc pentru a-l dezbrăca.

Spinarea continua să palpite; nu-mi plăcea înfățișarea ei — nefirească. Am apăsat cu palma între omoplați. Un spate omenesc e format din oase și mușchi. Acesta era moale, și se ondula. Mi-am smuls mâna.

Fără un cuvânt, Mary îmi dădu o pereche de foarfeci de pe biroul lui Barnes. Le-am luat și am spintecat haina. Pe dedesubt, cadavrul era îmbrăcat într-o flanelă subțire. Între aceasta și piele, pornind de la ceafă și până la jumătatea spatelui, se afla ceva care nu era făcut din carne. Gros de câțiva centimetri, îi conferea leșului o înfățișare rotunjită la umeri, sau ușor cocoșată. Pulsa.

Sub privirile noastre, se îndepărtă lunecând încet de pe spinarea omului. Am întins mâna să-i scot flanela; bastonul Bătrânului mi-o dădu la o parte.

— Hotărăște-te, am spus, frecându-mi nodurile degetelor.

Nu-mi răspunse, ci strecură bastonul sub cămașă și-l împinse în susul trunchiului. Arătarea rămase descoperită.

Cenușiu-palidă, vag translucidă și pătrunsă de o structură mai întunecată, diformă — dar era, indiscutabil, vie. În timp ce priveam, se scurse în spațiul dintre brațul și pieptul lui Barnes, umplându-l și rămânând acolo, inaptă să se retragă mai departe.

— Bietul ticălos, spuse încet Bătrânul.

— Hmm! *Ăla!*

— Nu — Barnes. Adu-mi aminte să mă-ngrijesc să primească Inima Purpurie, după ce s-o termina totul. Dac-o să se termine vreodată.

Bătrânul se ridică și porni greoi prin încăpere, ca și cum ar fi uitat complet de lucrul cuibărit în scobitura brațului lui Barnes.

M-am tras mai înapoi, continuând s-o privesc, cu pistolul pregătit. Nu se putea mișca repede; era evident că nu putea să zboare; dar nu știam ce putea face. Mary se apropie și-și rezemă umărul de al meu, ca pentru a-mi căuta încurajarea. Am cuprins-o cu brațul liber.

Pe o masă laterală se afla o stivă de cutii, din soiul celor folosite la benzile stereo. Bătrânul luă una, o goli de bobine și reveni cu ea în mână.

— Asta e de-ajuns, cred.

Puse cutia pe podea, lângă arătare, și începu s-o zgândăre cu bastonul, încercând s-o irite spre a se târî în cutie.

Când colo, făptură se prelinse îndărăt, ascunzându-se aproape în întregime sub cadavru. Am apucat braţul acestuia, răsturnându-l pe Barnes într-o parte; arătarea rămase agăţată de el, după care căzu fleşcăită pe jos. Sub îndrumările dragului Unchi Charlie, Mary şi cu mine ne-am folosit pistoalele, la puterea minimă, pentru a o sili, arzând podeaua pe lângă ea, să intre în cutie. Am băgat-o, observând că începea aproape perfect, iar eu am trântit capacul.

Bătrânul îşi strecură bastonul sub braţ.

— La drum, dragii mei.

Ieşind, se opri în uşă să strige un salut de rămas-bun, apoi, după ce închise uşa, se opri la biroul secretarei lui Barnes:

— Mai trec eu mâine pe la domnul Barnes. Nu, nu fixaţi nici o audienţă. O să telefonez.

Porniram mai departe, Bătrânul cu cutia plină sub braţ iar eu ciulind urechile în aşteptarea semnalelor de alarmă. Mary o făcea pe cretina mică şi prostuţă, debitând un monolog continuu.

Bătrânul merse chiar până la a se opri în hol, unde-şi cumpără un trabuc şi ceru lămuriri, cu o bună-dispoziţie plină de importanţă şi ifose.

Ajunşi în maşină, îmi dădu instrucţiuni, prevenindu-mă apoi să nu conduc prea repede. Instrucţiunile ne conduseră până într-un garaj. Bătrânul trimise după responsabil şi spuse:

— Domnul Malone doreşte maşina asta — imediat.

Era un semnal pe care avusesem ocazia să-l folosesc personal; duo-ul avea să-şi înceteze existenţa în vreo douăzeci de minute, cu excepţia unor piese de rezervă anonime prin dulapurile service-ului.

Responsabilul ne măsură din creştet până-n tălpi, apoi spuse:

— Pe uşa de-acolo.

Îi trimise afară pe cei doi mecanici din încăpere, iar noi ne strecurarăm pe uşa indicată.

Am ieşit în apartamentul unei perechi vârstnice; acolo ne-am făcut bruneţi, iar Bătrânul îşi regăsi chelia. Eu m-am ales cu o mustaţă; Mary arăta la fel de bine brunetă pe cât fusese ca roşcată. Combinaţia „Cavanaugh"

fu abandonată; Mary îmbrăcă un costum de infirmieră, iar eu m-am gătit în șofer, câtă vreme Bătrânul deveni stăpânul nostru invalid, cu toată garnitura de șaluri și capricii.

Ne aștepta o mașină. Drumul înapoi decurse fără probleme; am fi putut rămâne Cavanaugh-ii cu capete de morcovi. Țineam ecranul acordat pe Des Moines, dar dacă poliția dăduse peste răposatul domn Barnes, băieții din mass-media încă nu'auziseră.

Ne-am dus direct la biroul Bătrânului și acolo am deschis cutia. Bătrânul trimise după Dr. Graves, șeful laboratorului biologic al Secției, care deschise cu ustensile speciale conteinerul. Lucrul de care-am fi avut nevoie erau măști de gaze, nu echipamente de manevrare. O duhoare de materii organice în descompunere umplu încăperea, silindu-ne să trântim capacul și să mărim turația ventilatoarelor. Graves strâmbă din nas.

— Ce Dumnezeu a fost asta? întrebă el.

Bătrânul injura încet.

— Dumneata trebuie să afli, spuse. Lucrează cu costum, într-un compartiment aseptic, și *nu* presupune că-i moartă.

— Dacă aia-i vie, eu sunt Regina Anne.

— Oi fi, dar nu-ți asuma nici un risc. E un parazit, capabil să se atașeze de o gazdă, ca de pildă un om, și să controleze acțiunile gazdei. E, aproape sigur, de origine și metabolism extraterestru.

Șeful laboratorului adulmecă:

— Parazit extraterestru pe o gazdă pământeană? Ridicol! Biochimia organismelor ar fi incompatibilă.

— La dracu' cu teoriile tale, bombăni Bătrânul. Când l-am capturat, trăia pe un om. Dacă asta-nseamnă că trebuie să fie un organism terestru, arată-mi unde se potrivește în marea schemă a lucrurilor și unde să-i caut semenii. Și încetează cu săritul direct la concluzii; fapte vreau.

Biologul se îmbățoșă:

— Le veți avea!

— Dă-i bătaie. Și nu insista cu ipoteza prosteasă că blestemăția asta-i moartă; parfumul poate fi o armă de apărare. Chestia aia, când e vie, e fantastic de periculoasă. Dacă înhață vreun laborant de-al tău, va trebui aproape sigur să-l omor.

Directorul laboratorului plecă, cam pleoștit.

Bătrânul se rezemă de spătarul scaunului său, oftă și închise ochii. După vreo cinci minute, îi deschise și spuse :

— Câte cataplasme cu muștar de mărimea ălcia pot sosi cu o navă mare cât scamatoria pe care am văzut-o?

— A existat totuși o navă spațială? am întrebat eu. Dovezile par cam subțiri.

— Subțiri dar absolut incontestabile. A fost o navă. Și încă mai e.

— Ar fi trebuit să examinăm locul.

— Locul ăla ar fi fost ultimul lucru pe care-l mai examinam în viața noastră. Ceilalți șase băieți nu erau niște neghiobi. Răspunde-mi la întrebare.

— Mărimea navei nu-mi spune nimic despre capacitatea ei, când nu-i cunosc metoda de propulsie, distanța pe care a parcurs-o, sau necesitățile pasagerilor. Cât de lungă e o bucată de frânghie? Dacă vrei să ghicesc, aș zice că au fost câteva sute, câteva mii poate.

— Mmm... da. Deci se pare că în noaptea asta prin Iowa umblă câteva mii de zombi. Sau paznici de harem, cum le spune Mary.

Stătu un moment pe gânduri.

— Dar cum am putea ajunge dincolo de ei, în harem? Nu putem împușca toți oamenii din Iowa care au umerii rotunzi; ar da naștere la comentarii.

Zâmbi vag.

— Să-ți pun și eu o întrebare, am intervenit. Dacă o navă spațială a aterizat ieri în Iowa, cât de multe vor ateriza mâine în Dakota de Nord? Sau în Brazilia?

— Da.

Părea și mai tulburat.

— Am să-ți spun eu cât de lungă e bucata ta de frânghie.

— Hm?

— Destul de lungă ca să te sugrume. Mergeți să vă distrați, copii; s-ar putea să nu mai aveți ocazia. Nu părăsiți sediul.

M-am întors la Cosmetică, mi-a pus la loc propria culoare a pielii și mi-am reluat înfățișarea normală, am făcut o baie și un masaj, după care am trecut în salonul personalului, să caut ceva de băut și compania cuiva. Am privit în jur, neștiind dacă mă uitam după o blondă,

brunetă sau roșcovană, dar destul de sigur că voi putea depista șasiul.

Era roșcată. Mary stătea într-un alcov, sorbind dintr-un pahar și arătând foarte asemănător ca prima oară când o văzusem.

— Bună, Surioară, am spus, strecurându-mă lângă ea.

Zâmbi și-mi răspunse, în timp ce se retrăgea să-mi facă loc :

— Ura, Frățic. Trage-ți o piatră.

Am format combinația pentru bourbon și apă, adăugând :

— Așa arăți tu *în realitate* ?

Scutură din cap :

— Deloc. Dungi de zebră și două capete. Tu cum arăți ?

— Maică-mea m-a sufocat cu-o pernă, așa că n-am avut niciodată ocazia să aflu.

Mă măsură din nou cu expresia aceea parcă destinată unei costițe de vită, apoi spuse :

— Îi pot înțelege atitudinea, dar sunt mai călită decât era ea. Ai să te descurci, Frățic.

— Mersi. Hai să lăsăm prostiile-astea cu Frățiorul și Surioara ; mă inhibă.

— Hmm... Cred că-ți prinde bine puțină inhibiție.

— Mie ! Niciodată n-am agreat violența ; sunt genul „Barkis e dispus".

Aș fi putut adăuga că, dacă puneam mâna pe ea și se întâmpla să nu-i placă, pariam că aș fi tras înapoi un ciot însângerat. Copiii Bătrânului nu sunt niciodată niște fătălăi.

Zâmbi :

— Așa ? Ei bine, Miss Barkis *nu* e dispusă, nu în seara asta.

Lăsă jos paharul.

— Bea și mai cere un rând.

Am făcut astfel și am continuat să stăm acolo, simțindu-ne bine, încălziți. Nu există multe asemenea ceasuri în meseria noastră ; asta te face să le savurezi.

În timp ce ședeam astfel, am început să mă gândesc cât de bine ar fi arătat ea de cealaltă parte a unui șemineu. Având profesia pe care-o aveam, nu mă gândisem niciodată serios la însurătoare. Și, la urma urmei, o puicuță nu-i

decât o puicuţă; de ce să te înfierbânţi prea mult? Dar Mary era ea însăşi agentă; o conversaţie cu ea n-ar fi semănat cu un şir de strigăte spre Muntele cu Ecou. Mi-am dat seama că mă simţeam singur de-al dracului de multă vreme.

— Mary...

— Da?

— Eşti căsătorită?

— Hm? De ce întrebi? Că tot veni vorba, nu sunt. Dar ce treabă — vreau să spun, are vreo importanţă?

— Păi, s-ar putea, am insistat eu.

Clătină din cap.

— Vorbesc serios, am continuat. Uită-te bine la mine. Am ambele mâini şi picioare, sunt destul de tânăr, şi nu fac noroi prin casă. Se găsesc şi cazuri mai rele.

Râse, dar cu blândeţe.

— Şi ai putea găsi replici mai bine. Sunt sigură că au fost spontane.

— Întocmai.

— Şi n-am să-ţi port pică pentru ele. Ascultă, lupule, tehnica ta e învechită; simplul fapt că o femeie te respinge nu-i un motiv să-ţi pierzi capul şi să-i oferi un contract. Unele ar putea fi destul de rele ca să te-agaţe cu el.

— Vorbesc serios, am spus, prost dispus.

— Şi? Ce salariu oferi?

— Dracu' să-ţi ia ochii tăi frumoşi! Dacă vrei un contract de soiul ăsta, mă prind; poţi să-ţi păstrezi leafa, iar eu îţi aloc jumătate dintr-a mea — doar dacă nu vrei să ieşi la pensie.

Clătină din cap:

— N-aş insista niciodată pe o clauză financiară, nu cu un bărbat pe care aş fi de la bun început dornică să-l iau de soţ...

— Nici nu crezusem.

— Încercam doar să te-ajut să observi că nici tu însuţi nu erai serios.

Mă privi îndelung.

— Sau poate că erai, adăugă, cu o voce caldă şi înceată.

— Sunt.

Clătină din nou capul:

— Agenţii n-ar trebui să se căsătorească.

— Agenţii n-ar trebui să se căsătorească decât cu agenţi.

Dădu să răspundă, dar deodată se opri. Propriul meu telefon îmi vorbea în ureche, cu glasul Bătrânului, și am știut că și ea auzea același lucru.

— Veniți la mine-n birou, ne chemă el.

Ne-am ridicat amândoi fără o vorbă. Mary mă opri la ușă, privindu-mă în ochi:

— *De-asta* e o prostie să vorbim despre căsătorie. Avem o treabă de terminat. În tot timpul cât am stat de vorbă, te-ai gândit la misiune, și eu la fel.

— Eu nu.

— Nu te juca cu mine! Sam — să presupunem că ai fi căsătorit și te-ai trezi că găsești o chestie de-aia pe umerii nevesti-tii, posedând-o.

I se citea oroarea în ochi, când continuă:

— Să presupunem că eu aș găsi una pe umerii *tăi*.

— Îmi asum riscul. Și n-aș lăsa-o pe nici una să se-apropie de tine.

Îmi atinse obrazul.

— Nici eu n-aș crede.

Intrarăm în biroul Bătrânului.

Ridică privirea, spunând:

— Haideți. Plecăm.

— Unde? am răspuns eu. Sau mai bine să nu întreb?

— La Casa Albă. Să vorbim cu Președintele. Gura.

Am tăcut.

TREI

LA ÎNCEPUTUL UNUI INCENDIU ÎN PĂDURE sau al unei epidemii, există un scurt interval când un minimum de acțiuni corecte poate restrânge și anihila pericolul. Bătrânul își imaginase deja măsura de care avea nevoie Președintele — să declare starea de urgență pe plan național, să izoleze zona Des Moines și să împuște pe oricine încerca să se strecoare afară. Apoi să-i lase pe toți să iasă unul câte unul, căutându-i de paraziți. Între timp, să folosească ecranele radar, băieții-rachetă și stațiile spațiale, pentru a depista și distruge orice nouă navă ar fi aterizat.

Să avertizeze toate celelalte națiuni, să le ceară ajutorul — dar să nu se încurce cu legislația internațională

fiind vorba de-o luptă pentru supraviețuirea speciei împo-, trivă unui invadator din afară. Nu conta de unde veneau — Marte, Venus, sateliții lui Jupiter sau absolut din afara sistemului solar. Trebuia respinsă invazia.

Bătrânul avea darul unic al capacității de a discuta logic fapte nefamiliare, greu de crezut, la fel de ușor ca pe cele mai banale lucruri. Nu prea mult, ce ziceți ? Majoritatea minților rămân opace când fac față unor date contradictorii credințelor fundamentale : „Pur-și-simplu-nu-mi-vine-să-cred" e un unic cuvânt, pentru sceptici și nătărăi deopotrivă. Dar nu și pentru Bătrân — iar el avea acces la urechea Președintelui.

Gărzile din Serviciul Secret ne-au trecut prin toată rutina. Un aparat cu raze X făcu *bip* ! și mi-am predat calorizatorul. Mary se dezvălui ca fiind un arsenal ambulant ; mașina scoase patru bip-uri și un sughiț, deși ai fi fost gata să juri că nu putea ascunde asupra ei nici o chitanță de plată. Bătrânul își oferă bastonul fără a aștepta să i-l ceară.

Capsulele audio fură depistate atât prin razele X cât și cu detectorul de metale, dar paznicii nu erau echipați pentru operații chirurgicale. Urmă o conferință pripită, iar șeful gărzii decretă că tot ceea ce era implantat în carne n-avea nevoie să fie catalogat ca armă. Ne-au fotografiat, ne-au imortalizat retinele și ne-au condus într-o sală de așteptare. Bătrânul fu chemat să intre singur la Președinte.

După o vreme, ne-au introdus și pe noi. Bătrânul făcu prezentările, iar eu am bâlbâit ceva. Mary se mulțumi să schițeze o plecăciune. Președintele se declară încântat de cunoștință și afișă zâmbetul acela cunoscut din transmisiile stereo — făcându-ne să-l simțim *încântat* de cunoștință. M-am simțit încălzit pe dinăuntru, și orice urmă de sfială mi se risipi.

Bătrânul îmi ceru să raportez tot ce făcusem, văzusem și auzisem în cadrul misiunii. Am încercat să-i atrag privirea când am ajuns la episodul uciderii lui Barnes, dar nu mai avea ochi pentru mine — așa că am omis ordinul Bătrânului de a trage și am făcut să reiasă clar că trăsesem pentru a apăra un alt agent — pe Mary — când l-am văzut pe Barnes ducând mâna la pistol. Bătrânul mă întrerupse :

— Raportează complet.

Așa că am inserat și ordinul Bătrânului de a trage. Președintele îi aruncă o privire, singura expresie vizibilă pe tot parcursul întrevederii. Am continuat descriind ființa parazită, până în momentul prezent, fără ca nimeni să mă întrerupă.

Apoi veni rândul lui Mary. Bâjbâi căutând să-i explice Președintelui de ce se aștepta să recepționeze un răspuns de la niște bărbați normali — și nu-l primise de la băieții McLain, sergentul de poliție și Barnes. Președintele o ajută — zâmbind cu căldură și spunându-i:

— Stimată domnișoară, o cred întru totul.

Mary roși. Președintele o ascultă grav până la sfârșit, după care rămase nemișcat câteva minute. Într-un târziu, i se adresă Bătrânului:

— Andrew, Secția ta a fost și este neprețuită. Rapoartele voastre au înclinat uneori balanța în momente cruciale ale istoriei.

Bătrânul fârnâi pe nas:

— Deci răspunsul e „nu", așa-i?

— N-am spus asta.

— Dar erai gata s-o spui.

Președintele ridică din umeri:

— Mă pregăteam să propun ca tinerii dumitale să se retragă. Andrew, ești un geniu, dar chiar și geniile greșesc câteodată.

— Ascultă aici, Tom, mă așteptam la asta; nu degeaba mi-am adus martori. N-au fost nici drogați, nici prelucrați. Cheamă-ți echipa de psihologi; încearcă să le demolezi relatările.

Președintele clătină din cap:

— Sunt sigur că sunteți mai deștepți la treburile astea decât la oricine pe care l-aș putea chema să vă testeze. Iată-l pe acest tânăr — n-a ezitat să riște o acuzație de asasinat ca să te protejeze. Inspiri loialitate, Andrew. Cât despre domnișoara — zău așa, Andrew, nu pot începe ceva ce-ar duce la un război împotriva intuiției feminine.

Mary făcu un pas înainte.

— Domnule Președinte, spuse ea cu deplină sinceritate, eu știu. Știu de fiecare dată. Nu vă pot spune de unde știu — *dar aceia nu erau masculi normali din specia umană.*

— N-ai ţinut seamă de o explicaţie evidentă, replică el, şi anume că erau, într-adevăr, ăă, „paznici de harem". Scuză-mă, domnişoară. Există întotdeauna asemenea nefericiţi. În virtutea hazardului, ai dat peste patru într-o singură zi.

Mary tăcu. Bătrânul, nu.

— Dă-o dracu', Tom...

M-am cutremurat. Nu se vorbeşte aşa cu Preşedintele.

— ...te-am cunoscut pe vremea când erai senator şi făceai anchete, iar eu eram omul-cheie în anchetele tale. Ştii că nu ţi-aş fi servit basmul ăsta dacă exista vreo altă explicaţie. Cum rămâne cu nava aia spaţială? Ce era înăuntru? De ce n-am putut nici măcar să ajung la locul aterizării?

Scoase fotografia luată de pe Staţia Spaţială Beta şi o înfipse sub nasul Preşedintelui.

Preşedintele nu păru tulburat.

— A, da, fapte. Andrew, tu şi cu mine avem pasiunea faptelor. Dar eu mai am şi alte surse de informare, în afară de Secţia ta. Să luăm de pildă poza asta. Mi-ai vorbit mult despre ea când ai telefonat. Hotarele fermei McLain, aşa cum sunt înregistrate la judecătoria comitatului, corespund latitudinii şi longitudinii triangulate pentru obiectul din fotografie.

Ridică privirea:

— M-am rătăcit odată la mine acasă. Tu nici măcar n-ai fost la tine acasă, Andrew.

— Tom...

— Da, Andrew?

— N-ai luat-o la picior pân-acolo să verifici singur hărţile alea de la judecătorie?

— Firește că nu.

— Slavă Domnului — altfel, ai fi cărat un kil jumate de tapioca pulsând între umeri — şi Domnul să aibă-n paza Lui Statele Unite! Fii sigur de un lucru: funcţionarul de la judecătorie şi agentul care-o fi fost trimis le poartă în cârcă chiar în clipa asta. Da, iar şeful poliţiei din Des Moines, redactorii de pe-acolo, dispecerii, copoii — tot felul de oameni cu funcţii cheie. Tom, nu ştim ce anume avem de înfruntat, dar *ei* ştiu ce suntem *noi*, şi ciupesc celulele nervoase ale organismului nostru social înainte ca mesajele autentice să poată fi trimise înapoi —

sau acoperă rapoartele adevărate cu altele false, la fel ca în cazul lui Barnes. Domnule Președinte, trebuie să ordonați imediat o carantină drastică în zonă. Nu există nici o altă speranță!

— Barnes, repetă încet Președintele. Andrew, sperasem să te cruț de asta, dar...

Apăsă un buton de pe birou.

— Dați-mi studioul stereo WDES, din Des Moines, biroul administratorului.

Curând, pe birou se aprinse un ecran; atinse un alt comutator, iar pe perete se ilumină un display. Priveam drept în camera unde ne aflaserăm cu câteva ore în urmă.

Priveam în ea, pe lângă un om care umplea aproape tot ecranul — Barnes.

Sau fratele lui geamăn. Când omor un om, m-aștept din partea lui să rămână mort. Am fost zguduit, dar continuam să cred în mine însumi — și-n calorizatorul meu.

Omul spuse:

— M-ați chemat, domnule Președinte?

Părea amețit de-atâta onoare.

— Da, și-ți mulțumesc. Domnule Barnes, îi recunoști pe oamenii aceștia?

Celălalt făcu o mutră surprinsă:

— Mă tem că nu. Ar fi trebuit?

— Spune-i să-și cheme personalul de birou, interveni Bătrânul.

Președintele păru nedumerit, dar se supuse. Se bulucirăă înăuntru, în majoritate tinere fete, și am recunoscut-o pe secretara care stătuse în fața ușii. Una dintre ele chirăi:

— Oo, — dar e *Președintele*!

Nimeni nu ne identifică — lucru deloc surprinzător, în privința Bătrânului și-a mea, dar Mary arăta exact la fel ca acolo, și pot face prinsoare că înfățișarea ei se imprima cu fierul roșu în mintea oricărei femei care-o văzuse vreodată.

Dar am mai observat ceva la ei — cu toții aveau umerii rotunjiți.

Președintele ne conduse afară. Îi puse Bătrânului o mână pe umăr:

— Serios, Andrew, Republica n-o să cadă — avem noi destulă grijă de ea.

Zece minute mai târziu, ne bătea vântul pe platforma Rock Creek. Bătrânul părea adus de spate și îmbătrânit.

— Acum ce facem, Șefule?

— Mm? Voi doi, nimic. Aveți amândoi liber până vă chem.

— Mi-ar plăcea să mai arunc o privire în biroul lui Barnes.

— Nu te-apropia de Iow . E un ordin.

— Mmm — și dumneata ce-ai să faci, dacă nu-s indiscret?

— Plec în Florida, mă tolănesc la soare și-aștept lumea să se ducă dracului. Dacă aveți un strop de minte, faceți și voi la fel. Ne-a mai rămas al naibii de puțin timp.

Își îndreptă umerii și plecă șchiopătând. M-am întors să-i spun ceva lui Mary, dar dispăruse. Am privit în jur, fără a reuși s-o găsesc. Luând-o la trap, l-am ajuns pe Bătrân din urmă:

— Mă scuzi, Șefule? unde s-a dus Mary?

— Hm? În permisie, fără-ndoială. Nu mă mai bate la cap.

M-am gândit să-ncerc să-i dau de urmă prin circuitul Secției, când mi-am amintit că nu-i știam numele adevărat, nici codul, sau numărul de identitate. Aș fi putut încerca să forțez, descriind-o cum arăta, dar asta ar fi fost o prostie. Numai Arhivele Cosmetice cunosc înfățișarea inițială a unui agent — iar cei de-acolo nu vorbesc. Tot ce știam era că de două ori apăruse în chip de roșcovană — și că, după gusturile mele, era „de ce se bat bărbații". Încercați să formați numărul ăsta la un telefon!

Mi-am găsit o cameră pentru noapte.

PATRU

M-AM DEȘTEPTAT LA APUSUL SOARELUI ȘI am privit afară cum capitala țării se trezea la viața de noapte. Râul curgea într-o meandră largă pe lângă memorial; în amontele districtului D. C., Districtul Columbia, turnau fluorescină în apă, astfel că Potomac-ul se distingea ca o curbură de roz și chihlimbar luminiscent, smarald și foc strălucitor. Bărci de agrement despicau culorile, pline toate, nu mă-ndoiam, cu perechi fără nici o treabă și pline de încântare.

Pe uscat, ici și colo printre clădirile mai vechi, se aprindeau cupole străvezii, conferindu-i orașului un aspect de luminos tărâm al basmelor. Spre răsărit, acolo unde căzuse bomba, nu mai exista nici o construcție veche, iar zona era un coș de Paști al culorilor — ouă gigantice, luminate pe dinăuntru.

Văzusem capitala noaptea mai des decât majoritatea oamenilor și niciodată nu-i dădusem prea mare atenție. Dar în această seară aveam acel sentiment de „ultimă plimbare împreună". Nu frumusețea ei mă sufoca, ci faptul de-a ști că sub toate acele lumini calde erau oameni, vii, individualizați, folosindu-și legiuitele prilejuri, făcând dragoste sau certându-se, după cum le era voia — făcând tot ce-aveau chef naibii, fiecare sub propria sa viță și smochin, cum se zice, fără să se teamă de nimeni.

Mă gândeam la toți acei oameni blânzi și inofensivi — fiecare cu câte o moluscă gri agățată de gât, manevrându-i mâinile și picioarele, silindu-i glasul să spună ceea ce dorea molusca, mergând acolo unde voia ea.

Am făcut în sinea mea o făgăduială solemnă: dacă învingeau paraziții, aveam să fiu mort înainte de-a lăsa o chestie de-aia să mă călărească. Nimic mai simplu, pentru un agent; doar să-mi muște unghiile — sau, dacă se întâmpla să n-am mâinile la îndemână, existau și alte metode. Bătrânul prevedea toate necesitățile profesionale.

Dar Bătrânul nu „plămuise aceste aranjamente într-un asemenea scop și o știam. Era datoria lui — nu a mea — să asigure securitatea oamenilor de jos, fără a o lua la sănătoasa când treaba devenea nasoală.

M-am întors. Nu de zăpăceală mi-ardea acum: am tras concluzia că avem nevoie de compania cuiva. Camera conținea obișnuitul catalog al „birourilor de escortă" și „agențiilor de modele" pe care-l găsești în aproape toate hotelurile mari. L-am răsfoit, apoi l-am închis brutal. Nu voiam o hopa-hopa-fată; doream o fată anume — una care trăgea cu pistolul la fel de prompt pe cât dădea mâna cu cineva. Și nu știam unde se dusese.

Întotdeauna port la mine un tub de pilule „tempus fugit"; întrucât nu știi niciodată când anume un șoc al reflexelor te bagă la strâmtoare. În pofida propagandei înspăimântătoare pilulele tempus nu creează dependență, nu în felul hașișului.

Cu toate acestea, un turist ar spune că eram toxicoman, căci le luam din când în când pentru a face ca o permisie de douăzeci și patru de ore să pară lungă cât o săptămână. Degustam euforia blândă provocată de pilule. Totuși, în primul rând dilatau timpul subiectiv de zece ori sau chiar mai mult — îl tocau mărunt, astfel că să trăiești mai mult în contul aceluiași interval pe ceas și calendar. Desigur, cunosc groaznicul exemplu al omului care-a murit de bătrâneţe într-o lună, după ce luase în continuu pilulele, dar eu consumam câte una la intervale lungi. Poate că nu greșise. Trăise o viaţă lungă și fericită — poţi fi sigur că fusese fericită — la sfârșitul căreia murise fericit. Ce contează că soarele nu răsărise de treizeci de ori? Cine ţine scorul și care sunt regulamentele?

Stăteam așezat acolo, privindu-mi tubul de pilule și gândindu-mă că avem destul ca să mă ţină cât ar fi fost să fie, pentru mine, cel puţin doi „ani". Mă puteam târî în vizuina mea, trăgând capacul după mine.

Am scos două pilule și am umplut un pahar cu apă. Apoi le-am pus la loc în tub, m-am echipat cu pistolul și telefonul și am ieșit din hotel, îndreptându-mă spre Biblioteca Congresului.

În drum, m-am oprit la un bar și am urmărit un buletin de știri. Nu se transmitea nici o veste din Iowa, dar când oare există vreo veste din Iowa?

La bibliotecă, m-am dus la catalcage, mi-am pus ochelarii de cal și am început să caut subiecte de referinţă. „Farfurii zburătcare" te trimitea la „Discuri zburătoare", apoi la „Proiectul Farfuria", la „Lumini pe cer", „Sfere de foc", „Teoria difuziei cosmetice a originii vieţii" și două duzini de fundături și genuri literare mărginașe. Aveam nevoie de un contor Geiger ca să-mi indice ce anume era maculatură, mai ales când ceea ce căutam eu purta cu siguranţă un indice de conţinut semantic care-o clasifica între fabulele lui Esop și mitturile Continentelor Pierdute. Totuși, într-o oră am adunat un pumn de cartele selectcare. I le-am dat vestalei virgine de la birou și am așteptat să le bage în lector. După un timp, spuse:

— Majoritatea filmelor dorite de dumneavoastră sunt predate pentru consultare. Restul vor fi transmise în sala de studiu 9—A. Luaţi escalatorul, vă-rog.

În sala 9-A era un singur ocupant, care ridică privirea și spuse:

— Ei! Lupul în persoană. Cum mi-ai dat de urmă? Puteam să jur că ți-am tras o clapă perfectă.

— Bună, Mary, am răspuns.

— Bună, replică ea, iar acum, la revedere, Miss Barkis tot nu-i dispusă și am treabă de făcut. M-am cam enervat.

— Ascultă, vacă inerezută, cât ți-o părea de ciudat, n-am venit aici să-ți caut indiscutabil de frumosul trup. Din când în când, am și eu puțină treabă. Când îmi vor veni bobinele, am să ies dracului de-aici și-am să-mi caut altă sală de studiu — una numai pentru bărbați!

În loc să se repeadă la mine, se înmuie imediat.

— Scuză-mă, Sam. O femeie aude mereu același lucru de-atâtea mii de ori. Stai jos.

— Nu, mulțumesc, plec. Chiar vreau să lucrez.

— Stai, insistă ea. Citește anunțul ăla. Dacă scoți bobinele din sala unde-au fost trimise, nu numai că faci sortatorul să-și ardă o duzină de tuburi dar ai să-i cauzezi și bibliotecarei șefe de la referință o criză de nervi.

— Le-aduc înapoi când termin.

Mă luă de braț, trimâțindu-mi prin el înțepături calde:

— Te rog, Sam. Îmi pare rău.

M-am așezat, rânjind:

— Nimic nu m-ar mai putea convinge să plec. Intenționez să nu te mai scap din vedere până nu-ți știu codul telefonic, adresa și adevărata culoare a părului.

— Lupule, șopti ea încetișor. N-ai s-o afli niciodată pe nici una din ele.

Își potrivi cu mare ceremonie capul înapoi în aparatul de studiu, fără să-mi mai dea atenție. Tubul de livrare scoase un *thunk*! și bobinele mele se împrăștiară în coș. Le-am așezat stivă pe masă, lângă celălalt aparat. Una se rostogoli spre cele stivuite de Mary și le răsturnă. Am luat bobina pe care-o credeam a mea și i-am privit capătul — capătul greșit, căci nu conținea decât numărul de înregistrare și configurația de perforații pe care o citește selectorul. Am întors-o ia-m citit eticheta și am pus-o în grămada mea.

— Hei! spuse Mary, Aia-i a mea.

— S-avem pardon, am replicat eu politicos.

— Dar *este* a mea. E cea pe care vreau s-o studiez după asta.

Mai devreme sau mai târziu, pot vedea și eu ceea ce e evident. Mary nu se afla acolo pentru a studia istoria încălțămintei. Am luate celelalte bobine ale ei și le-am citit etichetele.

— Deci, de-asta nu era disponibil nimic din ce cerusem eu, am spus. Dar n-ai făcut o treabă completă.

I-am dat selecția mea.

Mary le privi, apoi împinse totul într-o singură grămadă :

— Le împărțim, sau le vedem amândoi pe toate ?

— Fifty-fifty ca să plivim buruienile, după care parcurgem împreună ce-a rămas, am hotărât. Hai, la treabă.

Chiar și după ce văzusem parazitul de pe spinarea sărmanului Barnes, chiar după ce Bătrânul mă asigurase că într-adevăr aterizase o „farfurie zburătoare", nu eram pregătit pentru momentul de dovezi care se pot găsi îngropate într-o bibliotecă publică. Un flagel peste Dibgy și formula sa chimică ! Probele erau incontestabile ; Pământul mai fusese vizitat de nave din spațiul cosmic, nu o dată, ci de nenumărate ori.

Consemnările erau mult anterioare primelor noastre proprii călătorii spațiale ; unele datau din secolul șaptesprezece — și chiar mai devreme, dar era imposibil să judeci relatările dintr-o perioadă când „știința" însemna să apelezi la Aristotel. Primele date sistematizate proveneau din anii 1940 și '50 ; următorul iureș se înregistrase prin 1980. Am observat ceva și am început să stabilesc un ciclu la intervale de vreo treizeci de ani. Un analist statistic ar fi putut desprinde ceva de-aici.

„Farfuriile zburătoare" erau legate de „dispariți misterioase", nu numai prin faptul că se înscriau în aceeași categorie cu șerpii de mare, ploile cu sânge și alte asemenea fenomene abulice, dar și fiindcă, în cazurile temeinice documentate, unii piloți urmăriseră „farfuriile" și nu mai veniseră niciodată înapoi, sau jos, oriunde, fiind prin urmare declarați ca naufragiați în ținuturi sălbatice și niciodată recuperați — o explicație „simplă".

Mânat de o nouă presimțire nebunească, am încercat să descopăr dacă nu se înscriau și disparițiile misterioase în vreun ciclu de treizeci și cinci de ani și, în caz afirmativ, dacă nu corespundea cu ciclul corpurilor cerești. Nu puteam fi sigur — prea multe date și insuficientă fluctuație ; prea multe persoane dispar în fiecare an, din alte motive. Dar

documentele de importanţă vitală fuseseră păstrate mult timp, şi nu se pierduseră toate în bombardamente. Am notat-o pentru a o supune unei analize profesioniste.

Mary şi cu mine n-am schimbat nici trei vorbe, toată noaptea. Într-un târziu ne-am ridicat şi ne-am întins, după care i-am împrumutat bani mărunţi să plătească la aparat pentru bobinele pe care le luase ea (*de ce* nu poartă femeile mărunţiş asupra lor?) şi mi-am scos şi eu firele din priză.

— Ei, care-i verdictul? am întrebat.

— Mă simt ca o vrabie care şi-a clădit un cuib frumos într-un burlan.

— Şi vom face la fel — refuzăm să învăţăm şi tot în burlan ne băgăm, am recitat eu vechiul cântecel.

— A, nu! Sam, trebuie să facem ceva! Totul se leagă; de astă dată, au venit aici ca să rămână.

— Se poate. Şi eu cred.

— Bine, şi ce *facem*?

— Copilă dulce, tocmai eşti pe cale să-nveţi că-n Ţara Orbilor, chiorul are şanse s-o ducă al dracului de greu.

— Nu fii cinic. N-avem timp.

— Exact, n-avem. Hai să ieşim de-aici.

Se apropiau zorile, iar biblioteca era aproape pustie.

— Uite cum procedăm, am spus, hai să găsim un butoiaş de bere, îl ducem în camera mea de hotel, îi dăm cep şi discutăm toată chestia.

Clătină din cap:

— Nu în camera ta.

— La dracu', e vorba de meserie.

— Hai la aprtamentul meu. E doar la câteva sute de kilometri de-aici; am să pregătesc micul dejun.

Mi-am amintit scopul meu în viaţă la timp ca să rânjesc încântat:

— E cea mai grozavă invitaţie pe care am primit-o în noaptea asta. Serios — de ce nu la hotel? Am economisi o jumătate de oră pe drum.

— Nu vrei să vii la mine acasă? N-am să te muşc.

— Speram că da. Nu, mă-ntrebam de ce te-ai răzgândit dintr-o dată.

— Ei — poate că vreau să-ţi arăt capcanele de urşi din jurul patului. Sau poate să-ţi dovedesc că ştiu să gătesc.

Zâmbi, făcând gropiţe.

Am oprit un taxi şi ne-am dus la locuinţa ei.

Când am ajuns înăuntru, căută atentă peste tot, apoi reveni și-mi spuse :

— Întroarce-te. Vreau să-ți pipăi spatele.

— De ce să ...

— Întoarce-te !

Am tăcut. Mi-l frecă bine cu degetele, apoi spuse :

— Acum pipăie-mă tu pe mine.

— Cu plăcere !

Totuși, am făcut o treabă migăloasă, căci îmi dădusem seama la ce se gândea. Sub hainele ei nu se găsea decât o fată și un sortiment bogat de articole aducătoare de moarte.

Se răsuci, lăsând să-i scape un oftat.

— De-asta n-am vrut să mergem la hotelul tău. Acum *știu* că suntem în siguranță, pentru prima oară de când am văzut *chestia* aia pe spatele administratorului de studio. Apartamentul ăsta e izolat ermetic ; ori de câte ori plec, închid aerisirea și-l las etanș ca un seif.

— Auzi, și cu instalația de aer condiționat cum rămâne ? .

— N-am deschis sistemul ; prefer să destup o butelie de rezervă pentru raiduri aeriene. Nu contează ; ce preferi de mâncare ?

— Avem vreo șansă de biftec, fie și doar reîncălzit ?

Aveam. În timp ce înfulecam am urmărit actualitățile. Tot nici o veste din Iowa.

CINCI

N-AM AJUNS SĂ VĂD CAPCANELE DE URȘI ; își încuiase ușa dormitorului. Trei ore mai târziu, mă trezi și am luat un al doilea mic dejun. Apoi ne-am aprins țigările, iar eu am dat drumul canalului de știri. Conținea în primul rând o prezentare a candidaturilor pentru „Miss America". În mod normal aș fi urmărit-o cu interes, dar de vreme ce nici una dintre puicuțe nu avea umerii rotunjiți iar costumele lor de concurs nu ofereau nici o posibilitate de a camufla cocoașe, păreau lipsite de orice importanță.

— Ei ? am întrebat.

— Punem faptele în ordine și-l înfigem pe Președinte cu nasu-n ele.

— Cum?

— Trebuie să-i mai facem o vizită.

— Cum? am repetat.

La asta n-avea nici un răspuns.

— Avem doar o singură cale, am spus. Prin intermediul Bătrânului.

Am emis apelul, folosind ambele coduri, astfel ca să poată asculta și Mary. Într-un târziu, s-a auzit:

— Șef Adjunct Oldfield, pentru Bătrân. Zi.

— Trebuie să vorbesc personal cu Bătrânul.

Urmă o pauză, apoi:

— E ceva oficial sau neoficial?

— Ăă, cred că i-ai zice neoficial.

— E bine, pentru ceva neoficial nu-ți fac legătura. Iar de orice e oficial mă ocup eu.

Am închis înainte de-a folosi vreo expresie indecentă. Apoi am formatat din nou. Bătrânul are un cod special, garantat să-l trezească și din sicriu — dar Dumnezeu să-l păzească pe agentul care-l folosește când nu e absolută nevoie.

Răspunse cu o izbucnire de injurături.

— Șefule, am intervenit, în chestiunea Iowa...

Se întrerupse brusc:

— Da?

— Mary și cu mine am petrecut toată noaptea scormonind după date în arhive. Vrem să discutăm.

Sudalmele reîncepură. În cele din urmă, îmi spuse să le predau la analiză, adăugând că avea de gând să-mi frigă urechile pentru un sandwich.

— Șefule! am spus eu tăios.

— Mm?

— Dacă dumneata poți fugi, la fel putem și noi. Mary și cu mine ne dăm demisia în clipa asta. Și e ceva oficial!

Sprâncenele lui Mary se înălțară, dar nu spuse nimic. Urmă o lungă tăcere, după care Bătrânul spuse, cu glas obosit:

— Palmglade Hotel, North Miami Beach.

— Imediat.

Am chemat un taxi și am ieșit pe acoperiș. L-am pus să ocolească pe deasupra oceanului, ca să evităm capcana pentru viteză din Carolina; am ajuns destul de repede.

Bătrânul zăcea acolo, cu o înfățișare posomorâtă, lăsând nisipul să i se cearnă printre degete, în timp ce

ne asculta raportul. Adusesem o cutie telefonică, astfel ca să-l poată prelua direct de pe fir.

Ridică privirea când am ajuns la ciclurile de treizeci și cinci de ani, dar și-o abătu iarăși până la următoarea mea aluzie privind posibilele cicluri similare ale dispariţiilor, la care cheamă Secţia.

— Dă-mi Analiza. Alo — Peter? Aici șeful. Vreau un grafic al dispariţiilor inexplicabile, începând din 1800. Hmm? Nivelează factorii cunoscuţi și nu pune la socoteală liniile drepte. Ce mă interesează sunt curbele și ventrele. Când? Acum două ore; ce-aștepţi?

Se chinui să se ridice in picioare, imi ceru bastonul și spuse:

— Ei bine, înapoi la moara de iută.

— La Casa Albă? întrebă nerăbdătoare Mary.

— Mm? Fii serioasă. N-aţi culeș nimic care să-l facă pe Președinte să se răzgândească.

— Aha. Atunci, unde?

— Nu știu. Până nu vă vine o idee deșteaptă, tăceţi din gură.

Bătrânul avea o mașină, și am condus-o pe drumul de înapoiere. După ce am predat-o la controlul blocului, am spus:

— Șefule, mi-a trecut prin cap o trăsnaie care i-ar putea muta gândul Președintelui.

Răspunse cu un mormăit.

— Uite cum, am continuat. Trimite doi agenţi, pe mine și încă unul. Celălalt agent va avea o cameră portativă și o va ţine tot timpul spre mine. Îl pui pe Președinte să se uite.

— Și dacă nu se-ntâmplă nimic?

— Fac eu să se-ntâmple. Mă duc acolo unde a aterizat nava spaţială, pătrund cu forţa. Luăm o imagine deaproape a navei adevărate, și o transmitem la Casa Albă. Pe urmă, merg în birou lui Barnes și cercetez umerii ăia rotunzi. Am să smulg cămășile drept în faţa camerei. N-am să umblu cu fineţuri; expun totul în văzul tuturor.

— Îţi dai seama că ai tot atâtea șanse ca un șoarece la un congres al pisicilor.

— Nu-s la fel de sigur. După cum o văd eu, chestiile alea nu au puteri supraomenești. Pariez că se limitează la ce poate face ființa omenească pe care o călăresc. Nu-mi

fac planuri să ajung un martir. În orice caz, îți obțin imagini.

— Hmm...

— S-ar putea să meargă, interveni Mary. Eu voi fi celălalt agent. Pot să...

Bătrânul și cu mine spuserăm într-un glas „Nu" — apoi eu am roșit; nu mie-mi revenea decizia asta. Mary continuă:

— Vroiam să spun că sunt varianta logică, datorită, ăă, talentului meu de a identifica un bărbat fără parazit.

— Nu, repetă Bătrânul. Acolo unde se duce el or să aibă cu toții călăreți — până la proba contrarie. În plus, te păstrez pentru altceva.

Ar fi trebuit să tacă, dar n-o făcu:

— Pentru ce? E foarte important.

Bătrânul spuse calm:

— La fel și cealaltă misiune. Plănuiesc să te fac bodyguard Prezidențial.

— Oh.

Se gândi puțin, apoi răspunse:

— Ăă, Șefule — nu-s sigură că aș putea depista o femeie posedată. Nu sunt, ăă, echipată pentru așa ceva.

— Deci, îi îndepărtăm secretarele femei. Și, Mary — ai să-l și supraveghezi.

La asta se gândi mai bine.

— Și dacă descopăr că s-a agățat una de el, în ciuda tuturor măsurilor?

— Faci cele de trebuință, Vicepreședintele îi succede a conducere, iar tu ești împușcată pentru trădare. Acum, în legătură cu misiunea asta. Îl vom trimite pe Jarvis cu camera și-l includem și pe Davidson ca rezervă. În timp ce Jarvis ține obiectivul spre tine, Davidson îl ține pe Jarvis sub ochi — iar tu încerci să nu-l scapi din ochi pe el.

— Crezi c-o să meargă, deci?

— Nu — dar orice plan e mai bun decât nici un plan. Poate c-o să ațâțe ceva.

* * *

În timp ce porneam spre Iowa — Jarvis, Davidson și cu mine — Bătrânul se duse la Washington. Mary mă prinse într-un colț, când eram gata să plecăm, mă apucă de urechi, mă sărută apăsat și spuse:

— Sam — să te-ntorci.

M-au cuprins furnicăturile, simţindu-mă ca un puşti de cincisprezece ani.

Davidson conduse maşina până dincolo de locurile unde dădusem peste un pod. Eu mă ocupam de orientare, folosind o hartă pe care fusese marcat locul de aterizare al adevăratei nave spaţiale. Podul reprezenta un punct de reper precis. Ne-am abătut de pe drum la trei sute de metri est de amplasament şi am pornit-o într-acolo prin desişuri.

Aproape ajunseserăm, aş putea spune. Am nimerit peste pământ ars şi am hotărât să continuăm pe jos. Locul arătat de fotografia staţiei spaţiale se afla în zona focului — şi nu se vedea nici o „farfurie zburătoare". Ar fi fost necesar un detectiv mai bun decât mine pentru a descoperi dacă aterizase vreuna. Focul distrusese toate urmele.

Jarvix filmă totul, oricum, dar ştiam că moluştele câştigaseră încă o rundă. La plecare, am întâlnit un fermier vârstnic; urmând instrucţiunile, am păstrat o distanţă prudentă.

— Cam întins focul, am remarcat, ţinându-mă departe.

— Mai mult ca sigur, răspunse el cu jale. Mi-a omorât două din cele mai bune vaci de lapte, biete dobitoace tâmpite. Reporteri, băieţi?

— Da, dar am fost trimişi după cai verzi pe pereţi.

Îmi doream să fi fost şi Mary cu noi. Probabil că personajul ăla avea umerii rotunzi de la natură. Presupunând, însă, că Bătrânul avusese dreptate în privinţa navei spaţiale — şi *trebuia* să fi avut dreptate — atunci acest ţăran mult-prea-nevinovat ştia desigur şi el, şi ascundea adevărul. Ergo, era călărit.

Trebuia s-o fac. Şansele de a captura un parazit şi a-i transmite imaginea la Casa Albă erau mai mari aici decât în mijlocul unei mulţimi de oameni. Le-am aruncat o privire coechipierilor mei; erau în alertă, iar Jarvis filma.

În timp ce fermierul se întorcea, m-am agăţat de el. Căzu la pământ cu mine în spinare, sfâşiindu-i cămaşa. Jarvis se apropie şi trase un prim plan. Îi dezgolisem spatele înainte de-a-şi fi regăsit respiraţia.

Şi era *gol* — nici un parazit, nici urmă. Pe nici un loc din trup, după cum am avut grijă să mă asigur.

L-am ajutat să se ridice, scuturându-l; hainele i se murdăriseră de cenuşă.

— Îmi pare nespus de rău, am spus.

Tremura de furie:

— Băi tinere...

Nu putea găsi un termen destul de dur pentru mine. Ne privi, cu gura tremurându-i:

— Pun legea pe urmele voastre. Dacă eram cu douăzeci de ani mai tânăr, vă aranjam pe toţi trei.

— Crede-mă, moşule, a fost o greşeală.

— Greşeală!

I se frânse chipul şi am crezut că va izbucni în plâns.

— Vin acasă din Omaha şi-mi găsesc gospodăria arsă, jumate din animale dispărute, iar ginere-meu nicăieri. Ies să văd de ce se-nvârt străinii pe pământul meu şi-s gata să fiu sfâşiat, în bucăţi. „Greşeală"! Ce se-alege de lumea asta?

La ultima întrebare cred că i-aş fi putut răspunde, dar n-am încercat. Am încercat să-l despăgubesc pentru cele suferite, însă el îmi trânti banii pe jos. Am plecat cu cozile între picioare.

În timp ce mergeam din nou cu maşina, Davidson spuse:

— Eşti sigur că ştii după ce umbli?

— Pot greşi şi eu, am răspuns furios, dar pe Bătrân l-ai prins vreodată?

— Mmm — nu. Acum încotro?

— La studioul principal WDES. Asta nu va fi greşeală.

La porţile cu plată de la intrarea în Des Moines, taxatorul ezită. Privi într-un carnet, apoi la numărul maşinii.

— Şeriful a dat un ordin pentru maşina asta, spuse el. Trageţi pe dreapta.

Şi coborî bariera.

— Corect, am încuviinţat, dând înapoi zece metri, după care am băgat în viteză. Maşinile Secţiei au motor puternic şi caroserie rezistentă — lucru de folos, căci bariera era solidă. Odată trecuţi, n-am încetinit.

— Asta, spuse Davidson visător, pare interesant. Tot mai știi ce faci?

— Gălăgia mică, m-am răstit. Băgați-vă bine-n cap, amândoi: s-ar putea să nu ieșim de-aici. *Dar vom obține imaginile alea.*

— Cum zici, Șefule.

Goneam să scap de orice urmăritori. Am frânat brusc în fața studioului și am coborât toți trei. Nici o metodă indirectă de-ale „Unchiului Charlie" — ne-am repezit în primul lift și am apăsat butonul etajului lui Barnes. Odată ajunși acolo, am lăsat deschisă ușa cabinei. Când am intrat în antecameră secretara a încercat să ne oprească dar am trecut de ea cu forța. Fetele au ridicat privirea, speriate. M-am dus direct la ușa lui Barnes și am încercat-o; era încuiată. M-am întors spre secretară:

— Unde-i Barnes?

— Cine-l caută, vă rog? întrebă ea, politicoasă ca un pește.

I-am privit umerii. Cocoșați. Dumnezeule, mi-am spus, asta *trebuie* să fie. Fusese aici când îl onorâsem pe Barnes.

M-am aplecat și i-am ridicat puloverul.

Avusesem dreptate. Trebuia să fi avut dreptate. Pentru a doua oară, priveam unul dintre paraziți.

Începu să se zbată, să zgârie și încercă să muște. I-am apucat gâtul într-o priză de judo, aproape băgându-mi mâna în porcăria aia, și se înmuie din tot trupul. I-am înfipt trei degete în stomac, după care am întors-o cu fața.

— Jarvis, am răcnit, ia un prim plan.

Idiotul moșmondea la aparat, cu posteriorul său cât toate zilele între mine și obiectiv. Se îndreptă:

— Gata școala. Mi s-a ars un tub.

— Înlocuiește-l — *repede*!

O stenografă se ridică, în capătul opus al încăperii, și trase spre cameră. O și lovi — iar Davidson o arse cu pistolul. Ca la un semnal, vreo șase săriră asupra lui Davidson. Nu păreau să aibă arme; nu făceau decât să roiască peste el.

M-am agățat de secretară, trăgând din locul unde eram. Am prins o mișcare cu coada ochiului și m-am întors, pentru a-l vedea pe Barnes — „Barnes numărul doi" — stând în ușă. L-am împușcat în piept, ca să nimeresc

molusca pe care știam c-o avea în spinare. Apoi m-am răsucit din nou spre restul masacrului.

Davidson era din nou sus. O fată se târa spre el; părea rănită. O împușcă în față, oprind-o. Următorul foc îmi trecu chiar pe lângă ureche.

— Mersi! am strigat. Hai să plecăm de-aici. Jarvis — haide!

Ascensorul era deschis. Am năvălit înăuntru, eu încă împovărat cu secretara lui Barnes. Am trântit ușa și am pornit. Davidson tremura, iar Jarvis era alb la față.

— Fruntea sus, am spus, n-ai tras în oameni, ci în alte *chestii*. La fel ca asta.

Am ridicat fata și i-am privit spatele.

N-a lipsit mult să leșin. Specimenul meu, cel pe care-l înhățasem ca să-l aduc viu, dispăruse. Lunecase pe jos, probabil, și se tîrîse la adăpost în timpul încăierării.

— Jarvis, l-am întrebat, ai prins *cera*?

Clătină din cap.

Spinarea fetei era acoperită cu o eczemă ca înțepăturile a un milion de ace, acolo unde se lipise de ea arătarea. Am depus-o pe podea, rezemată de peretele cabinei. Încă nu-și recăpătase cunoștința, așa că am lăsat-o în lift. Nu se produse nici o tevatură când am străbătut holul spre stradă.

Un polițist își ținea piciorul pe mașina noastră, în timp ce completa o amendă. Mi-o întinse, spunând:

— N-ai voie să parchezi în zonă, Xene.

— Scuze, am răspuns, semnându-i copia. Apoi am demarat în trombă, am ieșit cât am putut de repede din trafic — și am decolat, drept de pe o stradă din oraș. M-am întrebat dacă adăugase și asta la amendă. Când am ajuns la înălțime, am schimbat plăcile de înmatriculare și codul de identificare. Bătrânul se gândește la toate.

Dar nu se gândea prea mult și la mine. Am încercat să raportez din drum, însă mi-o tăie scurt și-mi ordonă să mă prezint la sediul Secției. Mary era cu el. Mă lăsă să raportez, întrerupându-mă doar cu câte un mormăit ocazional.

— Cât de mult ați văzut? l-am întrebat la sfârșit.

— Transmisia s-a întrerupt când ați lovit bariera de taxare, mă informă el. Președintele n-a fost impresionat de ce-a văzut.

— Cred și eu că nu.

— Mi-a spus să te concediez.

Am devenit țeapăn.

— Sunt perfect disp... am început.

— Gura! se răsti Bătrânul. I-am spus că mă poate concedia pe mine, dar nu pe subordonații mei. Ești un netot împiedicat, continuă el calm, dar nu mă pot lipsi de tine tocmai acum.

— Mersi.

Mary se învârtea prin cameră. Am încercat să-i prind privirea, dar n-avea ochi pentru mine.

Acum se opri în spatele scaunului lui Jarvis — și-i adresă Bătrânului semnul pe care-l făcuse cu privire la Barnes.

L-am pocnit pe Jarvis în cap cu calorizatorul și căzu moale din scaun.

— Stai pe loc, Davidson! lătră Bătrânul avea pistolul îndreptat spre pieptul acestuia. Mary, cu el cum e?

— E-n regulă.

— Și el?

— Sam e curat.

Ochii Bătrânului ne măsurară îndelung, și niciodată nu m-am mai simțit mai aproape de moarte ca atunci.

— Scoateți-vă cămășile, spuse el acru.

Ne-am dezbrăcat — iar Mary avea dreptate. Începusem să mă întreb cum aș ști dacă *aveam* pe mine un parazit.

— Acum el, ordonă Bătrânul. Cu mănuși.

L-am întins pe Jarvis și i-am tăiat cu grijă îmbrăcămintea. Aveam specimenul viu.

ȘASE

MĂ SIMȚEAM GATA SĂ VOMIT. GÂNDUL CĂ lucrul ăla se aflase imediat în spatele meu, tot drumul din Iowa, însemna mai mult decât putea suporta stomacul meu. Nu sunt mofturos — dar habar n-aveți de ce-i în stare imaginea uneia d-alea, dacă n-ați văzut-o cu ochii voștri, știind ce anume era.

Am înghițit în sec, spunând:

— Hai s-o scoatem. Poate încă mai reușim să-l salvăm pe Jarvis.

N-o credeam cu adevărat ; aveam o presimţire foarte neagră că oricine fusese călărit de o chestie de-aia rămânea întinat, permanent.

Bătrânul ne făcu semn să ne îndepărtăm :

— Lăsaţi-l pe Jarvis !

— Dar...

— Terminăl Dacă poate fi salvat, încă puţin timp n-o să conteze. În orice caz...

Tăcu, şi i-am urmat exemplul. Ştiam ce vroia să zică ; noi eram dispensabili ; populaţia Statelor Unite, nu.

Bătrânul, cu pistolul scos, prudent, continua să privească făptura de pe spinarea lui Jarvis. Îi spuse lui Mary :

— Cheamă-l pe Preşedinte. Cod special zero zero zero şapte.

Mary trecu la biroul lui. Am auzit-o vorbind în telefonul cu surdină, dar atenţia mea era îndreptată asupra parazitului. Nu schiţa nici o mişcare de-a-şi părăsi gazda.

După un timp, Mary raportă :

— Nu-l pot prinde, domnule. Îl avem pe unul din asistenţii lui. Domnul McDonough.

Bătrânul tresări. McDonough era un om inteligent şi agreabil, care nu se răzgândise în nici o privinţă de când i se spărsese casa. Preşedintele îl folosea pe post de tampon.

Mugi, fără să mai piardă vremea cu amortizorul.

Nu, Preşedintele nu era disponibil. Nu, nu i se putea transmite nici un mesaj. Nu, domnul McDonough nu-şi depăşea autoritatea ; Bătrânul nu figura pe lista excepţiilor — dacă exista o asemenea listă. Da, domnul McDonough ar fi fost încântat să fixeze o audienţă ; promitea. Cum ar fi vinerea viitoare ? Azi ? Nici vorbă. Mâine ? Imposibil.

Bătrânul închise, părând pe cale să-i vină un atac. Apoi trase de două ori adânc aer în piept, trăsăturile i se relaxară şi spuse :

— Dave, cheamă-l aici pe dr. Graves. Restul, păstraţi distanţa.

Şeful laboratorului biologic sosi imediat.

— Doc, spuse Bătrânul, avem una care n-a murit.

Graves privi atent spatele lui Jarvis.

— Interesant, comentă el, lăsându-se într-un genunchi.

— Înapoi!

Graves ridică privirea:

— Dar trebuie să am posibilitatea...

— Tu și cretina de mătușă mea! Vreau s-o studiezi, da, dar înainte de toate trebuie s-o menții în viață. În al doilea rând, să n-o lași să scape. Al treilea, trebuie să te aperi.

Doctorul zâmbi.

— Nu mi-e teamă de ea. Trebuie...

— Să-ți fie teamă de ea! E un ordin.

— Vroiam să spun că trebuie să pregătesc un incubator în care s-o bag după ce o scoatem de pe gazdă. E evident că ființele astea au nevoie de oxigen — nu oxigen în stare liberă, ci din organismul gazdei. Poate că un câine mare ne va fi de ajuns.

— Nu, îl repezi Bătrânul. Las-o acolo unde e.

— Hm? Omul ăsta e voluntar?

Bătrânul nu răspunse. Graves continuă:

— Subiecții umani de laborator trebuie să fie voluntari. Etica profesională, știți...

Băieții ăștia de la științific nu se dau niciodată bătuți; Bătrânul spuse calm:

— Doctor Graves, toți agenții din Secția asta sunt voluntari pentru orice găsesc eu de cuviință. Te rog să-mi îndeplinești ordinul. Adu aici o targă. Cu grijă.

După ce l-au cărat afară pe Jarvis, Davidson, Mary și cu mine ne-am dus în salon să bem un păhărel, două, trei, patru. Aveam nevoie. Davidson tremura tot. Când prima porție n-a reușit să-l dreagă, i-am spus:

— Ascultă, Dave, mă simt la fel de prost ca tine în legătură cu fetele alea — dar n-am avut încotro. Bagă-ți asta-n cap.

— Cât de grav a fost? întrebă Mary.

— Destul de rău. Nu știu cât de multe am ucis. N-am avut timp să fim grijulii. Nu trăgeam în oameni; trăgeam în paraziți.

M-am întors spre Davidson:

— Nu-ți dai seama?

— Tocmai asta e. Nu erau oameni. Cred că mi-aș putea împușca propriul frate, dacă datoria mi-ar cere-o. Dar ființele astea nu-s oameni. Tragi, și ele tot vin spre tine. Nu...

Se întrerupse.

Nu simţeam decât milă. Peste puţin timp plecă, iar Mary şi cu mine am stat de vorbă o vreme, căutând răspunsuri şi neajungând nicăieri. Apoi mă anunţă că-i era somn şi porni spre dormitoarele femeilor. Bătrânul ordonase ca în noaptea aceea toate efectivele să doarmă în sediu, aşa că am mers şi eu în aripa băieţilor şi m-am târât într-un sac.

Mă trezi alarma de raid aerian. M-am vârât greoi în haine pe când sirenele se stingeau şuierând, după care intercomul lătră cu glasul Bătrânului:

— Proceduri anti-gaze şi anti-radiaţii! Închideţi etanş totul! Toate efectivele se adună în sala de conferinţe. Mişcaţi!

Fiind agent de teren, n-aveam îndatoriri locale. M-am înghesuit prin tunel, spre birouri. Bătrânul se afla în sala mare, cu o expresie sumbră pe faţă. Am vrut să-l întreb ce se întâmplase, dar înaintea mea mai aşteptau vreo duzină de funcţionari, agenţi, stenografe şi alţii. Nu peste mult, Bătrânul mă trimise să-i cer gardianului de la uşă lista de prezenţă. Făcu apelul şi, curând, reieşi clar că toate persoanele trecute pe listă se aflau acum în sală, de la bătrâna domnişoară Haines, secretara Bătrânului, până la barmanul din salon — cu excepţia paznicului de la uşă şi a lui Jarvis. Lista nu putea fi decât corectă; ţineam evidenţa tuturor persoanelor care intrau şi ieşeau, cu puţin mai multă grijă decât îşi ţine o bancă evidenţa banilor.

Am fost din nou trimis la paznic. Îl sună pe Bătrân, înainte de-a-şi părăsi postul; apoi apăsă comutatorul zăvorului şi mă urmă. Când am ajuns înapoi, apăruse acolo şi Jarvis, asistat de Graves şi de un laborant. Purta un halat de spital şi părea conştient, dar buimac.

Începeam să deduc despre ce era vorba. Bătrânul privea personalul întrunit, păstrând distanţa; apoi scoase un pistol.

— Unul dintre paraziţii invadatori e în libertate printre noi, spuse el. Pentru unii din voi, asta înseamnă prea mult. Celorlalţi va trebui să vă explic, întrucât siguranţa noastră a tuturor — a întregii specii — depinde de cooperarea completă şi suspunerea absolută.

Trecu la o explicaţie sumară, dar hidos de exactă, a ceea ce era parazitul şi a situaţiei.

— Pe scurt, concluse el, parazitul se află aproape sigur în această încăpere. Unul dintre noi pare uman dar este un automat, acționând conform voinței celui mai crunt dușman al nostru.

Răsună un murmur. Oamenii furau priviri furișe unii spre alții. Unii încercară să se retragă mai la distanță. Cu un moment în urmă, fuseserăm o echipă; acum eram o gloată, bănuindu-ne fiecare pe fiecare. M-am pomenit îndepărtându-mă de omul așezat cel mai aproape de mine — Ronald, barmanul din salon; îl cunoșteam de ani de zile.

Graves își drese glasul.

— Șefule, începu el, am luat toate măsurile rezonabile..

— Gura. Adu-l pe Jarvis în față. Scoate-i halatul.

Graves tăcu și se supuse, împreună cu asistentul său. Jarvis nu părea decât parțial conștient de ceea ce se petrecea în jur. Probabil Graves îl drogase.

— Întorceți-l, ordonă Bătrânul.

Jarvis îi lăsă să-l întoarcă; apăru urma moluștei, o erupție roșie pe umeri și ceafă.

— Puteți vedea, continuă Bătrânul, locul unde s-a atașat de el ființa.

Când Jarvis fusese despuiat, răsunaseră șoapte și un chicotit jenat; acum domnea o tăcere de moarte.

— Acum, spuse Bătrânul, vom *prinde molusca aceea*! Mai mult, o vom captura vie. Ați văzut cu toții unde călărește parazitul trupul omenesc. Vă previn; dacă parazitul va fi ars, am să-l ard și eu pe omul care-a făcut-o. În caz că trebuie să trageți pentru a-l prinde, trageți la picioare. Vino-aici! îndreptă el pistolul spre mine.

Mă opri la jumătatea distanței dintre el și mulțime.

— Graves! Așează-l pe Jarvis lângă mine. Nu, lasă-l fără halat.

Bătrânul se întoarse spre mine:

— Aruncă pistolul jos.

Își ținea arma ațintită spre abdomenul meu; mi-am scos pistolul cu mare grijă. L-am trimis alunecând până la doi metri distanță.

— Dezbracă-te complet.

Era un ordin stânjenitor de îndeplinit. Arma Bătrânului îmi învinse toate inhibițiile. Nu m-au ajutat cu nimic chicotelile câtorva fete în timp ce mă dădeam în spectacol. Una dintre ele șopti:

— Nu-i rău !

Iar alta replică :

— Cam noduros, aș zice.

După ce mă măsură din cap până-n picioare, Bătrânul îmi spuse să-mi iau pistolul.

— Acoperă-mă, ordonă el, și stai cu un ochi spre ușă. Tu ! Dotty Cutare-și-cutare — tu urmezi. Dotty era o fată din personalul de cancelarie. Nu avea armă, desigur, și purta un negligée lung până-n pământ. Păși înainte, se înclină, dar nimic mai mult.

Bătrânul gesticulă cu pistolul :

— Haide — dă-le jos.

— Chiar vorbiți serios? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— *Mișcă* !

Fata aproape căzu pe jos de spaimă.

— Bine ! replică ea, nu-i nevoie să mă faceți să-mi sară inima din piept.

Își mușcă buza, apoi descheie copcia de la talie.

— Pentru asta ar trebui să m-aleg cu-o primă, mai spuse, sfidătoare, și-și lăsă capotul să lunece de pe trup.

— Treci la perete, ordonă sălbatic Bătrânul. Renfrew !

După calvarul meu, bărbații se descurcară cu eficiență, deși unii erau stingheriți. Cât despre femei, unele se hlizira, altele roșiră, dar nici una nu obiectă prea mult. În douăzeci de minute, aveam în fața ochilor mai mulți metri pătrați de piele-de-găină decât văzusem în viața mea, iar maldărul de arme părea un arsenal.

Când veni rândul lui Mary, își scoase hainele repede și fără tapaj. Nu comentă nimic, și-și purtă pielea goală cu calmă demintate. Spori considerabil grămada de armament. Am tras concluzia că pur și simplu îi erau dragi pistoalele.

Până la urmă, eram cu toții goi-pușcă și vizibil neatinși de paraziți, cu excepția Bătrânului și a fetei bătrâne care-i era secretară. Cred că-l cam încurca prezența domnișoarei Haines. Părea abătut și scotoci cu bastonul prin mormanul de haine. Într-un târziu, o privi :

— Miss Haines — dacă ești amabilă.

Frate, mi-am spus, de data asta va trebui să recurgi la forță.

Stătea acolo, privindu-l de sus, ca un monument al pudorii ofensate. M-am apropiat și am spus, din colțul gurii :

— Șefule — cu dumneata cum rămâne ? Scoate-le.

Păru surprins.

— Nu glumesc, am continuat. Sau dumneata, sau ea. Poate fi oricare. Jos ţoalele.

Bătrânul știe să se relaxeze în fața inevitabilului. Spuse :

— Dezbrac-o.

Începu să bâjbâie pe la fermoare, cu o mutră posomorâtă. I-am spus lui Mary să cheme încă două femei și s-o despoaie pe domnișoara Haines. Când m-am întors, bătrânul avea pantalonii în vine — iar Miss Haines o rupse la fugă.

Bătrânul se afla între noi ; nu puteam ochi direct — și toți ceilalți agenți din sală erau dezarmați ! Nu cred că fusese un accident ; Bătrânul n-avusese încredere în ei că nu vor trage. Voia molusca aceea — vie.

Femeia ieși pe ușă și fugi pe culoar, până am apucat eu să mă organizez. Aș fi putut-o lovi dintr-o parte, în hol, dar eram inhibat. Mai întâi, nu-mi puteam schimba atât de repede vitezele emoționale. Vreau să spun, încă mai era Bătrâna Doamnă Haines, secretara șefului, cea care mă mustruluia pentru greșelile gramaticale din rapoarte. În al doilea rând, dacă purta un parazit, nu vroiam să risc să-l ard.

O zbughi într-o cameră ; din nou am ezitat — pură obișnuință ; era toaleta pentru femei. Dar numai o clipă. Am trântit ușa de perete, privind în jur, cu pistolul pregătit. Ceva mă izbi înapoia urechii.

* * *

Nu pot relata nimic clar din cele câteva momente care-au urmat. Am zăcut fără cunoștință, cel puțin un minut. Mi-amintesc de-o luptă și de niște strigăte :

— Atenție !

— Lua-o-ar dracu' — m-a mușcat !

Apoi, cineva spuse calm :

— De mâini și de picioare — cu grijă.

— Cu el ce facem ? întrebă altcineva, și i se răspunse :

— Mai târziu, nu e rănit.

Încă mai eram practic ameţit când plecară, dar începeam să simt un strop de înviorare strecurându-mi-se prin trup. M-am săltat în capul oaselor, cuprins de o senzaţie de extremă urgenţă în legătură cu nu ştiu ce. M-am ridicat, clătinându-mă, şi am mers la uşă. Am privit afară precaut; nu se vedea nimeni. Am străbătut în trap uşor coridorul, în direcţia opusă sălii de conferinţe.

La ieşire, mi-am dat seama cu un şoc că eram gol, şi am luat-o pe coridor spre aripa bărbaţilor. Acolo, am înşfăcat primele haine care mi-au căzut sub mână şi le-am tras pe mine. Pantofii mi-erau mult prea mici; nu părea să aibă vreo importanţă. Am alergat înapoi la ieşire, am găsit comutatorul; uşa se deschise. Credeam că scăpasem uşor, dar, exact în clipa când ieşeam, cineva strigă:

— Sam!

M-am repezit afară. În clipa următoare aveam de ales între şase uşi, iar după ce am trecut printr-una, între altele trei. Văgăuna pe care o numim sediu e accesibilă printr-un labirint de tuneluri ca nişte spaghetti. Până la urmă am ieşit într-o tarabă de fructe şi cărţi de la metrou, am dat din cap spre proprietar şi am ridicat portiţa tejghelei, amestecându-mă în mulţime.

Am prins trenul expres spre amontele râului şi am coborât la prima staţie. Acolo, am traversat spre peronul opus şi am aşteptat la ghişeul de schimb monetar până apăru un bărbat care, schimbând banii, scoase o sumă frumuşică. M-am urcat în acelaşi vagon cu el şi am coborât împreună. În primul loc întunecos, l-am pocnit. Acum aveam bani şi eram gata să acţionez. Nu ştiam de ce trebuia să am bani, dar ştiam că aveam nevoie de ei pentru ceea ce urma să fac.

ŞAPTE

VEDEAM LUCRURILE DIN JURUL MEU DUblate în chip ciudat, ca şi cum aş fi privit prin apă unduitoare — şi totuşi, nu simţeam nici un fel de surprindere sau curiozitate. Mă mişcam ca un somnambul, fără să ştiu ce aveam de făcut — dar eram complet treaz, îmi dădeam seama de identitatea mea, de locul unde mă

aflam, de fosta mea slujbă în cadrul Secţiei. Şi, cu toate că nu ştiam ce urma să fac, eram conştient tot timpul de ceea ce făceam şi convins că fiecare acţiune era necesară în acel moment.

În cea mai mare parte a timpului nu simţeam nici o emoţie, cu excepţia mulţumirii generate de lucrul care trebuie făcut. Aceasta exista la nivelul conştient; undeva, cu mai multe nivele în profunzime decât puteam eu înţelege, eram sfâşietor de nefericit, înspăimântat, plin de vinovăţie, dar astea se aflau jos, în adânc, ferecate, reprimate; abia dacă eram conştient de ele şi nu mă afectau cu nimic.

Ştiam că fusesem văzut plecând. Acel strigăt, „Sam!", îmi fusese adresat mie; nu mă cunoşteau decât două persoane sub acest nume, iar Bătrânul ar fi folosit numele meu real. Deci, Mary mă văzuse plecând. Era bine, mi-am spus, că mă lăsase să descopăr unde se afla apartamentul ei. Avea să fie necesar să pun capcane înainte ca ea să-l folosească din nou. Între timp, trebuia să-mi văd de treabă şi să mă feresc de-a fi prins.

Mergeam printr-un cartier de antrepozite, folosindu-mi toată experienţa profesională de a nu atrage atenţia. Curând, am găsit o clădire satisfăcătoare; purta un anunţ: DEPOZIT DE ÎNCHIRIAT — ADRESAŢI AGENTUL IMOBILIAR PARTER. L-am cercetat, am reţinut adresa, apoi am revenit la o cabină Western Union, cu două străzi mai-napoi. Acolo, am ales o maşină liberă şi am trimis următorul mesaj: EXPEDIAŢI DOUĂ CUTII ŢÂNCI MICI POVEŞTI FIECARE ACELAŞI SCONT CONSEMNAT JOEL FREEMAN, şi am adăugat adresa depozitului. L-am expediat pe adresa Roscoe Dillard, Agenţi de Lucrări şi Comenzi Ocazionale, Des Moines, Iowa.

Când am ieşit din cabină, faţada unui restaurant Kwikfede din apropiere îmi aminti că mi-era foame, dar reflexul se stinse repede şi nu m-am mai gândit la asta. M-am întors la depozit, am găsit un colţ întunecos în spate şi m-am aşezat în aşteptarea zorilor şi a începerii programului. Am amintirea vagă a unor coşmaruri claustrofobice, recurente.

La ora nouă, l-am interpelat pe agentul imobiliar în momentul când îşi descuia biroul şi am închiriat depozitul, plătindu-i un aconto gras pentru a intra imediat în

posesia acestuia. Am urcat în depozit, l-am deschis și am început să aștept.

Pe la zece și jumătate, au fost livrate lăzile mele. După ce curierul plecă, am deschis o ladă, am scos o celulă, am încălzit-o și am pregătit-o. Apoi l-am vizitat din nou pe agentul de închirieri și i-am spus:

— Domnule Greenberg, puteți veni sus un moment? Vreau să discutăm despre niște schimbări la sistemul de iluminat.

Bombăni, dar mă urmă. După ce am intrat, l-am condus la cutia deschisă:

— Uitați, dacă vă aplecați aici, veți vedea la ce mă refer. Am putea să...

L-am apucat într-o priză care-i tăie respirația, i-am ridicat vestonul și cămașa și, cu mâna liberă, am transferat un stăpân din celulă pe spatele lui gol, după care l-am ținut strâns până s-a relaxat. I-am dat drumul, i-am băgat cămașa la loc în pantaloni și l-am scuturat de praf. Când își recăpătă respirația, am întrebat:

— Ce noutăți de la Des Moines?

— Ce vrei să știi? mă întrebă el. De cât timp ești plecat?

Am început să explic, dar mă întrerupse:

— Hai să facem o consfătuire directă și să nu mai pierdem vremea.

Mi-am tras în sus cămașa; făcu și el același lucru; apoi ne-am așezat pe lada închisă, spate-n spate, astfel ca stăpânii noștri să poată intra în contact. Propria mea minte se goli; n-aveam idee cât timp trecuse. Priveam o muscă bâzâind în jurul unei pânze de păianjen.

Administratorul șef al clădirii fu următorul nostru recrut. Era un suedez masiv și a fost nevoie să acționăm amândoi. După aceea, domnul Greenberg îl chemă pe proprietar, insistând că trebuia să vină să vadă de niște defecțiuni ale structurii — ce anume exact, nu știu; eram ocupat să deschid și să încălzesc alte celule, împreună cu șeful.

Proprietarul clădirii a fost un mare câștig și ne-am bucurat cu toții, inclusiv, firește, el însuși. Era membru al Clubului Constituției, a cărui listă de membri semăna cu un *Who's Who* în Finanțe, Guvern și Industrie.

Se apropia de amiază; n-aveam timp de pierdut. Administratorul ieși să cumpere haine și o geantă pentru

mine, cu acest prilej trimiţându-l sus şi pe şoferul proprietarului, să fie recrutat. Am plecat la douăsprezece şi jumătate, proprietarul şi cu mine, în maşina lui de oraş ; sacoşa conţinea doisprezece stăpâni, în celule, dar gata de acţiune.

Proprietarul semnă *J. Hardwick Potter Guest.* Un lacheu încercă să-mi ia geanta, dar am insistat că aveam nevoie de ea ca să-mi schimb cămaşa înainte de masă. Am moşmondit prin toaletă până am rămas singuri, doar cu îngrijitorul — şi prin urmare l-am recrutat şi l-am trimis cu un mesaj la responsabil că unui oaspete i se făcuse rău în toaletă.

După ce ne-am îngrijit de responsabil, acesta a procurat un veston alb, iar eu am devenit al doilea îngrijitor la toaletă. Nu-mi mai rămăseseră decât zece stăpâni, dar cutiile aveau să fie ridicate în curând din depozit şi livrate la club. Îngrijitorul şi cu mine i-am folosit pe cei rămaşi înainte de-a se fi încheiat perioada de vârf de la amiază. Un oaspete ne surprinse în timp ce lucram şi a trebuit să-l omor. L-am înghesuit în debaraua pentru mături. După aceea a urmat o pauză, căci cutiile încă nu sosiseră. Reflexul foamei aproape mă încovoia de şale, după care slăbi, dar nu dispăru, i-am spus responsabilului, care puse să mi se servească masa în biroul lui. Cutiile sosiră tocmai când terminam.

În perioada lejeră de pe la mijlocul după-amiezei, am asigurat locul. Pe la orele patru, toţi cei din clădire — membri, personal şi vizitatori — erau alături de noi ; în continuare, am început să-i procesăm în hol, pe măsură ce portarul le deschidea să intre. Mai târziu în cursul zilei, responsabilul telefonă la Des Moines după alte lăzi. Marele premiu sosi în aceeaşi seară — Secretarul Adjunct al Tezaurului. Întrezăream o victorie reală : Departamentul Trezoreriei e însărcinat cu securitatea Preşedintelui.

OPT

CAPTURAREA UNEI OFICIALITĂŢI ÎN POZIŢIE-cheie a generat în mine însumi o satisfacţie absentă, după care nu m-am mai gândit la asta. Noi — recruţii umani vreau să spun — nu gândeam mai deloc ; ştiam ce aveam

de făcut, dar n-o știam decât în momentul acțiunii, la fel cum își primește comenzile un cal de „înaltă școală", le îndeplinește și e gata pentru următorul semnal din partea călărețului.

Călărețul și calul de înaltă școală reprezintă o comparație adecvată, dar nu se apropie suficient de adevăr. Stăpânii aveau la dispoziție nu doar inteligența noastră în totalitate, ci erau capabili și să ne folosească memoria și experiența. Comunicam pentru ei, de asemenea, între stăpâni: uneori știam despre ce vorbeam alteori, nu. Cuvintele rostite se transmiteau prin intermediul slugii, dar noi, slugile, nu participam la consfătuirile mai importante, direct de la stăpân la stăpân. În timpul acestora, ședeam cuminți și așteptam până când călărețiii noștri terminau, după care ne aranjam îmbrăcămintea și făceam cele necesare.

N-aveam mai multă legătură cu cuvintele pronunțate de mine în locul stăpânului decât are un telefon. Eram un instrument de comunicare, nimic mai mult. În unele zile de după recrutare, îi dădeam responsabilului clubului instrucțiuni despre transporturile de celule purtătoare ale stăpânilor. Eram conștient în mod pasager, în timp ce vorbeam, că aterizaseră încă trei nave, dar cunoștințele mele concrete se limitau la o singură adresă din New Orleans.

Nu mă gândeam deloc la ea îmi vedeam de muncă. Eram un nou „asistent special al domnului Potter" și-mi petreceam zilele în biroul lui — și nopțile. De fapt, relația putea fi inversată; adesea îi dădeam instrucțiuni orale domnului Potter. Sau, poate, înțeleg și acum organizarea socială a paraziților la fel de puțin pe cât o înțelegeam atunci.

Știam — și știa și stăpânul meu — că era mai bine să nu mă arăt la vedere. Prin intermediul meu, stăpânul știa la fel de mult ca mine; știa că eram un om despre care Bătrânul aflase că a fost recrutat — iar stăpânul meu știa, sunt sigur, că Bătrânul n-avea să înceteze căutarea, pentru a mă recaptura sau ucide.

Pare ciudat că n-a schimbat trupul, omorându-l pe-al meu aveam mult mai mulți recruți disponibili decât stăpâni. N-ar fi putut simți nimic comparabil cu hipersensibilitățile omenești; stăpânii recent livrați din celulele lor de tranzit își vătămă frecvent gazdele; întotdeauna

distrugem gazda și ne găseam una nouă. Pe de altă parte, un cowboy dibaci ar distruge oare un cal de muncă bine antrenat în favoarea unui animal străin, neverificat? Poate de-asta fusesem păstrat și ascuns.

După un timp, orașul a fost „asigurat", iar stăpânul meu a început să mă scoată pe stradă. Nu vreau să spun că toți locuitorii purtau câte o cocoașă — nu; oamenii erau foarte numeroși, iar stăpânii extrem de puțini încă — dar recruții noștri ocupau pozițiile cheie din oraș, de la polițistul din colț până la primar și șeful poliției, fără a-i uita pe șefii de circumscripție, personalitățile bisericești membrii consiliului municipal, și toată lumea din comunicațiile publice și mass-media. Majoritatea își continuau treburile obișnuite, nu numai nederanjați de toată mascarada, ci nici măcar conștienți de ea.

Doar dacă nu cumva, firește, câte unul dintre ei nimerea întâmplător în calea scopurilor vreunui stăpân — în care caz era lichidat.

Unul dintre dezavantajele stăpânilor noștri era dificultatea comunicațiilor la distanță. Se limita la ceea ce puteau spune gazdele umane prin limbajul omenesc, pe căile de comunicare obișnuite, fiind și mai restrânse, cu excepția cazurilor când calea era complet asigurată, la mesaje codificate ca acela pe care-l folosim pentru comandarea primului transport de stăpâni. Acest gen de comunicații prin intermediul slugilor era aproape sigur inadecvat privind scopurile stăpânilor; păreau să aibă nevoie de consfătuiri trup-la-trup frecvente, pentru a-și coordona acțiunile.

Am fost trimis la o asemenea consfătuire, în New Orleans.

Într-o dimineață, am ieșit pe stradă ca de obicei, mergând până la platforma de lansare din nordul orașului, unde am comandat un taxi. După o scurtă așteptare, taxiul fu ridicat la rampa de îmbarcare și am dat să intru — când un domn vârstnic se înghesui ocupându-l înaintea mea. Am primit un ordin de a scăpa de el, imediat contramandat, însă, de un alt ordin, care-mi spunea să merg încet și să fiu atent. I-am răspuns:

— Mă scuzați, domnule, dar acest taxi e ocupat.

— Exact, replică bătrânul. L-am ocupat eu.

— Va trebui să vă găsiți altul, am insistat eu rezonabil. Arătați-mi biletul de la rând.

Îl prinsesem; taxiul avea numărul înscris pe biletul meu, dar omul nu se clinti.

— Unde mergeţi? mă întrebă.

— La New Orleans, i-am răspuns, aflând pentru prima oară ce destinaţie aveam.

— Atunci mă puteţi lăsa şi pe mine la Memphis.

Am clătinat din cap:

— Nu-i în drum.

— Doar pentru cincisprezece minute!

Părea să-şi stăpânească nervii cu greu.

— Nu puteţi acapara un vehicul public fără motive întemeiate, continuă, întorcându-se apoi spre şofer. Şofer! Explică-i acestei persoane regulamentul.

Şoferul se întrerupse din scobitul dinţilor.

— Eu nu mă bag. Îi iau, îi duc, îi las. Înţelegeţi-vă, sau îi cer dispecerului încă o taxă.

Am ezitat, încă nefiind instruit. Apoi m-am pomenit urcând.

— La New Orleans, am spus, cu oprire la Memphis.

Şoferul ridică din umeri şi semnalizâ turnului de control. Celălalt pasager pufni şi nu-mi mai acordă nici o atenţie.

Odată în văzduh, îşi deschise servieta şi întinse nişte hârtii pe genunchi. Îl priveam fără prea mare interes. M-am trezit că-mi schimbam poziţia pentru a ajunge mai uşor la pistol. Omul repezi o mână, înşfăcându-mă de încheietură.

— Nu aşa de iute, fiule, spuse, iar trăsăturile i se frânseră în râjetul satanic al Bătrânului însuşi.

Am reflexe rapide, dar mă aflam în dezavantajul de-a transmite totul stăpânului, care judeca şi-mi comunica deciziile. Cât de mult timp la asta? Nu ştiu. În timp ce scoteam arma, am simţit clopotul unui pistol împungându-mă în coaste.

— Uşurel.

Cu cealaltă mână, îmi înfipse ceva în trup; am simţit o înţepătură, după care prin tot organismul mi se propagă efectul cald al unei injecţii cu „Morpheus". Am mai făcut o ultimă încercare de-a-mi scoate pistolul, apoi m-am prăbuşit înainte.

Eram vag conştient de nişte voci. Cineva mă manevra cu brutalitate, iar altcineva spunea:

— Fii atent la maimuţa aia !

— E-n regulă, răspunse un alt glas. Are tendoanele tăiate.

La care primul replică :

— Încă mai are *dinţi*, nu ?

Exact, am spus agitat în sinea mea, şi dacă v-apropiaţi, am să vă muşc cu ei. Remarca despre tendoanele tăiate părea adevărată nici unul dintre membrane nu voia să mi se mişte, dar asta nu mă îngrijora mai mult decât faptul că fusesem numit maimuţă. Era o ruşine, mi-am spus, să-i atribui unui om epitete când nu se putea apăra.

Am plâns puţintel, după care mă cuprinse toropeala.

— Te simţi mai bine, fiule ?

Bătrânul se apleca peste capătul patului, privindu-mă îngândurat. Avea pieptul gol, acoperit cu păr cărunt.

— Înh, am făcut, binişor, cred.

Am vrut să mă ridic, descoperind că nu puteam.

Bătrânul ocoli până lângă pat.

— Putem scoate pripoanele astea, spuse, umblând la nişte cleme. Nu voiam să te răneşti singur. Gata !

M-am ridicat în capul oaselor, frecându-mi încheieturile.

— Acum, urmă Bătrânul, cât de mult îţi aminteşti ? Raportează.

— Să-mi amintesc ?

— Te-au prins. Îţi aminteşti ceva de după ce s-a agăţat parazitul de tine ?

Cuprins de o bruscă teamă nebunească, m-am agăţat de pat.

— Şefule ! Au aflat unde ne aflăm acum ! *Le-am spus.*

— Ba n-au aflat nimic, răspunse el calm, fiindcă ăsta nu-i sediul pe care ţi-l aminteşti tu. Am evacuat vechile birouri. Nu ştiu despre ascunzătoarea asta — cred. Deci, îţi aminteşti ?

— Sigur că-mi amintesc. Am ieşit de-aici — adică, din vechiul sediu — şi am urcat . . .

Gândurile mi-o luau înainte ; îmi reveni brusc imaginea unui stăpân viu în mâna mea goală, pregătindu-mă să-l plasez pe agentul imobiliar.

Am vomat. Bătrânul mă şterse la gură şi spuse cu blândeţe :

— Continuă.

Am înghiţit în sec, apoi am spus:

— Şefule — sunt pretutindeni. Au ocupat oraşul.

— Ştiu. La fel ca la Des Moines. Şi la Minneapolis, St Paul, New Orleans şi Kansas City. Poate mai multe, nu ştiu — nu pot fi peste tot.

Se încruntă, adăugând:

— Parcă am lupta cu picioarele vârâte-ntr-un sac. Pierdem, şi încă repede. Nici măcar nu putem închide oraşele despre care ştim.

— Doamne fereşte! De ce?

— Ar trebui să ştii. Deoarece „capetele mai bătrâne şi mai înţelepte" încă nu sunt convinse. Fiindcă atunci când ei ocupă un oraş, totul continuă la fel ca-nainte.

Am făcut ochii mari.

— Nu contează, spuse el blând. Ai fost primul nostru eşec. Şi mai eşti şi prima victimă pe care am recuperat-o vie — iar acum, descoperim că-ţi aminteşti ce s-a întâmplat. Asta-i important. Iar parazitul tău e primul pe care am reuşit să-l capturăm şi să-l menţinem în viaţă. Vom avea posibilitatea să...

Probabil că faţa mea era o mască a terorii; ideea că stăpânul meu trăia încă — şi mă putea lua din nou în primire — îmi depăşea puterile.

Bătrânul mă zgâlţâi:

— Ia-o uşurel, spuse el moale. Eşti încă destul de slăbit.

— *Unde e?*

— Mm? Parazitul? Nu-ţi face griji pentru el. Trăieşte pe numărul tău opus, un urangutan roşu, numit Napoleon. E în siguranţă.

— *Omorâţi-l!*

— Slabe şanse. Avem nevoie de el viu, pentru studii.

Probabil mă spărsesem în bucăţi, căci mă plesni.

— Ia-ţi o proptea, spuse. Detest să te sâcâi când eşti bolnav, dar n-am încotro. Trebuie să transmitem pe fir tot ce-ţi aminteşti. Aşa că decolează şi zboară drept.

M-am adunat şi am început să fac un raport minuţios despre tot ce-mi puteam aminti. Am descris închirierea şi recrutarea primei victime, apoi felul cum ne-am mutat la Clubul Constituţiei. Bătrânul dădu din cap:

— Logic. Erai un agent bun, chiar și pentru *ei*.

— Nu înțelegi, am obiectat. *Eu* n-am gândit nimic. Știam ce se petrecea, dar atâta tot. Era ca și cum, ăă, ca și...

M-am întrerupt, în pană de cuvinte.

— Nu contează. Continuă.

— După ce l-am recrutat pe responsabilul clubului restul a mers ușor. I-am capturat pe măsură ce intrau și...

— Nume?

— A, sigur M. C. Greenberg, Thor Hansen, J. Hardwick Potter, șoferul său Jim Wakeley, un tip scund pe nume „Jake", care era îngrijitor la toaletă, dar a trebuit eliminat ulterior — stăpână-su nu-l lăsa să-și folosească timpul pentru diverse necesități. Apoi a urinat responsabilul; nu i-am aflat niciodată numele.

M-am oprit, lăsându-mi mintea să revină în urmă, încercând să mă asigur asupra fiecărui recrut.

— O, Doamne!

— Ce este?

— Secretarul Adjunct al *Trezaurului*!

— L-ați prins pe *ăla*?

— Da. În prima zi. Cât a trecut de-atunci? Doamne, Șefule, Departamentul Trezoreriei îl *protejează pe Președinte*!

Dar, în locul unde stătuse Bătrânul, nu mai era decât o gaură în aer.

M-am culcat la loc, epuizat. Am început să spuspin în pernă. După o vreme, am adormit.

NOUĂ

M-AM TREZIT CU GURA PLINĂ DE UN GUST gros, cu capul vâjâindu-mi și cu o senzație de dezastru iminent. Totuși, comparativ îmi mai revenisem. O voce veselă spuse:

— Ne simțim mai bine?

O creatură măruntă și brunetă se apleca asupra mea. Era o gânganie drăgălașă și mă simțeam destul de bine pentru a aprecia, vag, acest lucru. Purta un costum ciudat: șort alb, o fâșie de material care-i ascundea sânii și un fel

de carapace metalică peste ceafă, umeri și coloana vertebrală.

— Mai bine, am recunoscut, făcând o mutră.

— Gust neplăcut în gură?

— Ca o întrunire de cabinet din Balcani.

— Poftim.

Îmi dădu într-un pahar; ardea puțin, și îndepărtă gustul rău.

— Nu, continuă ea, n-o înghiți. Scuip-o și-am să-ți aduc apă.

M-am supus.

— Eu sunt Doris Marsden, continuă ea, infirmiera de zi.

— Încântat de cunoștință, Doris, i-am răspuns, privind-o cu ochi mari. Ia zi — ce-i cu travestiul ăsta? Nu că nu mi-ar plăcea, dar arăți ca o refugiată dintr-o bandă desenată.

Chicoti.

— Mă simt ca într-o formație de variete. Dar ai să te obișnuiești — eu am reușit.

— Îmi place. Dar de ce?

— Ordinele Bătrânului.

Atunci am știut de ce, și iar am început să mă simt rău. Doris continuă:

— Acum, cina.

Îmi aduse o tavă.

— Nu vreau nimic de mâncare.

— Gura mare, porunci ea fermă, altfel ți-o frec în păr.

Printre înghițituri, luate în legitimă apărare, am reușit să îngaim:

— Mă simt destul de bine. O doză de Gyro și voi fi pe picioare.

— Fără stimulente, replică ea plat, continuând să mă îndoape. Regim special și multă odihnă, cu un somnifer mai târziu. Așa zice omu'.

— Ce-i în neregulă cu mine?

— Extenuare, înfometare și scorbut incipient. Precum și râie și păduchi — dar pe-ăia i-am exterminat. Acum știi — și dacă-i spui doctorului, am să te fac mincinos în față. Întoarce-te.

— Am făcut-o, iar ea începu să-mi schimbe îmbrăcămintea; păream să fiu presărat cu ulcerații; m-am gândit

la ce-mi spusese și am încercat să-mi amintesc cum trăisem sub stăpânul meu.

— Nu mai tremura, spuse. Te doare rău ?

— N-am nimic.

Din câte-mi puteam aminti, nu mâncasem mai des, de două, trei zile. Păi ! Să vedem. Păi, nu făcusem absolut nici o baie ! Mă bărbieriseam zilnic și-mi pusesem câte o cămașă curată ; asta era necesar pentru mascaradă, iar stăpânul o știa.

Pe de altă parte, nu-mi scosesem niciodată pantofii de când îi furasem și până mă capturase din nou Bătrânul — și-mi fuseseră prea strâmți de la bun început.

— În ce hal mi-s picioarele ? am întrebat.

— Nu fii băgăreț, mă sfătui Doris.

Îmi plac surorile ; sunt calme, tolerante și cu picioarele pe pământ. Domnișoara Briggs, sora de noapte, nu era o afacere la fel de drăgălașă ca Doris ; avea o față de cal. Purta același echipament de comedie muzicală pe care-l afișa și Doris, dar o făcea cu un aer de „fără-prostii" și umbla ca un grenadier. Doris, binecuvântată fie-i inima, pășea unduindu-se fermecător.

Miss Briggs îmi refuză un al doilea somnifer când m-am trezit noaptea cuprins de groază, dar juca poker cu mine și mă jupui de leafa pe-o jumătate de lună. Am încercat să aflu de la ea cum stătea povestea cu Președintele, dar nu vroia să vorbească. Nu cunoștea că ar ști nimic despre paraziți, farfurii zburătoare, sau te miri ce — ea însăși îmbrăcată într-un costum care nu putea să aibă decât un singur scop !

Atunci am întrebat-o ce se mai întâmpla în general. Susținu că fusese prea ocupată ca să urmărească vreun buletin de știri. Așa că am cerut să mi se instaleze un post stereo în cameră. A spus că trebuie să i-l cer doctorului ; eram pe lista de „liniște". Am întrebat când îl voi vedea pe acest așa-zis doctor. Cam atunci i-a sunat apelul și a plecat.

Am aranjat-o. În lipsa ei, am măsluit cărțile, astfel că i-a ieșit o mână moartă — după care n-aș mai fi pariat împotriva ei.

Mai târziu am adormit, fiind trezit de Miss Briggs care mă plesnea peste față cu un prosop. M-a pregătit pentru micul dejun, după care Doris i-a luat locul și mi l-a adus ea. În timp ce mă ghiftuiam, am tatonat-o după știri — cu

același scor pe care-l obișnuisem și cu domnișoara Briggs. Infirmierele se poartă în spital de parcă ar fi o creșă de copii înapoiați mintal.

După micul dejun, veni să mă viziteze Davidson.

— Am auzit că ești aici, îmi spuse. Purta pantaloni scurți și nimic altceva, cu excepția brațului stâng, care-i era înfășurat într-un bandaj.

— Mai mult decât am auzit eu, m-am plâns. Ce-ai pățit?

— M-a-nțepat o albină.

Dacă nu vroia să-mi spună cum se fripsese, asta era treaba lui. Am continuat;

— Bătrânul a fost aici ieri și a plecat pe neașteptate. L-ai mai văzut de-atunci?

— Mhm.

— Și?

— Și, cum o mai duci *tu*? Băieții de la psiho te-au declarat caz închis, sau nu?

— E vreo îndoială?

— Poți fi al dracu' de sigur că da. Bietul Jarvis n-a scos-o la capăt.

— Hm?

Nu mă mai gândisem la Jarvis.

— Cum o duce acum?

— N-o duce. A intrat în comă și a murit — a doua zi după ce-ai plecat tu. Mă refer la ziua când ai fost capturat.

Davidson mă privi lung.

— Dur mai trebuie că ești.

Nu mă simțeam deloc dur. Lacrimi de slăbiciune izvorâră iar și mi le-am înghițit. Davidson se prefăcu că nu le vede și continuă:

— Să fi văzut halima după ce ne-ai tras clapa. Bătrânul s-a luat după tine, îmbrăcat doar cu un pistol și-o mutră cruntă și hotărâtă. Te-ar fi prins, dar l-a luat poliția și a trebuit să-l scoatem din arest.

Davidson rânji.

Am rânjit și eu, fără vlagă. Există ceva atât galant, cât și prostesc, în atacul Bătrânului pentru a salva scarta lumii în costumul de naștere.

— Îmi pare rău c-am pierdut-o. Ce s-a mai întâmplat — în ultima vreme?

Davidson mă măsură cu privirea, apoi spuse:

— Stai un minut.

Ieși, lipsind un scurt răstimp. Când reapăru, spuse :

— Bătrânul zice că-i okay. Ce vrei să știi ?

— Totul ! Ce s-a întâmplat ieri ?

— Așa m-am ales cu asta, își fâlfâi el spre mine aripa vătămată, adăugând : am avut baftă. Trei agenți au fost uciși. Mare tărăboi.

— Dar cum e cu Președintele ? A fost . . .

Doris năvăli înăuntru.

— A, aici erai ! îi strigă ea lui Davidson. Ți-am spus să stai în pat. Ești așteptat la Mercy Hospital în clipa asta. Ambulanța stă după tine de zece minute.

Se ridică, rânji și o ciupi cu mâna teafără.

— Nu poate-ncepe bairamul până n-ajung și eu acolo.

— Păi, grăbește-te !

— Vin.

Am strigat după el :

— Hei ! Ce-i cu *Președintele* ?

Davidson privi înapoi peste umăr :

— A, ăla ? E bine — nici o zgârietură măcar.

Ieși.

Doris reveni după câteva minute, fierbând.

— Pacienți ! exclamă ea, ca un cuvânt de ocară. Ar fi trebuit să aștept douăzeci de minute până să-și facă injecția efectul ; i-am făcut-o când s-a urcat în ambulanță.

— Injecție pentru ce ?

— Nu ți-a spus ?

— Nu.

— Mă rog — n-avea nici un motiv să nu-ți spună. Amputare și grefă, antebrațul stâng.

— Aha.

Ei bine, mi-am spus, n-aveam s-aud de la Davidson sfârșitul poveștii. Grefarea unui membru nou e un adevărat șoc. Pacientul e ținut la dispoziție timp de cel puțin zece zile. Am sondat-o din nou pe Doris :

— Ce mai e cu Bătrânul ? A fost rănit ? Sau ar contraveni regulilor tale sacrosancte să-mi spui ?

— Vorbești prea mult, răspunse ea. E timpul pentru hrana de dimineață și un pui de somn.

Scoase la iveală un pahar de poșircă lăptoasă.

— Vorbește, muiere, că de nu ți-l scuip în față.

— Bătrânul ? Adică Șeful Secției ?

— Cine altul ?

— *El* nu e pe lista bolnavilor.
Făcu o mutră.
— N-aș vrea să-l am pe *el* pacient.

ZECE

AM FOST ȚINUT LA PAT ȘI TRATAT CA UN COPIL, timp de încă două-trei zile. Nu-mi păsa ; era prima odihnă adevărată de care beneficiasem în ani de zile. Rănile s-au ameliorat și, după un timp, am fost încurajat — mi s-a „cerut", mai bine zis — să fac puțină mișcare prin cameră.

Bătrânul îmi făcu o vizită.

— Ei, spuse, încă te mai dai bolnav.

Am roșit.

— Cine zice ăla e, inimă de iască, i-am replicat. Dă-mi niște pantaloni și-ți arăt eu cine face pe bolnavul.

— Las-o mai moale.

Îmi luă fișa și o privi.

— Soră, spuse, adu-i omului ăstuia un șort. Îl rechem la datorie.

Doris îl înfruntă ca o cloșcă înfuriată :

— Oi fi dumneata mare șef, dar aici nu poți da ordine. Doctorul va...

— Clanța ! o întrerupse el, și adu nădragii ăia !

— Dar...

Bătrânul o apucă, o răsuci pe călcâie, îi dădu una la fund și spuse :

— Adu-i !

Fata ieși, chițăind și boscorodind, pentru a reveni cu doctorul. Bătrânul spuse moale :

— Doc, am trimis după niște pantaloni, nu după dumneata.

— V-aș mulțumi să nu vă amestecați la pacienții mei replică scorțos medicul.

— Nu-i pacientul dumitale. Îl rechem la datorie.

— Zău ? Domnule, dacă nu vă plac felul în care îmi conduc departamentul, puteți obține demisia mea.

— Îmi cer scuze, domnule, răspunse Bătrânul. Uneori devin prea preocupat pentru a-mi mai aminti să urmez procedura corectă. Îmi faci favoarea de a examina acest

pacient? Dacă poate fi rechemat la datorie, mi-ar fi de folos să beneficiez imediat de serviciile lui.

Mușchii fălcilor doctorului tresăltară, dar spuse :

— Desigur, domnule !

Făcu un întreg spectacol din a-mi examina fișa medicală, apoi îmi verifică reflexele.

— Ar mai avea nevoie de ceva timp pentru recuperare — dar îl puteți lua. Soră — adu îmbrăcăminte pentru omul acesta.

Îmbrăcămintea consta din pantaloni scurți și pantofi. Dar toți ceilalți erau îmbrăcați la fel, și era liniștitor să văd toți acei umeri goi, fără nici un stăpân agățat de ei. I-am spus-o Bătrânului.

— Cel mai bun mijloc defensiv pe care l-am găsit, mormăi el, chiar dacă face sediul să arate ca o colonie de vară. Dacă nu câștigăm setul ăsta până la venirea iernii, ne-am ars.

Se opri la o ușă cu inscripția : LABORATOR BIOLOGIC — INTRAREA OPRITĂ !

M-am ținut mai în urmă :

— Unde mergem ?

— Să-i aruncăm o privire geamănului tău, maimuța cu parazitul.

— M-așteptam. Nu pentru mine — nu, mulțumesc !

Îmi simțeam clar trupul tremurând.

— Acum ascultă aici, fiule, spuse el răbdător, învinge-ți panica. Ce mai bună cale e de-a o privi în față. Știu că ți-e greu — am petrecut ore-ntregi zgâindu-mă la blestemăția aia, numai ca să mă obișnuiesc.

— Dumneata nu știi — nu *poți* să știi !

Tremuram atât de rău încât a trebuit să mă sprijin de tocul ușii.

— Presupun că-i altceva, spuse el rar, când chiar l-ai avut pe tine. Jarvis . . .

Lasă fraza neterminată.

— Al dracului de multă dreptate ai că-i altceva ! N-ai să mă bagi *acolo*, *pe mine* !

— Nu, cred că nu. Mă rog, doctorul a avut dreptate. Du-te-napoi, fiule, și prezintă-te la infirmerie.

Dădu să intre în laborator.

Făcuse trei, patru pași, când l-am strigat :

— Șefule !

Se opri și se întoarse, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Așteaptă-mă, am adăugat, vin și eu.

— Nu-i nevoie.

— Am s-o fac. Doar ... doar treće ... un timp... până-ți revine sângele rece.

Când am ajuns lângă el, m-a apucat de braț, cald și afectuos, continuând să mă țină astfel în timp ce intram. Am trecut de-o altă ușă încuiată, într-o cameră cu aer condiționat, caldă și umedă. Maimuța se afla acolo, închisă într-o cușcă.

Avea toracele susținut și legat într-un strâns sistem de chingi metalice. Brațele și picioarele îi atârnau moi, ca și cum n-ar fi avut nici un control asupra lor. Ridică spre noi niște ochi dușmănoși și inteligenți; apoi focul din privire i se stinse, nemairămânând decât niște ochi de brută nătângă, o brută în suferință.

— Trecem în partea asta, spuse încet Bătrânul.

Aș fi preferat să rămân în urmă, dar continua să mă țină de braț. Maimuța ne urmări cu privirea, însă avea trupul ținut pe loc, în chingi. Din locul unde-am ajuns, am putut vedea ființa — lucrul acela.

Stăpânul meu. Lucrul care-mi călărise spinarea un timp nedeterminat, vorbise cu gura mea — gândise cu creierul meu. Stăpânul meu.

— Ține-te bine, șopti Bătrânul. Ai să te obișnuiești. Mută-ți un pic privirea. Ți-ajută.

Am făcut astfel, și mi-a ajutat. Am tras adânc de câteva ori aer în piept, reușind să-mi încetinesc bătăile inimii. M-am silit s-o privesc.

Nu înfățișarea unui parazit e aceea care trezește groaza. Nici groaza nu provine întru totul din faptul de-a ști ce pot să facă, căci o simțisem de prima oară când văzusem unul, înainte de-a ști ce era. Am încercat să i-o spun Bătrânului. Dădu din cap, cu ochii spre parazit.

— La fel se-ntâmplă cu toată lumea, spuse. Frică irațională, ca la o pasăre în fața unui șarpe. Probabil e principala sa armă.

Își lasă ochii să lunece într-o parte, ca și cum a o vedea prea mult timp ar fi fost prea greu, chiar pentru nervii lui tăbăciți.

M-am ținut aproape de el, încercând să mă obișnuiesc cu ideea și regurgitându-mi micul dejun. Îmi tot spuneam că n-are să-mi facă nici un rău *mie*. Mi-am mutat din nou privirea, găsind ochii Bătrânului ațintiți asupra mea.

— Cum merge? întrebă. Te călești?

Am revenit cu ochii spre ea.

— Puțin.

Și am continuat, cu sălbăticie:

— Tot ce vreau e s-o omor!! Vreau să le omor pe toate — mi-aș putea petrece toată viața omorându-le și iar omorându-le.

Începeam din nou să tremur.

Bătrânul mă studia.

— Poftim, spuse, și-mi dădu pistolul lui.

Am fost surprins. Eram neînarmat, venind direct din pat. L-am luat, dar am ridicat spre el o privire întrebătoare.

— Hm? Pentru ce?

— Vrei s-o omori. Dacă trebuie — dă-i drumul. Omoar-o. Chiar acum.

— Hm? Dar — Șefule, mi-ai spus că ai nevoie de asta pentru studiu.

— Am. Dar dacă simți că trebuie să ucizi, fă-o. Asta în mod deosebit e puicuța ta. Dacă ai nevoie s-o omori, ca să redevii om întreg, dă-i drumul.

— „Ca să redevin om întreg ..."

Gândul îmi reverbera prin țeastă. Bătrânul știa de ce medicament era nevoie ca să mă vindec. Nu mai tremuram; pistolul îmi stătea potrivit în podul palmei, gata să scuipe și să ucidă. Stăpânul meu...

Dacă-l ucideam pe *ăsta* aveam să fiu un om liber, dar n-aveam să fiu liber niciodată cât timp trăia *el*. Vroiam să-i ucid până la ultimul, să-i scot din toate ascunzătorile, să-i pârjolesc — dar pe *acesta* mai presus de toți.

Stăpânul meu ... încă stăpânul meu, dacă nu-l omoram. Mă bântuia un gând tenebros și convins că dacă rămâneam singur cu el, n-aș fi fost în stare să fac nimic, aș fi înghețat, în vreme ce el se târa pe mine și se cuibărea din nou între omoplații mei, îmi căuta coloana vertebrală, îmi intra în posesia creierului și a însuși eului meu.

Dar acum îl puteam ucide!

Fără să mai fiu speriat, ci exultând feroce, am ridicat pistolul.

Bătrânul mă privea.

Am coborât arma, întrebând nesigur:

— Șefule, să zicem c-o fac. Mai ai și alții?

— Nu?

— Dar ai nevoie.

— Da.

— Bine, dar ... Pentru numele lu' Dumnezeu, de ce mi-ai dat pistolul?

— Ştii de ce. Dacă trebuie, dă-i drumul. Dacă te poţi abţine, atunci Secţia se va folosi de el. *Trebuia*. Chiar dacă-i onoram pe toţi ceilalţi, atâta timp cât ăsta era viu, aveam să mă chircesc şi să dârdâi în întuneric. Cât despre ceilalţi — păi, puteam captura o duzină la Clubul Constituţiei. Odată acesta mort, aş fi condus eu însumi razia. Cu respiraţia accelerată, am ridicat din nou pistolul.

Apoi m-am întors şi i-am aruncat pistolul Bătrânului; îl prinse din zbor.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întrebă.

— Hm? Nu ştiu. Când am fost gata s-o fac, mi-a ajuns să ştiu c-o pot face.

— Mi-am închipuit că aşa va fi.

Mă simţeam cuprins de căldură şi relaxare ca şi cum tocmai aş fi ucis un bărbat sau aş fi avut o femeie — ca şi cum tocmai aş fi ucis *făptura*. Am găsit puterea de a-i întoarce spatele. Nici măcar nu eram supărat pe Bătrân pentru ceea ce făcuse.

— Ştiu că ţi-ai închipuit, fir-ai tu să fi. Cum te simţi în calitate de păpuşar?

Nu-mi luă împunsătura în glumă. Răspunse serios:

— Nu eu. Tot ce fac mai mult e să conduc omul pe cărarea pe care vrea s-o urmeze. *Acolo e* păpuşarul.

Am întors privirea spre locul arătat.

— Da, am înţeles încet, „păpuşarul". Crezi că ştii ce vrei să spui — dar nu ştii. Şi, Şefule ... sper să nu afli niciodată.

— Şi eu sper, răspunse el cu gravitate.

Acum mă puteam uita fără să tremur. Privind mai departe parazitul, am continuat:

— Şefule, când ai terminat cu el, atunci să-l onori.

— Îşi promit.

Ne întrerupse un om care năvăli înăuntru. Purta şort şi un halat de laborator; asta-l făcea să arate foarte caraghios. Nu era Graves; presupun că Bătrânul îl mâncase fript.

— Şefule, spuse el, nu ştiam că eşti aici. Am ...

— Ei bine, sunt, îl întrerupe Bătrânul. De ce porți halat?

Avea pistolul scos, îndreptat spre el.

Omul se holbă la pistol ca și cum ar fi fost o glumă proastă.

— Păi, lucram. Întotdeauna există riscul să te stropești. Unele soluții sunt destul de...

— Scoate-l!

— Hai?

Bătrânul își agită pistolul. Mie îmi spuse:

— Fii gata să-l iei în primire.

Omul se dezbrăcă de halat. Avea umerii goi, fără a prezenta nici măcar eczema demascatoare.

— Ia împuțitul ăla de halat și dă-i foc, îi ordonă Bătrânul. Pe urmă, întoarce-te la lucru.

Omul plecă grăbit, roșu la față, apoi se opri și spuse:

— Șefule, ești gata pentru acea, ăă, procedură?

— Curând. Te-anunț eu.

Ieși. Bătrânul își băgă la loc pistolul, obosit.

— Afișez un ordin, murmură. Îl citesc cu voce tare. Îi pun să-l repete literă cu literă. Li-l tatuez pe piepturile alea mici și-nguste — și se găsește câte un deștept care crede că pentru el nu-i valabil. Savanți!

M-am însoțit spre fostul meu stăpân. Continua să mă revolte, dar aveam, și un savuros sentiment de pericol, nu complet neplăcut.

— Șefule, am întrebat, ce-ai să faci cu chestia aia?

— Plănuiesc să-i iau un interviu.

— Să ce? Dar cum? Ce vreau să zic — maimuța, adică...

— Nu, maimuța nu poate vorbi. Va trebui să găsim un voluntar — un voluntar uman.

Când am început să vizualizez ceea ce vroia să spună, groaza mă izbi din nou cu toată puterea.

— Nu poți vorbi serios. N-ai face așa — nimănui.

— Pot și-am s-o fac. Ceea ce trebuie făcut se va face.

— N-ai să găsești un voluntar!

— Am unul.

— Ai? Pe cine?

— Dar nu vreau să-l folosesc pe cel pe care-l am. Încă mai caut omul potrivit. Eram dezgustat și nu mă ascundeam.

— N-ar trebui să cauți pe nimeni, voluntar sau nu. Dacă ai unul, altul n-ai să găsești ; nu pot exista doi cameni atât de nebuni.

— Posibil, încuviință el. Dar tot nu-l vreau pe cel actual. Interview-ul e *obligatoriu*, fiule ; luptăm ducând o lipsă totală de informații militare. Nu ne cunoaștem inamicul. Nu putem negocia cu el, nu știm de unde vine, nici ce anume îl face să ticăie. Trebuie să aflăm ; existența noastră depinde de asta. *Singura* cale de-a discuta cu jivinele astea e prin intermediul unei ființe omenești. Deci, se va face. Dar încă mai caut un voluntar.

— Nu te uita la mine !

— Ba mă *uit* la tine.

Replica mea fusese pe jumătate în glumă ; răspunsul lui mă făcu să amuțesc. Am reușit să bâlbâi :

— Ești nebun ! Ar fi trebuit să-l omor când aveam pistolul în mână. Aș fi făcut-o, dacă știam de ce ai nevoie de el. Dar să mă ofer voluntar, să te las să pui chestia aia... Nu ! Mi-a ajuns. Continuă ca și cum nu m-ar fi auzit.

— Nu poate fi chiar oricine ; trebuie să fie un om care e-n stare s-o suporte. Jarvis n-a fost destul de stabil, nici destul de dur. Știm că tu ești.

— Eu ? Tot ce știi e că am scăpat o dată cu viață. N-aș putea s-o mai *suport* înc-odată.

— Ei bine, răspunse el calm, e mai puțin probabil să te omoare pe tine decât pe oricare altul. Ești verificat și călit ; cu oricine altcineva, riscul de-a pierde un agent ar fi mai mare.

— De când îți faci griji să nu pierzi agenții ? l-am întrebat amar.

— Dintotdeauna, crede-mă. Îți mai acord o posibilitate, fiule : o vei face, știind că trebuie făcută și că ai cele mai mari șanse din toți — și poți fi cel mai folositor dintre toți, căci ești *obișnuit* cu ea — sau lași ca vreun alt agent să-și riște uzul rațiunii și viața în locul tău ?

Am început să-ncerc să-i explic ce simțeam. Nu puteam îndura gândul de-a muri în timp ce eram posedat de un parazit. Într-un fel, simțeam că o asemenea moarte ar însemna condamnarea dinainte la un infern nesfârșit și insuportabil. Și chiar mai rea era perspectiva de-a *nu* muri odată ce molusca mă atingea.

Am ridicat din umeri :

— Poţi lua inapoi cererea mea de imolare. Există o limită a celor prin care poate trece un om. N-am s-o fac.

Se intoarse spre interconul de pe perete :

— Laboratorul, anunţă el, începem acum. Grăbiţi-vă !

Am recunoscut glasul omului care intrase peste noi :

— Care subiect ?

— Voluntarul iniţial.

— Instalaţia cea mai mică ? întrebă indoielnic glasul.

— Exact. Ad-o aici.

Am pornit spre uşă. Bătrânul se răsti :

— Unde pleci ?

— Afară, m-am răstit la rândul meu. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

Mă inhaţă şi mă întoarse :

— Ba nu pleci nicăieri. Tu ştii despre fiinţele astea ; sfatul tău ne poate fi de folos.

— Dă-mi drumul.

— Ai să stai ! spuse el neinduplecat, legat sau liber să te mişti. Am fost înţelegător cu boala ta, dar de prostii m-am săturat.

Eram prea obosit ca să-l mai infrunt.

— Dumneata ești șeful.

* * *

Laboranţii împinseră înăuntru un fel de scaun, mai asemănător cu unul special de la Sing Sing decât cu orice altceva. Avea cătuşe pentru glezne şi genunchi, pentru încheiturile mâinilor şi coate. Exista şi un corset pentru a ţine pe loc talia şi pieptul, dar spătarul era tăiat astfel încât să lase liberi umerii victimei.

L-au plasat lângă cuşca maimuţei, înlăturând apoi latura cuştii din imediata apropiere a „scaunului". Maimuţa privi cu ochi pătrunzători, conştienţi, deşi membrele continuau să-i atârne neputincioase. Cu toate acestea, am devenit şi mai tulburat odată cu deschiderea cuştii. Doar ameninţarea Bătrânului de a mă reţine cu forţa mă oprea să plec. Tehnicienii făcură un pas înapoi, părând să fie gata. Uşa se deschise şi intrară mai multe persoane, printre care şi Mary.

Am fost prins pe nepregătite ; doriserm s-o văd şi încercasem în repetate rânduri să-i trimit vorbă prin surori, dar acestea fie n-o identificaseră, fie primiseră alte instrucţiuni. Iar acum, o vedeam în *aceste* împrejurări. L-am bles-

temat în sinea mea pe Bătrân — nu era genul de spectacol la care să aduci o femeie, nici chiar o agentă. Ar trebui să existe undeva niște limite decente.

Mary păru surprinsă să mă vadă, apoi mă salută cu o înclinare a capului. M-am mulțumit cu atât ; nu era timp de vorbărie măruntă. Arăta bine, deși era foarte sericoasă. Purta același costum cu al infirmierelor, dar nu avea platoșa și casca aceea ridicolă. Ceilalți erau bărbați, împovărați cu echipamente de înregistrare și stereo, precum și cu alte aparate.

— Gata ? se interesă laborantul șef.

— Dă-i drumul, răspunse Bătrânul.

Mary merse drept spre „scaun" și se așeză. Doi tehnicieni îngenuncheară și începură să închidă cătușele. Priveam, cuprins de o amorțeală înghețată. Apoi l-am înșfăcat pe Bătrân, l-am aruncat literalemente într-o parte și am ajuns lângă scaun, înbrâncind tehnicienii din drum.

— Mary ! am urlat, ridică-te de-acolo !

Acum Bătrânul ținea pistolul spre mine.

— Plecă de lângă ea, ordonă. Voi trei — puneți mâna pe el și legați-l.

Am privit pistolul, apoi din nou pe Mary. Nu se mișca : avea picioarele deja legate. Nu făcea decât să se uite la mine, cu ochi compătimitori.

— Scoală-te Mary, am spus cu glas înfundat, vreau să stau jos.

Au scos scaunul, aducând în locul lui unul mai mare. N-aș fi încăput într-al ei ; ambele fuseseră croite pe măsură. Când au terminat să mă imobilizeze, păream să fiu turnat în beton. Spinarea începu să mă mănânce insuportabil, deși încă n-o atinsese nimic.

Mary nu mai era în cameră ; n-o văzusem plecând și nici nu părea să conteze. După ce am fost pregătit, Bătrânul îmi puse o mână pe brat și spuse calm :

— Mulțumesc, fiule.

Nu i-am răspuns.

Nu i-am văzut mânuind parazitul pentru a mi-l pune pe ceafă. Nu mă interesa atât de mult încât să privesc, chiar dacă aș fi putut întoarce capul, lucru de care nu eram în stare. Maimuța lătră o dată, zbieră, și cineva strigă :

— Atenție !

Se lasă tăcerea, cu toţii ţinându-şi respiraţia — apoi ceva umed mă atinse pe gât şi am leşinat.

Mi-am revenit cu aceeaşi energie înţepătoare pe care o mai cunoscusem. Ştiam că mă aflam la strâmtoare, dar eram plin de-o hotărâre prudentă de a găsi o scăpare. Nu-mi era teamă ; îi dispreţuiam şi eram convins că-i pot păcăli.

Bătrânul spuse tăios :

— Mă auzi ?

— Nu mai ţipa, am răspuns.

— Îţi aminteşti de ce ne aflăm aici ?

— Vrei să pui întrebări, i-am replicat. Ce-aştepţi ?

— *Ce eşti !*

— Tâmpită întrebare. Sunt înalt de peste un metru optzeci şi cinci, mai mulţi muşchi decât creieri, şi cântăresc . . .

— Nu tu. Ştii cui mă adresez — *ţie.*

— Ne jucăm de-a ghicitul ?

Bătrânul aşteptă, înainte de-a răspunde :

— N-are nici un rost să ne prefacem că nu ştiu ce eşti...

— A, dar nici nu ştii.

— Ştii bine că te-am studiat în tot timpul cât ai trăit pe trupul maimuţei ăleia. Ştiu lucruri care-mi creează un avantaj. Unu . . .

Începu să le enumere :

— Poţi fi omorât.

Doi, poţi fi rănit. Nu-ţi plac şocurile electrice şi nu suporţi căldura, nici măcar atâta cât poate suporta un om.

Trei, fără gazdă, eşti neputincios. Te-aş fi putut scoate de pe ea şi ai fi murit.

Patru, n-ai nici o putere în afara acelora pe care le iei cu împrumut — iar gazda ta e imobilizată. Încearcă-i legăturile. Trebuie să cooperezi — sau să mori.

Îmi încercasem deja legăturile, găsindu-le, după cum mă şi aşteptasem, imposibil de învins. Asta nu mă îngrijora ; simţeam o încântare stranie de-a fi din nou cu stăpânul meu, eliberat de necazuri şi tensiuni. Datoria mea era să-l slujesc ; viitorul avea să-şi poarte singur de grijă. Cătuşa de la o gleznă părea mai slabă decât celelalte ; poate reuşeam să-mi scot piciorul din ea. Am verificat braţele : poate că, dacă mă relaxam complet . . .

Imediat sosi o instrucţiune — sau am luat o hotărâre ; cuvintele însemnau acelaşi lucru. Nu exista nici un con-

flict între stăpânul meu și mine; eram unul și același. Instrucțiunile sau decizie, știam că nu era momentul să risc o evadare. Am privit prin cameră, încercând să deduc cine era înarmat. Bănuiam că numai Bătrânul; asta îmbunătățea șansele.

Undeva, jos în adânc, se simțea acea durere a disperării și vinovăției pe care n-o cunosc decât slugile stăpânilor, sau eram mult prea ocupat ca să mă tulbure.

— Ei? continuă Bătrânul. Răspunzi la întrebări, sau te pedepsesc?

— Ce întrebări!? Până acum n-ai vorbit decât prostii.

Bătrânul se întoarse spre un tehnician:

— Dă-mi gâdilatorul.

N-am simțit nici o teamă, fiind încă ocupat să-mi verific legăturile. Dacă-l puteam ispiti să-și aducă pistolul la îndemână — presupunând că reușeam să-mi eliberez un braț — atunci aș fi putut ...

Întinse o vergea dincolo de umerii mei. Am simțit un șoc de durere; începerea se întunecă de parcă ar fi fost apăsat un comutator. Eram despicat în două; pentru moment, rămăsesem fără stăpân.

Durerea trecu, lăsând în urma ei doar arsura amintirii. Înainte de-a putea din nou gândi coerent, despărțirea se sfârși și mă aflam din nou în siguranță, în îmbrățișarea stăpânului. Dar, pentru prima și singura dată de când îl slujeam, nu eram scutit de griji; o parte din sălbatica-i frică și durere mi se transmisese.

— Ei, întrebă Bătrânul, cum îți place gustul?

Panica se risipi; mă umplea din nou starea de bine, lipsită de orice griji, deși precaută și atentă.

Încheieturile mâinilor și gleznele, care începuseră să mă doară, își reveniră.

— De ce ai făcut asta? am întrebat. Firește, mă poți lovi — dar de ce?

— Răspunde-mi la întrebări.

— Pune-le.

— *Ce ești?*

Răspunsul nu veni pe dată. Bătrânul întinse mâna după tijă; m-am auzit rostind:

— Suntem oamenii.

— Ce fel de oameni?

— Singurii oameni. V-am studiat și vă cunoaștem obiceiurile. Am ...

M-am oprit dintr-o dată.

— Continuă, spuse încruntat Bătrânul, gesticulând cu tija.

— Am venit, am continuat eu, să vă aducem...

— Să ne aduceţi ce?

Voiam să vorbesc; vergeaua se afla înfricoşător de aproape. Dar aveam greutăţi cu cuvintele.

— Să vă aducem pacea, am izbucnit.

Bătrânul pufni.

— „Pacea, am continuat, şi mulţumirea ... şi bucuria... capitulării.

Din nou am ezitat: „capitulare" nu era cuvântul potrivit. Făceam eforturi, ca atunci când vorbeşti într-o limbă străină.

— Bucuria, am repetat, bucuria de a găsi ... *nirvana.*

Cuvântul se potrivea. M-am simţit ca un câine mângâiat pentru că a apropiat un băţ; mă guduram de plăcere.

— Dă-mi voie să-nţeleg, spuse Bătrânul. Promiteţi speciei umane că, dacă ne predăm pur şi simplu, veţi avea grijă de noi şi ne veţi face fericiţi. Corect?

— Exact?!

Bătrânul studie problema, privind dincolo de umerii mei. Scuipă pe podea.

— Ştii, spuse el încet, mie şi celor din spiţa mea, ni s-au oferit adesea târguri de genul ăsta. Niciodată n-au meritat o para chioară.

— Încearcă singur, i-am propus. Se poate face repede — apoi, vei *şti.*

De astă dată mă privi în faţă.

— Poate ar trebui. Poate-i sunt dator... cuiva, s-o-ncerc. Poate am s-o fac, într-o zi. Dar deocamdată, continuă el răspicat, ai de răspuns la nişte întrebări. Răspunde repede şi corect şi nu păţeşti nimic. Întârzie, şi dau drumul la curent.

Agită vergeaua...

M-am făcut mic, deznădăjduit şi înfrânt. Un moment crezusem că va accepta şi plănuiam posibilităţile de evadare.

— Acum, continuă el, de unde veniţi?

Nici un răspuns. Nu simţeam nici un îndemn să răspund.

Vergeaua se apropie.

— De departe! am izbucnit.

— Asta nu-i o noutate. Unde e baza voastră inițială, planeta natală?

Bătrânul așteptă, apoi spuse:

— Va trebui să-ți improspătez memoria.

Îl priveam prosteşte, fără să mă gândesc la nimic. Un asistent il intrerupse.

— Mm? făcu Bătrânul.

— S-ar putea să aibă dificultăți semantice, repetă celălalt. Concepte astronomice diferite.

— De ce? intrebă Bătrânul. Molusca asta știe tot ceea ce știe și gazda ei; am dovedit-o. Dar se întoarse și o apucă pe altă cale:

— Ascultă-aici. Cunoști sistemul solar. Planeta voastră e în interiorul sau în afara lui?

Am ezitat, apoi am răspuns:

— Toate planetele sunt ale noastre.

Bătrânul se trase de buză.

— Mă-ntreb, murmură el, ce vrei să spui. Nu-i nimic, vă puteți revendica tot împuțitul de Univers. Unde vi-i cuibul? De unde vin navele voastre?

Nu-i puteam spune; am rămas tăcut.

Deodată, întinse mâna în spatele meu. Am simțit o lovitură, zdrobitoare.

— Vorbește, fir-ai al dracului! Din ce planetă? Marte? Venus? Jupiter? Saturn? Uranus? Neptun? Pluton?

În timp ce le înșira, le-am văzut — iar eu nu părăsisem Pământul decât până la stațiile spațiale. Când am ajuns la cea căutată, am știut — iar gândul îmi fu smuls imediat.

— Vorbește, continuă el, sau te-așteaptă bățul.

M-am auzit spunând:

— Nici una. Căminul nostru e mult mai departe.

Mă privi după umeri, apoi în ochi.

— Minți. Ai nevoie de puțin suc ca să-ți păstrezi sinceritatea.

— Nu, nu!

— Nu strică să-ncercăm.

Încet, împunse cu tija în spatele meu. Am știut din nou răspunsul și eram gata să i-l spun, când ceva mă apucă de beregată. În aceeași clipă, începu durerea.

Nu înceta. Eram sfâșiat în bucăți; încercam să vorbesc — orice, numai să opresc durerea, dar mâna aceea continua să mă strângă de gât.

Prin ceaţă, am văzut chipul Bătrânului, plutind şi pâlpâind.

— Ţi-a ajuns? întrebă el.

Am dat să răspund, dar mă sufocam şi icneam. L-am văzut întinzând din nou vergeaua. Am explodat în bucăţi şi am murit.

Stăteau aplecaţi asupra mea. Cineva spuse:

— Îşi revine.

Chipul Bătrânului era deasupra feţei mele.

— Ţi-e bine, fiule? întrebă el neliniştit.

Am întors capul.

— Pe-o parte, vă rog, spuse un alt glas. Să-i fac injecţia.

Cel ce vorbise îngenunche lângă mine şi mă înţepă. Se ridică apoi în picioare, îşi privi mâinile, după care şi le şterse de şort.

Gyro, sau cam aşa ceva, mi-am spus absent. Orice-ar fi fost, mă aduna la loc. Curând m-am ridicat în capul oaselor, fără ajutor. Mă aflam tot în camera cu cuşca, drept în faţa scaunului aceluia blestemat. Am încercat să mă scol în picioare; Bătrânul îmi dădu mâna. I-am respins-o.

— Nu mă atinge!

— Scuză-mă, răspunse el, apoi se răsti: Jones! Tu şi Ito — aduceţi brancarda. Duceţi-l la infirmerie. Doc mergi cu ei.

— Desigur.

Omul care-mi făcuse injecţia vru să mă ia de braţ. M-am retras:

— Nu pune mâna pe mine!

Doctorul îl privi pe Bătrân, care ridică din umeri apoi le făcu semn tuturor să se îndepărteze.

M-am dus la uşă, singur, şi am ieşit pe culoar. Acolo m-am oprit, mi-am privit încheieturile mâinilor şi gleznele, trăgând concluzia că puteam foarte bine să merg la infirmerie. Doris avea să mă îngrijească, după care poate reuşeam să adorm. Mă simţeam de parcă aş fi boxat cincisprezece runde şi le-aş fi pierdut pe toate.

— Sam, Sam!

Cunoşteam vocea aceea. Mary veni grăbită şi se opri în faţa mea, privindu-mă cu ochi mari şi plini de regret,

— Oh, Sam! Ce ţe-au făcut?

Avea vocea atât de înecată încât aproape n-am putut-o înţelege.

— Ar trebui să ştii, am răspuns.

Aveam destulă putere ca s-o pălmuiesc.

— Căţea, am adăugat.

Camera mea era goală încă, dar n-am găsit-o pe Doris. Am închis uşa, apoi m-am culcat în pat cu faţa în jos, încercând să-mi alung orice gând sau sentiment. După un timp am auzit o exclamaţie şi, deschizând un ochi, am văzut-o pe Doris.

— Ce Dumnezeu? strigă ea.

I-am simţit mâinile blânde pe trupul meu.

— Vai, bietul, bietul copilaş!

Şi adăugă:

— Stai aici, nu te mişca. Merg după doctor.

— Nu!

— Dar trebuie să te vadă doctorul.

— N-am să-l văd eu pe el. Ajută-mă tu.

Nu răspunse. După un timp, am auzit-o ieşind. Reveni imediat — cred că imediat — şi începu să-mi spele rănile. Când îmi atinse spatele, mi-a venit să urlu. Dar mi-l pansă repede şi spuse:

— Acum, întoarce-te — uşurel.

— Rămân pe burtă.

— Nu, se opuse ea, vreau să bei ceva, fii băiat cuminte.

M-am întors, mai mult ajutat de ea, şi am băut ceea ce mi-a dat. După scurt timp, am adormit. Cred că-mi amintesc că m-am trezit, l-am văzut pe Bătrân şi l-am înjurat. Era acolo şi doctorul — sau poate visasem.

Mă trezi domnişoara Briggs, iar Doris îmi aduse micul dejun; parcă n-aş fi fost niciodată pe lista bolnavilor. Nu mă prezentam prea rău. Mă simţeam de parcă aş fi căzut prin Cascada Niagara într-un butoi; aveam bandaje pe ambele braţe şi picioare, unde mă tăiasem cu cătuşele, dar nici o fractură. În suflet eram bolnav.

Să nu mă înţelegeţi greşit. Bătrânul m-ar fi putut trimite într-un loc periculos. Pentru asta semnasem. Dar nu semnasem pentru ceea ce-mi făcuse el. Ştia ce anume mă făcea să ticăi şi se folosise de asta pentru a mă

forţa să fac ceva ce n-aş fi acceptat niciodată de bunăvoie. Apoi, după ce obţinuse de la mine ceea ce voia, mă folosise fără pic de milă. A, pălmuisem şi eu oameni ca să-i fac să vorbească. Uneori, n-ai încotro. Dar asta fusese altceva. Credeţi-mă.

Bătrânul era acela care mă durea într-adevăr. Mary? La urma urmei, ce era ea? Doar o altă puicuţă. Adevărat, mă dezgusta faptul că se lăsase folosită ca momeală. Nu se supăra nimeni că-şi folosea feminitatea în calitate de agentă; Secţia trebuia să aibă şi oameni de sex feminin. Existaseră întotdeauna spicane, iar cele tinere şi drăguţe foloseau întotdeauna aceleaşi arme. Dar n-ar fi trebuit să accepte să şi le folosească împotriva unui coleg — cel puţin, n-ar fi trebuit să le folosească împotriva *mea*.

Nu-i foarte logic, nu? Era logic pentru mine. Mă săturasem; puteau continua cu „Operaţiunea Paraziţi" fără mine; aveam o cabană în Munţii Adirondacks; o aprovizionasem cu hrană congelată ca să-mi ajungă cel puţin un an. Pilule tempus din belşug; aveam să plec acolo şi să le folosesc — iar lumea putea să se salveze singură, sau să se ducă dracului, fără mine. Dacă se apropia cineva mai mult de-o sută de metri, fie-şi arăta spatele gol, fie îl pârleam.

UNSPREZECE

TREBUIA SĂ-I SPUN CUIVA CELE ÎNTÂMPLATE, iar Doris era ţapul ispăşitor. Fu indignată. Ce zic eu, suferi ca o bufniţă fiartă. Pansase rănile pe care mi le pricinuiseră. Soră fiind, se ocupase de cazuri mult mai grave, dar asta era opera *propriilor noştri oameni*. I-am aruncat în faţă părerea mea despre rolul lui Mary în toată afacerea.

— Să înţeleg că vrei să te *însori* cu ea?

— Corect. O prostie, nu?

— Deci a ştiut ce ţi se putea întâmpla. N-a fost cinstit.

Se opri din masaj, cu ochii scăpărători:

— N-am întâlnit-o niciodată pe roşcata asta a ta — dar dacă-mi iese-n cale, am s-o zgârii pe mutră!

I-am zâmbit:

— Eşti o fată bună, Doris. Cred că ai juca absolut cinstit cu un bărbat.

— A, am tras și eu câteva clape. Dar dac-aș fi făcut ceva măcar pe jumate din asta, ar trebui să sparg toate oglinzile pe care le am. Întoarce-te, să-ți iau celălalt picior.

Veni Mary. Primul lucru pe care l-am știut a fost vocea furioasă a lui Doris :

— Nu poți intra.

Mary răspunse :

— Ba intru.

— Înapoi, chirăi Doris, sau îți smulg din rădăcini părul ăla cănit.

Urmară zgomote de încăierare — și *pleosc*-ul unei palme pe obrazul cuiva.

— Hei ! am strigat. Ce se-ntâmplă ?

Apărură împreună în ușă. Doris gâfâia și avea părul ciufulit. Mary reușea să arate demnă, dar avea pe obraz o pată roșie de mărimea mâinii lui Doris.

Doris își recăpătă suflul și spuse :

— Ieși afară. Nu vrea să te vadă.

— Prefer s-aud de la el asta, replică Mary.

Le-am privit pe amândouă, apoi am spus :

— Of, ce naiba. E aici, și am câteva să-i zic. Îți mulțumesc c-ai încercat, Doris.

— Ești un prost ! spuse Doris și ieși.

Mary veni lângă pat.

— Sam, murmură ea. Sam.

— Nu mă cheamă Sam.

— Nu ți-am cunoscut niciodată numele adevărat.

N-aveam timp să-i explic că părinții mei mă impovăraseră cu „Elihu". I-am răspuns :

— Ei, și ? „Sam" merge.

— Sam, repetă ea. O, Sam, dragul meu Sam.

— Nu-s „dragul" tău.

Înclină capul.

— Da, știu. Nu știu de ce. Sam, am venit să aflu pentru ce mă urăști. Probabil nu pot schimba situația dar trebuie să știu.

Am scos un sunet de dezgust.

— După tot ce-ai făcut, nu știi de ce ? Mary, oi fi tu rece ca un pește, dar proastă nu ești.

Clătină din cap :

— Tocmai pe dos, Sam. Nu sunt rece, dar sunt adesea proastă. Uită-te la mine, te rog. Știu ce ți-au făcut. Știu că i-ai lăsat să ți-o facă pentru ca să mă salvezi pe mine. Știu, și ți-s profund recunoscătoare. Dar nu știu de ce mă urăști. Nu ți-am cerut s-o faci și nici n-am vrut s-o faci. N-am răspuns; după un răstimp, spuse:

— Nu mă crezi?

M-am rezemat într-un cot:

— Cred că te-ai convins pe tine însăți că așa a fost. Acum am să-ți spun *eu ție* cum a fost.

— Da, te rog.

— Te-ai așezat în scaunul ăla trucat, știind că nu te voi lăsa în veci să treci prin asta. O *știai*, indiferent dacă mintea ta întortocheată de femeie o recunoaște sau nu. Bătrânul nu m-ar fi putut sili, nici cu pistolul, nici chiar cu drogurile. *Tu* puteai. Ai făcut-o. M-ai forțat să-o fac, deși aș fi preferat să mor decât să mai ating... un lucru care mă lăsa murdar și întinat.

Devenea tot mai albă la față, până ajunse să arate aproape verde în contrast cu părul. Își regăsi respirația și spuse:

— Tu crezi asta, Sam?

— Altfel cum?

— Sam, nu așa s-a întâmplat. N-am știut că vei fi acolo. Am fost extrem de surprinsă. Dar trebuia să merg până la capăt; promisesem.

— Promiseseși, am înțânat-o. Asta le rezolvă pe toate, o promisiune de școlăriță.

— Nu prea e o promisiune de școlăriță.

— N-are importanță. Și nu contează nici dacă-mi spui adevărul că știai sau nu știai de prezența mea acolo. Problema e: *tu* erai acolo și *eu* eram acolo — și puteai să-ți închipui ce-avea să se-ntâmple dacă făceai ceea ce-ai făcut.

— Așa...

Tăcu, apoi continuă:

— Dacă așa ți-se pare ție, n-am cum să neg faptele.

— Nu prea.

Rămase absolut nemișcată, un lung răstimp. Am lăsat-o-n pace. Într-un târziu, spuse:

— Sam — ai spus odată ceva despre o dorință a ta de-a mă lua de soție.

— Aia a fost altădată.

— Nu mă așteptam să-ți reiei propunerea. Dar a existat un soi de concluzie firească. Sam, indiferent ce crezi despre mine, vreau să-ți spun că-ți sunt profund recunoscătoare pentru ceea ce-ai făcut ca să mă ajuți. Ăă... Miss Barkis e dispusă, Sam. Mă înțelegi?

I-am rânjit:

— Sincer, așa să-mi ajute Dumnezeu, năzbâtiile minții de femeie mă încântă și mă uluiesc. Crezi mereu că poți anula scorul, luând-o de la început cu un singur atu.

Am continuat să rânjesc, în timp ce ea se înroșea la față.

— Nu ține. N-am să te stânjenesc acceptându-ți generoasa ofertă.

Îmi replică pe un ton ferm:

— Îți accept răspunsul. Oricum, am vorbit serios. Asta — sau oricare altceva aș putea face vreodată pentru tine.

M-am lăsat la loc pe spate.

— Sigur, poți face ceva pentru mine.

— Ce anume? se lumină ea la față.

— Să nu mă mai bați la cap. Sunt obosit.

I-am întors spatele.

Bătrânul vâri capul înăuntru mai târziu în aceeași după-amiază. Reacția mea imediată a fost de plăcere; personalitatea Bătrânului e greu de refuzat. Apoi mi-am amintit, și m-a luat cu frig.

— Vreau să discut cu tine, spuse el intrând.

— N-am ce să discut cu dumneata. Ieși afară.

Nu-mi luă în seamă vorbele, și se apropie:

— Pot să iau loc?

— Se pare c-o faci oricum.

Trecu și peste asta.

— Știi, fiule, ești unul dintre cei mai buni băieți ai mei dar uneori te cam pripești.

— Nu-ți fă griji cu asta, am răspuns. De cum îmi dă drumul doctorul, am întins-o.

N-auzea nimic din ce nu voia el să audă.

— Te repezi direct la concluzii. Uite de pildă fata asta, Mary...

— Care Mary?

— Știi la cine mă refer ; o cunoști pe Mary Cavanaugh.

— *Dumneata* o cunoști așa.

— Ai făcut-o cu ou și cu oțet fără să știi realitatea. Ai răvășit-o rău. E posibil să-mi fi făcut praf o agentă foarte bună.

— Hmmph.! Îmi dau lacrimile.

— Ascultă, mucosule, n-ai nici un drept să fii mârlan cu ea. Nu cunoști faptele.

N-am răspuns ; explicațiile sunt o scuză jalnică.

— A, știu ce gândești, urmă el. Crezi că s-a lăsat folosită ca momeală. Ei bine, te cam înșeli. A fost folosită, dar *eu* o foloseam pe *ea*. Așa am plănuit.

— Știu foarte bine.

— Atunci de ce-o învinuiești ?

— Pentru că te-ai fi putut descurca și fără cooperarea ei. Minunat din partea dumitale, ticălos fără inimă și bun de nimic ce ești, să-ți asumi toată vina — dar nu poți.

Nu-mi auzi nici ocara. Continuă :

— Înțelegi totul înafară de punctul cheie, și anume — *fata nu știa*.

— Măciuci la buci, era *acolo*.

— Era într-adevăr. Fiule, te-am mințit eu vreodată ?

— Nu, am recunoscut, dar nu cred c-ai ezita.

— Poate că merit asta, răspunse el. Mi-aș minți unul din proprii oameni, dacă de-asta ar depinde securitatea națională. N-am găsit de trebuință, fiindcă i-am ales cu mare grijă pe toți cei care lucrează pentru mine. Dar de astă dată bunăstarea țării nu depinde de asta și nu te mint și n-ai decât să verifici singur și să decizi tu dacă mint sau nu. Fata nu știa. Nu știa că aveai să fii în camera aceea. Nu știa că se punea problema cine să se așeze pe scaun. N-avea nici cea mai vagă bănuială că nu vroiam s-o facă ea, sau că hotărâsem deja că tu erai singurul care-mi convenea, chiar de-aș fi fost nevoit să te leg și să te silesc — lucru pe care l-aș fi făcut, dacă n-aveam în mânecă o carte trucată pentru a te obliga să accepți. Măciuci la buci ești tu, fiule ; nu știa nici măcar că fuseseși șters de pe lista bolnavilor.

Voiam s-o cred, așa că făceam toate eforturile naibii să nu cred. Cât despre el, dacă se ostenea sau nu să mintă — ei bine, readucerea pe linie a doi agenți de prima mână era un scop pe care l-ar fi putut cataloga, în situația de

față, ca implicând siguranța națională. Bătrânul are o minte foarte complexă.

— Uită-te la mine! adăugă. Am ceva în care vreau să te frec cu botul. Înainte de orice, toată lumea — inclusiv eu — apreciază ceea ce-ai făcut, indiferent de motive. Voi adresa o scrisoare și, fără-ndoială, ai să primești o medalie. Asta rămâne valabil, indiferent că rămâi în Secție sau nu.

Și continuă:

— Dar nu-ți da aere ca un soldățel de plumb...

— Nu-mi dau!

— ... fiindcă medalia aia o s-o primească persoana nepotrivită. Mary ar merita-o. Și acum să taci; n-am terminat. Tu a trebuit s-o faci cu de-a sila. Nu te critic; trecuseși prin destule. Dar Mary a fost o voluntară adevărată, ireproșabilă. Când s-a așezat pe scaunul ăla, nu se aștepta la nici o contramandare de ultim moment, și avea toate motivele să creadă că, dacă scapă cu viață, n-avea să mai fie în toate mințile, ceea ce-i și mai rău. Dar a făcut-o — fiindcă ea e o eroină, materie în care ție-ți mai lipsesc câteva puncte.

Vorbi mai departe, fără a aștepta să-i răspund:

— Ascultă, fiule — majoritatea femeilor sunt niște prostănace afurisite, cu creieri de copil. Dar au o rază de acțiune mai mare decât noi. Cele mai curajoase sunt mai curajoase, cele bune sunt și mai bune — iar cele rele sunt *și mai* rele. Ceea ce-ncerc eu să-ți spun e următorul lucru: această femeie e mai bărbat decât tine, și ai greșit grav față de ea.

Eram atât de aprins, încât nu puteam să judec dacă spunea sau nu adevărul, sau dacă mă manipula din nou. Am spus:

— Poate m-am repezit la persoana nepotrivită. Dar dacă ce spui e adevărat...

— Este.

— ... asta nu-ndulcește cu nimic ceea ce-ai făcut dumneata; dimpotrivă, o agravează.

O încasă fără să clipească.

— Fiule, îmi pare rău dacă ți-am pierdut respectul. Dar n-am de ales mai mult decât are un comandant în bătălie. Chiar mai puțin, căci lupt cu altfel de arme. Am fost întotdeauna capabil să-mi împuște propriul câine. O fi rău, poate — dar de asta are nevoie munca

mea. Dacă ai s-ajungi vreodată în aceeași poziție, va trebui s-o faci și tu.

— Slabe speranțe.

— De ce nu te odihnești, și să te gândești în liniște?

— O să-mi i-au liber — liber definitiv.

— Farte bine.

Dădu să plece. L-am oprit:

— Stai.

— Da?

— Mi-ai promis ceva și nu te iert. În legătură cu parazitul ăla — ai spus că pot să-l omor, personal. Ai terminat cu el?

— Da, dar...

Am dat să mă ridic:

— Nici un „dar". Dă-mi pistolul. Am s-o fac acum.

— Nu poți. E mort deja.

— Ce! Dar mi-ai *promis*.

— Știu. Însă a murit în timp ce-ncercam să te silim — să *îl* silim să vorbească.

Am început să râd în hohote. Mă zguduiam și nu mă puteam opri.

Bătrânul mă zgâlțâi:

— Încetează! O să ți se facă rău. Regret ce s-a-ntâmplat, dar nu-i nimic de râs.

— A, ba e, am răspuns, sughițând și chicotind. E cea mai mare comicărie care s-a-ntâmplat. Toată comedia aia — de pomană. Te-ai murdărit, ne-ai spurcat pe mine și pe Mary — și totul degeaba.

— Hm! De unde ideea asta?

— Ha! *Știu!* N-ai scos de la el — de la *noi* — nici măcar mărunțișuri. N-ai aflat nimic ce nu știai dinainte.

— Pe dracu', n-am aflat!

— Pe dracu', ai aflat.

— A fost un succes mai mare decât îți trece prin minte, fiule. Adevărat, n-am stors nimic de la el în mod direct, înainte de-a muri — dar am scos ceva de la tine.

— De la mine?

— Azi-noapte. Te-am trecut prin ciur azi-noapte. Ai fost dopat, expertizat psihic, cu creierul trecut prin unde, analizat, stors și întins la uscat. Parazitul a vărsat o droaie-n tine și încă mai erau acolo, să le culeagă hipnoanaliștii după ce ți l-am scos.

— Ce anume?

— Unde trăiesc. Știm de unde vin și putem riposta — de pe Titan, al șaselea satelit al lui Saturn. Când o spuse, am simțit că mă strânge ceva de beregată, sufocându-mă — și am știut că avea dreptate.

— Fără-ndoială, te-ai zbătut înainte de-a reuși s-o scoatem, continuă el, amintindu-și. A trebuit să te imobilizăm ca să nu te rănești singur — și mai mult.

Își aruncă piciorul olog peste marginea patului și-și aprinse o țigară. Părea foarte dornic să se arate prietenos. Cât despre mine, nu vroiam să-l înfrunt; mi se-nvârtea capul și aveam de pus în ordine diverse lucruri. Titan — asta era departe. Omul nu ajunsese niciodată dincolo de Marte, doar dacă nu cumva Expediția Seagraves, cea care nu mai revenise niciodată, ajunsese la lunile lui Jupiter.

Totuși, puteam ajunge acolo dacă aveam un motiv întemeiat. Aveam să le ardem cuibul! În cele din urmă, se ridică să plece. Șonticăise până la ușă, când l-am oprit:

— Tată...

Nu-l mai numisem astfel de ani de zile. Se întoarse, cu o expresie surprinsă și neajutorată:

— Da, fiule?

— De ce m-ați botezat dumneata și Mama „Elihu"?

— Hm? Păi, așa-l chema pe bunicul tău după mamă.

— Aha. Cam slab motiv, aș zice.

— Poate că nu.

Se răsuci, și l-am oprit iar:

— Tată — ce fel de om a fost mama mea?

— Mama ta? Nu știu exact cum să-ți spun. Mă rog — semăna mult cu Mary. Da, domnule, semăna foarte mult cu ea.

Ieși șchiopătând, fără a-mi mai lăsa vreo șansă să vorbesc.

M-am întors cu fața la perete. După o vreme, m-am liniștit.

DOISPREZECE

CÂND ÎMI DĂDU DRUMUL DOCTORUL, M-AM dus s-o caut pe Mary. Încă nu aveam decât cuvântul de onoare al Bătrânului, dar bănuiam tare de tot că mă

făcusem de râs îngrozitor. Nu mă așteptam să se bucure că mă vede, dar trebuia să-i spun ce aveam de spus. Ați putea crede că o roșcovană înaltă și frumoasă e la fel de ușor de găsit ca un șes în Kansas. Dar agenții de teren vin și pleacă, iar personalul de bază e încurajat să-și vadă doar de treaba lui. Serviciul personal scăpă de mine fără menajamente. Mă trimiseră la Operațiuni, adică la Bătrân. Asta nu-mi convenea.

Am întâmpinat și mai mari suspiciuni când am încercat cu portarul; începeam să mă simt ca un spion în propria mea Secție.

M-am dus la laboratorul biologic, nu l-am găsit pe șef și am vorbit cu un asistent. Nu știa nimic despre o fată care să aibă legătură cu „Proiectul Interview"; revenî la scărpinatul său și răsfoitul rapoartelor. Am plecat, îndreptându-mă spre biroul Bătrânului. Se părea că n-aveam de ales.

La biroul domnișoarei Haines stătea o mutră nouă. N-am mai văzut-o niciodată pe Miss Haines, nici n-am întrebat ce se-a esese de ea; nu voiam să știu. Noua secretară îmi transmise codul de identitate și, minune mare, Bătrânul era înăuntru și mă primea.

— Ce vrei? întrebă el arțăgos.

I-am răspuns:

— Mă gândeam că poate ai ceva de lucru pentru mine.

Ceea ce nu era deloc intenția mea.

— Că tot veni vorba, tocmai mă pregăteam să trimit după tine. Ai trândăvit destul. Lătră ceva în telefonul de birou, se ridică și spuse:

— Hai!

Deodată m-am simțit cuprins de liniște.

— La Cosmetică?

— Moaca ta urâtă o să folosească foarte bine. Mergem la Washington.

Ne-am oprit, totuși, la Cosmetică, dar numai pentru haine de stradă. Mi-am luat un pistol și am pus să-mi verifice telefonul.

Paznicul de la ușă ne puse să ne dezvelim spinările înainte de-a ne lăsa să ne-apropiem și să ieșim. Am urcat, pomenindu-ne la nivelele inferioare ale orașului New Philadelphia.

— Să-nțeleg că burgul ăsta-i curat? l-am întrebat pe Bătrân.

— Dacă așa crezi, ai rugină-n cap, replică el. Bălește ochii.

N-am avut prilejul să-i pun mai multe întrebări. Prezența atâtor oameni complet îmbrăcați mă deranja; m-am pomenit că țineam distanța și mă uitam după umeri rotunjiți. Intrarea într-un ascensor aglomerat, pentru a urca la platforma de lansare, mi se păru de-a dreptul temerară. Când am ajuns în mașină, cu comenzile fixate, i-am spus-o.

— Ce dracu' au în cap autoritățile? Aș putea să jur că un copoi pe lângă care-am trecut avea cocoașă.

— Posibil. Chiar probabil.

— Poftim, și mai și vorbești! Credeam c-ai pus treaba la punct și ripostăm pe toate fronturile.

— Și ce propui?

— Păi, e evident. Chiar dac-ar fi gerul Bobotezii, n-ar trebui să mai vedem nicăieri o spinare acoperită, nu înainte de-a ști c-au murit cu toții.

— Exact.

— Ei, și-atunci... Ascultă, Președintele știe scorul, nu?

— Îl știe.

— Și ce-așteaptă? Ar trebui să declare legea marțială și să treacă la acțiune.

Bătrânul privi peisajul de jos.

— Fiule, tu trăiești cu impresia că Președintele conduce țara asta?

— Bine-nțeles că nu. Dar e singurul om care poate acționa.

— Mmmm — uneori, Premierului Țvetkov i se spune „Prizonierul de la Kremlin". Adevărat sau nu, Președintele e prizonierul Congresului.

— Adică, Congresul *n-a luat măsuri*?

— Am petrecut ultimele câteva zile — de când am zădărnicit atentatul asupra Președintelui — încercând să-l ajut să-i convingă. Ai lucrat vreodată pe lângă o comisie parlamentară, fiule? Am încercat să-mi imaginez. Iată-ne șezând aici, toți ca două păsări dodo — da, și *homo sapiens* avea să devină specie dispărută, la fel ca dodo-ul, dacă nu ne urneam. După un timp, Bătrânul spuse:

— E timpul să înveți faptele politice ale vieții, fiule. Parlamentele refuză să acționeze chiar și în fața unor primejdii mai evidente decât aceasta. Asta nu-i evidentă. Dovezile sunt subțiri și greu de crezut.

— Dar cum rămâne cu Secretarul Adjunct al Trezoreriei? Pe-asta n-o pot ignora.

— Zău? I-am smuls-o Secretarului Adjunct de pe umeri, exact în Aripa de Est, și i-am onorât două gărzi din Serviciul Secret. Iar acum, onorabilul domn e internat la Walter Reed, cu un breakdown nervos, și nu-și poate aminti ce s-a întâmplat. Departamentul Tezaurului a declarat că o tentativă de asasinare a Președintelui a fost dejucată. Într-adevăr, dar nu în sensul celor afirmate de ei.

— Iar Președintele n-a luat nici o măsură?

— Consilierii prezidențiali i-au recomandat să mai aștepte. Majoritatea parlamentară care-l susține e nesigură — și în ambele tabere există oameni care-i vor capul pe-o tavă de argint. Politica de partid e un joc dur.

— Doamne Sfinte, partizanatul nu se aplică în cazuri ca ăsta!

Bătrânul arcui o sprânceană:

— Așa crezi tu?

Am reușit în fine să-i pun întrebarea pentru care veniserem la el în birou: unde era Mary?

— Ciudată întrebare din partea ta, mormăi el.

L-am lăsat în pace; continuă:

— Acolo unde trebuie. Îl păzește pe Președinte.

Ne-am dus mai întâi la o ședință închisă a unei comisii speciale reunite. Când am ajuns acolo, tocmai vizionau imagini stereo cu prietenul meu antropoid, Napoleon — cadre de-ale lui cu titanul în cârcă, apoi prim-planuri ale titanului. Toți paraziții seamănă unii cu alții; dar știam care era acesta și mă bucuram teribil că murise.

Maimuța îmi ceda locul meu. M-am văzut imobilizat în scaun. Detest să admit cum arătam; un fricos adevărat nu-i ceva simpatic. I-am văzut ridicând titanul din spinarea maimuței și plasându-l pe spatele meu gol. Apoi am leșinat — în film, și aproape c-am leșinat din nou și-n realitate. N-am s-o descriu; mă răscolește să vorbesc despre asta.

Dar am văzut făptura *murind*. Pentru atâta lucru a meritat să mă uit la tot restul.

Filmul se sfârși, iar președintele adunării spuse:

— Ei bine, domnilor?

— Domnule Președinte!

— Domnul din Indiana are cuvântul.

— Vorbind fără nici o prejudecată față de subiectul în discuție, am văzut imagini mai bine trucate, de la Hollywood.

Se auziră râsete înfundate, iar cineva strigă:

— Auzi! Auzi!

Șeful laboratorului nostru biologic depuse mărturie, după care m-am auzit chemat la bară. Mi-am spus numele, adresa, ocupația, apoi mi s-a cerut să relatez pe scurt despre experiențele mele sub titani. Întrebările erau citite de pe o foaie. Lucrul care m-a frapat a fost că nu *voiau* să-mi audă răspunsurile. Doi dintre ei citeau ziare.

Mi se puseră doar două întrebări de la parter. Un senator îmi spuse:

— Domnule Nivens — vă *numiți* Nivens?

Am confirmat.

— Domnule Nivens, continuă el, spuneți că sunteți detectiv?

— Da.

— De la F.B.I., fără îndoială?

— Nu, șeful meu îi raportează direct Președintelui.

Senatorul zâmbi:

— *Exact* cum mă așteptam. Acum, domnule Nivens, întâmplător sunteți actor, nu-i așa?

Părea să consulte niște însemnări.

Am încercat să explic totul. Voiam să spun că jucasem o vară, dar totuși eram un detectiv adevărat, viu și destul de sigur. Nu mi s-a dat nici o șansă.

— Atâta este de *ajuns*, domnule Nivens. Vă mulțumesc.

Cealaltă întrebare fu adresată de un senator vârstnic, care vroia să-mi cunoască punctul de vedere asupra folosirii banilor rezultați din taxe și impozite pentru înarmarea altor țări — și se folosea de aceste întrebări pentru a-și exprima propriile lui puncte de vedere. Opinia mea asupra acestui subiect e cam confuză, dar n-am apucat să mi-o pronunț. Următorul lucru pe care-l știu e că grefierul îmi spunea:

— Luați loc, domnule Nivens.

Am rămas pe loc, țeapăn.

— Ascultați, am spus. E evident că o credeți o înscenare. Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, aduceți un detector de minciuni! Sau folosiți testul somnului. Audierea asta-i o farsă.

Președintele bătu cu ciocănelul:

— Treceți la loc, domnule Nivens.

Am trecut.

Bătrânul îmi spusese că scopul întrunirii era de a întocmi o rezoluție a camerelor reunite care să declare starea totală de urgență și să-l investească pe Președinte cu autoritate de război. Am fost expulzați înaintea trecerii la vot.

— Arată prost, i-am spus bătrânului.

— Nu te mai gândi, răspunse el. Președintele a știut că mutarea a eșuat când a aflat numele membrilor din comisie.

— Și așa unde-ajungem? Așteptăm ca moluștele să cucerească și Congresul?

— Președintele continuă să-i adreseze Congresului un mesaj cerând autoritate deplină.

— O va obține?

Bătrânul se rezumă să se încrunte.

Ședința reunită era secretă, dar am fost prezenți și noi — din ordinul direct al Președintelui.

Bătrânul și cu mine stăteam în treaba aia mică de genul unui balcon, din spatele pupitrului vorbitorilor. Deschiseră ședința cu o trăncăneală extinsă, după care trecură prin ceremonia de a-l notifica pe Președinte. Se prezentă de îndată, escortat de delegația lui. Îl însoțea garda, dar toți membrii erau cameni de-ai noștri.

Mary se afla printre ei. Cineva îi instală un scaun pliant, exact lângă Președinte. Trebăluia cu un caiet și-i tot dădea hârtii, prefăcându-se că-i era secretară. Dar travestiul se termina aici; arăta precum Cleopatra într-o noapte caldă — și la fel de deplasată ca un pat într-o biserică. Atrăgea tot atâta atenție ca și Președintele.

I-am prins ochiul — iar ea mi-a adresat un zâmbet prelung, dulce. Am rânjit ca un cățelandru collie, până când Bătrânul mă înghionti în coaste. Apoi m-am rezemat de spătar, încercând să fiu cuminte.

Președintele prezentă o explicație rezonabilă a situației. Era la fel de logică și directă ca un raport ingineresc,

și cam tot atât de emoționantă. Nu făcea decât să înșire faptele. La sfârșit, își puse deoparte însemnările.

— Aceasta este o urgență atât de stranie și cumplită, depășind pe departe orice experiență anterioară, încât trebuie să cer puteri extinse pentru a-i face față. În unele regiuni, trebuie declarată legea marțială. Vor fi necesare grave încălcări ale garanțiilor civile, pentru o perioadă. Dreptul de liberă circulație trebuie suspendat. Dreptul de asigurare contra percheziției și reținerii arbitrare trebuie să facă loc dreptului tuturor la siguranță. Întrucât orice cetățean, indiferent cât de respectabil sau loial, poate fi sluga silită a acestor inamici secreți, toți cetățenii trebuie să privească în față pierderea drepturilor și a demnităților personale, până eradicăm această molimă. Cu cea mai mare neplăcere, vă cer să autorizați acești pași necesari. Cu aceste cuvinte, se așeză.

Se poate simți starea unei mulțimi. Erau neliniștiți, dar nu-i convinsese. Președintele Senatului îl privi pe liderul majorității senatoriale; acesta fusese prevăzut pentru a propune rezoluția. Nu știu dacă liderul parterului a clătinat din cap sau a făcut vreun semn, dar nu luă cuvântul. Între timp, prelungirea devenea jenantă și se auzeau strigăte de „Domnule Președinte!" și „Liniște!"

Președintele Senatului respinse alte câteva propuneri și-i dădu cuvântul unui membru al partidului său — Senatorul Gottlieb, un cal de huluba care și-ar fi votat propria linșare, dacă ar fi făcut parte din programul partidului lui. Începu prin a declara că nu cedă nimănui, în respectul său pentru Constituție, Declarația Drepturilor Omului și, probabil, Marele Canion. Se referi cu modestie la îndelungata sa experiență și vorbi frumos despre locul Americii în istorie. Credeam că trage de timp, în timp ce băieții lucrau la o ciornă nouă — până când mi-am dat deodată seama că vorbele lui se cumulau spre un anume înțeles: propunea să se suspende ordinea de zi și să se treacă la inculparea și judecarea Președintelui Statelor Unite!

Am priceput-o la fel de repede ca oricine; senatorul își învăluise propunerea în atâtea retorisme rituale, încât era greu să-ți dai seama ce vroia să spună. L-am privit pe Bătrân.

Bătrânul o privea pe Mary.

Ea se uita la el, cu expresie de extremă urgență.

Bătrânul smulse un notes din buzunar, mâzgăli ceva, făcu hârtia ghemotoc și i-o aruncă lui Mary. Fata o prinse, o citi — și i-o trecu Președintelui.

Acesta stătea jos, lejer, relaxat — de parcă n-ar fi ascultat cum unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi îi împroșca numele cu noroi și, odată cu acesta, și securitatea Republicii. Citi biletul, apoi privi fără grabă spre Bătrân. Bătrânul dădu din cap.

Președintele țării îl inghionti pe Președintele Senatului, care, la acest gest, se aplecă spre el.

Schimbară câteva șoapte.

Gottlieb continua să indruge vrute și nevrute. Președintele Senatului bătu cu ciocanul:

— Dacă domnul senator este atât de amabil!

Gottlieb tresări și spuse:

— Nu cedez.

— Domnului senator nu i se cere să cedeze. Dată fiind importanța spuselor dumneavoastră, sunteți rugat să veniți la pupitrul oratoric.

Gottlieb păru nedumerit, dar trecu încet în fața parlamentului. Scaunul lui Mary bloca treptele podiumului. În loc de-a se da la o parte din drum, începu să se foiască, întorcându-se și ridicând scaunul, astfel că blocă și mai mult accesul. Gottlieb se opri, iar fata se frecă de el. Omul o prinse de braț, pentru a se sprijini atât el, cât și pe ea. Își vorbiră, dar nimeni altcineva nu putu distinge un cuvânt. În cele din urmă, senatorul trecu la pupitru.

Bătrânul tremura ca un câine în lesă. Mary ridică privirea și dădu din cap. Bătrânul spuse:

— Pe el!

Am trecut balustrada dintr-un salt, aterizând pe umerii lui Gottlieb. L-am auzit pe Bătrân strigând:

— Mănuși, fiule! Mănușile!

N-am stat după el. Am sfâșiat sacoul senatorului cu mâinile goale și i-am putut vedea molusca pulsându-i sub cămașă. Am smuls cămașa, expunând-o în văzul tuturor.

Șase camere stereo n-ar fi putut înregistra cele ce se întâmplară în următoarele câteva secunde. L-am strâns pe Gottlieb de gât pentru a-i opri zvârcolirile. Mary i se așezase peste picioare.

Președintele stătea lângă mine, strigând:

— Priviți! Priviți! Acum puteți vedea cu *toții!*

Președintele Senatului se ridicase în picioare, stupefiat, legănându-și ciocănelul. Tot Congresul era în debandadă, bărbații răcneau, femeile zbierau. Deasupra mea, Bătrânul striga ordine gărzilor prezidențiale.

Printre pistoalele gărzilor și bătăile de ciocan se restabili o oarecare ordine. Președintele începu să vorbească. Spuse că Providența le acordase o șansă de a vedea natura dușmanului și propuse să treacă pe rând pentru a-l vedea cu ochii lor pe unul dintre titanii de pe cea mai mare lună a lui Saturn. Fără a aștepta consimțământul, arătă spre rândul întâi, chemându-i să se apropie.

Veniră.

Mary rămase pe platformă. Trecuseră cam douăzeci, iar pe o parlamentară o apucaseră istericalele, când am văzut-o pe Mary făcându-i semn Bătrânului. De astă dată, am luat-o înainte cu o câtime ordinului lui. M-aș fi putut alege cu o luptă zdravănă, dacă nu erau pe-aproape doi dintre băieți; acesta era tânăr și voinic, fost infanterist marin. L-am culcat lângă Gottlieb.

Apoi urmă „inspecția și percheziția", indiferent că le plăcea sau nu. Eu le-am bătut pe femei pe spinare în timp ce treceau și am prins una. Crezusem c-am prins-o și pe a doua, dar reieși că era o confuzie jenantă; deputata era atât de obeză încât mă înșelasem. Mary mai depistă doi, după care urmă o coloană lungă, de peste trei sute de oameni, fără lozuri câștigătoare. Era evident că unii se țineau la urmă.

Opt oameni înarmați cu pistoale nu erau de ajuns — unsprezece, dacă-i puneam la socoteală și pe Bătrân, Mary și cu mine. Majoritatea moluștelor ar fi scăpat, dacă liderii grupărilor parlamentare n-ar fi organizat ajutorul. Cu sprijinul lor, am prins treisprezece, dintre care zece vii. Numai una dintre gazde fu grav rănită.

TREISPREZECE

ASTFEL, PREȘEDINTELE PRIMI AUTORITATea iar Bătrânul deveni, *de facto*, șeful său de stat major; în sfârșit, ne puteam mișca. Bătrânul avea în minte o campanie simplă. Nu mai putea fi vorba de carantina pe

care o propusese când infecția se limita la regiunea Des Moines; înainte de-a putea lupta, trebuia să-i localizăm. Dar agenții guvernului nu puteau percheziționa două sute de milioane de oameni; oamenii trebuiau s-o facă ei înșiși.

„Programul Spatele Gol" avea să fie prima fază a „Operațiunii Paraziți". Ideea era ca toată lumea — *toată lumea* — să se dezbrace până la mijloc și să rămână așa, până când erau depistați și uciși toți titanii. A, femeile puteau purta peste spinare bretele de sutien; un parazit nu se putea ascunde sub o baretă supraelastică.

Am pregătit o prezentare care să însoțească discursul stereo al Președintelui adresat națiunii. Activitatea rapidă salvase șapte dintre paraziții pe care-i demascaserăm în sacra sală a Congresului; erau vii, pe gazde din regnul animal. Îi puteam arăta, împreună cu părțile mai puțin înfricoșătoare din filmul în care apăream eu. Președintele însuși avea să apară în șort, iar un grup de modele aveau să demonstreze Ce Vor Purta În Acest Anotimp Cetățenii Bine Dezbrăcați, inclusiv armura metalică pentru cap și coloana vertebrală, concepută pentru a apăra omul chiar și în somn.

Am terminat totul într-o singură noapte de cafele negre. Bomba din final avea să prezinte Congresul în sesiune, discutând starea de urgență, fiecare bărbat, femeie și om de serviciu stând cu spatele gol.

Cu douăzeci și opt de minute înaintea transmisiei, Președintele primi un telefon de la Congres. Eram de față; Bătrânul lucrase cu Președintele toată noaptea, și mă ținuse și pe mine alături, pentru corvezi. Cu toții purtam pantaloni scurți; Programul Spatele Gol începuse deja la Casa Albă. Președintele nu se osteni să ne taie accesul la partea lui din conversație.

— La telefon, spuse.

După un timp, adăugă:

— Ești sigur? Foarte bine. John, ce-mi recomanzi?... Înțeleg. Nu, nu cred c-ar merge... Mai bine trec eu pe-acolo. Spune-le să fie gata.

Împinse la loc telefonul și se întoarse spre un aghiotant:

— Spune-le să ne-aștepte cu transmisia.

Apoi i se adresă Bătrânului:

— Vino, Andrew, trebuie să mergem la Capitoliu.

Trimise după valet și se retrase într-o cameră de toaletă adiacentă biroului; când ieși, era îmbrăcat formal pentru o ocazie de stat. Nu ne dădu nici o explicație. Restul ne-am păstrat costumele din piele de om și astfel ne-am dus la Capitoliu.

Era o sesiune a camerelor reunite — și mă simțeam ca într-un coșmar fără-pantaloni-în-biserică, congresmenii și senatorii fiind îmbrăcați ca de obicei. Apoi am văzut că oamenii de serviciu erau în pantaloni scurți și fără cămăși, și mi-am mai revenit.

Se părea că unii preferau să fie morți decât să-și piardă demnitatea, cu senatorii cap de listă. Congresmenii de asemenea. Îi conferiseră Președintelui autoritatea pe care le-o ceruse; Programul Spatele Gol în sine fusese discutat și aprobat — dar nu înțelegeau să se aplice și la ei. La urma urmei, fuseseră examinați și curățiți. Poate că unii găseau puncte slabe în argumentație, dar nimeni nu voia să facă cel dintâi striptease în public. Ședeau țepeni, complet îmbrăcați.

După ce își ocupă locul la pupitru, Președintele așteptă să se facă liniște mormântală. Apoi, încet, calm, începu să-și scoată hainele. Se opri când rămase gol până la brâu. După aceea se întoarse, ridicând brațele. În sfârșit, vorbi:

— Am făcut asta, astfel ca să vedeți că Președintele vostru nu e prizonier al inamicului.

Făcu o pauză.

— Dar cum rămâne cu *dumneavoastră*!

Ultimul cuvânt fusese azvârlit întregii săli.

Președintele împunse aerul cu un deget, spre liderul deputaților majoritari:

— Mark Cummings — ești un cetățean loial, sau un spion zombi? Scoate cămașa!

— Domnule Președinte...

Era Charity Evans, din statul Maine, foarte asemănătoare cu o învățătoare drăguță. Se ridică în picioare și am văzut că, deși complet îmbrăcată, purta o rochie de seară. Poalele-i ajungeau până la pământ, dar sus era decoltată la maximum posibil. Se răsuci ca un manechin; partea din spate a rochiei se termina la baza coloanei vertebrale.

— Așa e bine, domnule Președinte?

— Absolut satisfăcător, doamnă.

Cummings moșmondea cu vestonul; era stacojiu la față. Cineva se ridică, în centrul sălii — Senatorul Gottlieb. Părea c-ar fi trebuit să se afle în pat: avea obrajii pământii și supți, iar buzele cianozate. Dar se ținea drept și, cu incredibilă demnitate, urmă exemplul Președintelui.

Apoi făcu și el o piruetă completă; pe spate i se vedea urma roșie a parazitului.

Vorbi:

— Aseară, am stat aici și am înșirat lucruri pe care nu le-aș fi rostit nici să fi fost jupuit de viu. Aseară, nu eram propriul meu stăpân. Astăzi sunt. Nu vedeți că Roma arde?

Deodată, în mâini îi apăru un pistol:

— În picioare, cozi de topor ce sunteți, magistrați de cafenea. În două minute vreau să văd un spate gol — pe urmă, trag!

Câțiva bărbați de lângă el încercară să-l apuce de braț, dar Gottlieb roti pistolul ca pe un plici de muște, pocnindu-l pe unul în față. Mi-l scosesem pe-al meu, gata să-i susțin jocul, dar nu mai era necesar. Vedeau cu toții că era primejdios ca un taur bătrân; bătură în retragere.

Un moment nu se mișcă nimeni, după care începură să se lepede de țoale ca niște Doukhobors. Un bărbat se repezi spre ușă; i se puse piedică. Nu, nu purta parazit. Dar am prins alții trei. După aceea, emisia începu cu zece minute întârziere și Congresul își începu prima sesiune cu „spatele gol".

PAISPREZECE

„ÎNCUIAȚI UȘILE"
„ÎNCHIDEȚI REGISTRELE DE FUM ALE HORNURILOR!"
„NU INTRAȚI ÎN LOCURI ÎNTUNECOASE!"
„FERIȚI-VĂ DE MULȚIMI!"
„ORICE OM CARE POARTĂ HAINĂ E UN DUȘMAN — TRAGEȚI!"

În plus față de constantul baraj de propagandă, țara fu împărțită în sectoare și explorată din zbor, în căutarea

altor farfurii zburătoare la sol. Ecranul nostru radar era în alertă continuă față de semnalele neidentificate. Unitățile militare, de la trupe aeropurtate până la stații de rachete pilotate, erau gata să atace tot ce ateriza.

În zonele necontaminate, oamenii își scoteau cămășile, de bună voie sau fără tragere de inimă, priveau în jur și nu găseau nici un parazit. Urmăreau transmisiile de știri, își puneau întrebări și așteptau ca guvernul să-i anunțe că primejdia a trecut. Dar nu se întâmpla nimic, și atât laicii cât și clerul local începeau să se îndoiască de necesitatea de a umbla pe străzi în costume de baie.

Zonele contaminate? Rapoartele din regiunile contaminate *nu se deosebeau cu nimic, în sens material, de rapoartele din celelalte zone.*

Pe vremea radioului, asta nu s-ar fi putut întâmpla; postul din Washington, de unde se transmitea, putea cuprinde întreaga țară. Dar transmisiile stereo-video folosesc lungimi de undă atât de reduse, încât e necesară retransmisia de la un orizont la altul, iar canalele locale trebuie să reia emisiunile centrale; acesta e prețul pe care-l plătim pentru abundența de canale și imaginile cu înaltă definiție.

În zonele infectate, *moluștele* controlau posturile locale; oamenii n-auzeau nici un avertisment.

La Washington, însă, aveam toate motivele să credem că *auziseră* avertismentele. Reveneau rapoarte din — ei bine, din Iowa, la fel ca și din California. Guvernatorul statului Iowa fu printre primii care-i trimiseră un mesaj Președintelui, făgăduind cooperare deplină. Era chiar și retransmisia unui mesaj adresat electoratului prin stereo de către guvernator, gol până la brâu. Stătea cu fața la aparat și-mi venea să-i spun să se întoarcă. Apoi au comutat pe altă cameră, și ni s-a înfățișat prim-planul unui spate gol, în timp ce guvernatorul continua să vorbească din nou. L-am ascultat într-o sală de conferințe de lângă cabinetul Președintelui. Acesta îl păstrase pe Bătrân lângă el. Eu mă țineam pe-alături, iar Mary era în continuare de gardă. Era prezent și Secretarul de Stat cu Securitatea, Martinez, precum și Comandantul Suprem de Stat Major, Mareșalul de Aviație Rexton.

Președintele privi emisiunea și se întoarse spre Bătrân:

— Ei, Andrew? Credeam că Iowa e un loc pe care trebuie să-l îngrădim.

Bătrânul mormăi.

Mareşalul Rexton spuse:

— Din câte presupun eu — nu vă fie cu supărare, n-am avut prea mult timp la dispoziţie — s-au ascuns sub pământ. S-ar putea să trebuiască să pieptănăm fiecare palmă de loc din toate zonele suspecte.

Bătrânul mormăi iar:

— Să piaptăn Iowa, porumbiște cu porumbiște, nu mă atrage deloc.

— Dumneavoastră cum aţi proceda altfel, domnule?

— Imaginează-ţi duşmanul! Nu poate coborî sub pământ. Nu poate trăi fără gazdă.

— Foarte bine — presupunând că e adevărat, cât de mulţi paraziţi aţi spune că se află în Iowa?

— La dracu', de unde să ştiu eu? Nu m-au luat confident.

— Să zicem că facem o estimare maximă. Dacă...

Bătrânul îl întrerupse:

— N-aveţi nici o bază pentru estimări. Nu vă daţi seama, oameni buni, că titanii au câştigat încă o rundă?

— Cum?

— Tocmai l-aţi auzit pe guvernator; ne-au lăsat să-i vedem spatele — sau spatele cuiva. Aţi observat că nu s-a întors în faţa camerei?

— Dar s-a întors, spuse cineva. L-am văzut eu.

— Am avut, cu siguranţă, impresia că-l văd întorcându-se, spuse încet Preşedintele. Insinuezi că Guvernatorul Packer e posedat el însuşi?

— Corect. Aţi văzut ceea ce trebuia să vedeţi. A intervenit o tăietură de montaj exact înainte de-a se fi întors complet; oamenii rareori le observă. Totul depinde de asta, domnule Preşedinte; toate mesajele din Iowa sunt falsificate.

Preşedintele se arată gânditor. Secretarul Martinez spuse:

— Imposibil! E sigur că mesajul guvernatorului ar fi putut să fie falsificat — un actor de compoziţie iscusit o putea face. Dar am primit zeci de transmisii din Iowa. Cum rămâne cu imaginile acelea de stradă din Des Moines? Să nu-mi spuneţi că se pot truca sute de oameni care umblă

goi până la talie — sau paraziții dumneavoastră practică hipnoza în masă?

— Din câte știu eu, nu, acceptă Bătrânul. Dacă-s în stare de-așa ceva, am putea foarte bine să aruncăm prosopul. Dar ce vă face să credeți că imaginea aceea provenea din Iowa?

— Hm? Păi, pe toți dracii, domnule, am primit-o prin canalul din Iowa.

— Și-asta ce dovedește? Ați citit vreun indicator de stradă tipică dintr-un centru comercial de oraș. Să trecem peste numele de oraș pe care ni l-a *spus* crainicul; din ce oraș era?

Secretarul rămase cu gura căscată. Sunt destul de aproape de acea „cameră mintală" pe care ar trebui s-o aibă detectivii; am derulat din nou imaginea, în gând — și nu numai că n-aș fi putut să spun din ce oraș era, nu-mi dădeam seama nici măcar din care parte a țării. Ar fi putut să fie în Seattle, Memphis, sau Boston — sau în nici unul dintre ele. Majoritatea cartierelor centrale din orașele americane sunt la fel de standardizate ca niște frizerii.

— Nu contează, continuă Bătrânul. Eu nu mi-am putut da seama, și am căutat anume repere în teren. Explicația e simplă: postul din Des Moines a luat o imagine de stradă a Programului Spatele Gol din vreun oraș necontaminat și a retransmis-o cu propriul lor comentariu. Au tăiat din film tot ce l-ar fi putut localiza — iar noi am înghițit-o. Domnilor, dușmanul acesta ne cunoaște. Această companie a fost plănuită în amănunt și sunt gata să ne-o ia înainte cu aproape fiecare mișcare pe care-o facem.

— Nu ești cam alarmist, Andrew? replică Președintele. Există și o altă posibilitate, ca titanii să se fi mutat altundeva.

— Sunt tot în Iowa, spuse sec Bătrânul, dar nu cu chestia aia o veți dovedi, încheie el, arătând spre ecranul stereo.

— Dar e ridicol! scânci Secretarul Martinez. Susțineți că nu putem obține un raport corect din Iowa, ca și cum ar fi un teritoriu ocupat.

— Exact asta și este.

— Însă eu m-am oprit în Des Moines acum două zile. Totul era normal. Dacă nu vă e cu supărare, accept ideea existenței paraziților dumneavoastră, deși eu n-am văzut

nici unul. Însă hai să-i găsim acolo unde se află și să-i smulgem din rădăcini, în loc de-a visa fantasmagorii.

Bătrânul făcu o mutră obosită. Într-un târziu răspunse :

— Controlați comunicațiile unei țări, și veți controla întreaga țară. Ați face bine să vă mișcați repede, domnule Secretar de Stat, astfel n-or să vă mai rămână nici un fel de comunicații.

— Dar nu făceam decât să...

— Smulge-i *dumneata* din rădăcini! aruncă brutal Bătrânul. Ți-am spus că-s în Iowa — și-n New Orleans, într-o duzină de alte locuri. Eu mi-am terminat treaba.

Se ridică în picioare, spunând :

— Domnule Președinte, am fost foarte solicitat pentru vârsta mea ; când nu dorm, îmi pierd calmul. Pot fi scuzat ?

— Desigur, Andrew.

Nu-și pierduse calmul, și cred că Președintele o știa. El nu-și pierde calmul ; îi face pe alții să și-l piardă.

Secretarul Martinez îi întrerupse :

— Stați o clipă ! Ați făcut câteva declarații categorice. Să le verificăm.

Se întoarse spre Șeful Statului Major :

— Rexton !

— Ăă — da, domnule.

— Postul acela nou de lângă Des Moines, Fortul cutare-și-cutare, numit după cum-îi-zice.

— Fort Patton

— Ăla, ăla. Păi, să nu pierdem vremea ; prinde-i pe circuitul de comandă...

— Cu vizual, intervenl Bătrânul.

— Cu vizual, desigur, și-o să arătăm asta — adică, vom afla adevărata situație din Iowa.

Mareșalul de aviație îi făcu Președintelui un gest de cum-doriți-dumneavoastră, trecu la instalația stereo și luă legătura cu Cartierul General al Securității. Ceru cu ofițerul de serviciu de la Fort Patton, Iowa.

Nu peste mult, ecranul prezintă interiorul unui centru de comunicații. Tot planul întâi era ocupat de un ofițer tânăr. Gradul și semnul de armă i se vedeau pe bonetă, dar avea pieptul gol, Martinez se întoarse triumfător spre Bărtân.

— Vedeți ?

— Văd.

— Acum să ne asigurăm. Locotenente !

— Da, domnule!

Tânărul părea căzut în cap de nimic și-și tot muta privirea de la un chip celebru la altul. Recepția și dublul-unghi erau sincronizate; ochii imaginii priveau exact acolo unde păreau să privească.

— Ridică-te și întoarce-te, continuă Martinez.

— Ăă? Păi, desigur, domnule.

Păru nedumerit, dar se supuse — și aproape că ieși din cadru. Îi puteam vedea spatele gol până la coastele inferioare — nici un centimetru mai sus.

— Drăcia dracului! strigă Martinez. *Stai jos* și întoarce-te.

— Am înțeles!

Tânărul părea agitat. Adăugă:

— Doar o clipă, să măresc unghiul, domnule.

Imaginea se pierdu, curcubee-unduitoare începând să se fugărească pe ecran. Glasul tânărului ofițer continua să se audă pe canalul audio:

— Așa, — acum e mai bine, domnule?

— La dracu', nu vedem nimic!

— Nu vedeți? Un monstru, domnule.

Deodată, ecranul se însufeți și, o clipă, am crezut că reveniserăm la Fort Patton. Dar de data astă pe ecran se vedea un maior, iar încăperea părea mai mare.

— Comandamentul Suprem, anunță imaginea. Ofițer de serviciu cu comunicațiile, maior Donovan.

— Maiorule, spuse Martinez stăpânindu-și enervarea, aveam legătura cu Fort Patton. Ce s-a-ntâmplat?

— Da, domnule; eu o monitorizam. Am avut o ușoară dificultate tehnică. Vă restabilim legătura într-un moment.

— Păi, grăbiți-vă!

— Am înțeles.

Ecranul se văluri și rămase gol.

Bătrânul se ridică:

— Chemați-mă când ați lămurit-o cu această „ușoară dificultate tehnică". Eu mă duc să mă culc.

CINCISPREZECE

DACĂ AM DAT IMPRESIA CĂ SECRETARUL DE stat Martinez era un prost, îmi pare rău. Tuturor le-a venit greu la început să creadă ce puteau face mo-

lustele. Trebuie să vezi una cu ochii tăi — după care, o crezi până-n măduva oaselor.

Și Mareșalul Rexton era un om fără cusur. Amândoi au lucrat toată noaptea, după ce s-au convins, prin mai multe apeluri în locurile primejdioase cunoscute, că „întreruperile tehnice" nu intervin așa cu una cu două. L-au chemat pe Bătrân pe la patru dimineața, iar el m-a chemat pe mine.

Se aflau în aceeași cameră, Martinez, Rexton, vreo doi ofițeri din statul lui major și Bătrânul. Când am sosit eu, intră și Președintele, cu un halat pe el, urmat de Mary. Martinez dădu să vorbească, dar Bătrânul interveni mai repede :

— Să-ți vedem spatele, Tom!

Mary făcu semn că totul era în regulă, dar Bătrânul preferă să n-o observe.

— Nu glumesc, insistă el.

Președintele spuse calm :

— Perfect corect, Andrew.

Și lasă să-i alunece halatul de pe umeri. Avea spatele curat.

— Dacă nu dau exemplu, cum să m-aștept ca alții să coopereze ?

Martinez și Rexton înfipseseră bolduri într-o hartă, roșii pentru prost, verzi pentru bun, și câteva chiinubarii. Statul Iowa parcă era bolnav de pojar; New Orleans și comitatul Teche arătau la fel de rău. Capătul superior al bazinului Missouri, Mississippi de la St Paul până jos la St Louis era, clar, teritoriu inamic. De-acolo până la New Orleans erau mai puține ace roșii — dar nici unul verde. Se vedea o pată fierbinte în jurul orașului El Paso și două pe coasta de est.

Președintele privi harta.

— Ne-ar trebui ajutorul Canadei și al Mexicului, spuse el. Vreun raport ?

— Nici unul care să însemne ceva, dommule.

— Canada și Mexicul, spuse cu seriozitate Bătrânul, nu vor fi decât un început. Veți avea nevoie de întreaga lume.

— Chiar așa ? interveni Rexton. Cum rămâne cu Rusia ?

La asta nimeni n-avu răspuns. Prea mare ca s-o ignori, prea întinsă ca s-o ocupi, Al Treilea Război Mondial nu rezolvase problema rusească, și nici un război n-avea s-o rezolve vreodată. Acolo paraziții se puteau simți ca acasă.

— Cu asta o să ne descurcăm când îi vine rândul, spuse Președintele; își plimbă un deget pe hartă. Aveți probleme cu transmiterea mesajelor pe Coastă?

— Se pare că nu, domnule, răspunse Rexton. Nu par să se amestece în releele directe. Dar am comutat toate comunicațiile militare prin releele stațiilor spațiale.

Își privi ceasul de la deget:

— Stația Gamma, în acest moment.

— Hmmm... făcu Președintele. Andrew, chestiile-astea ar putea asedia o stație spațială?

— De unde să știu? ripostă morocănos Bătrânul. Nu știu dacă navele lor sunt sau nu construite pentru așa ceva. Cel mai probabil ar face-o prin infiltrare, folosind rachetele de aprovizionare.

Urmă o discuție despre posibilitatea ca stațiile spațiale să fi putut fi deja ocupate; Programul Spatele Gol nu se aplica și stațiilor. Deși noi le construiserăm și plătiserăm pentru ele, reprezentau, în sens tehnic, teritorii ale Națiunilor Unite.

— Nu vă faceți griji în legătură cu asta, spuse deodată Rexton.

— De ce? întrebă Președintele.

— Probabil sunt singurul de-aici care a servit pe o stație spațială. Domnilor, costumul pe care-l purtăm noi acum e o tradiție pe stații. Un om complet îmbrăcat ar ieși în evidență ca un palton pe plajă. Dar vom vedea.

Îi dădu ordine unui asistent.

Președintele reluă studiul hărții.

— Din câte știm până acum, spuse, el, arătând spre Grinnell, Iowa, toate acestea derivă dintr-o singură atterizare, cea de-aici.

— Din câte știm, confirmă Bătrânul.

— A, nu! am intervenit eu.

Mă priviră cu toții.

— Continuă, spuse Președintele.

— Au mai avut loc cel puțin trei aterizări — *știu* că au fost — înainte de-a fi fost salvat eu.

Bătrânul făcu o mutră buimacă:

— Ești sigur, fiule? Credeam că te storseserăm complet.

— Firește că-s sigur.

— De ce n-ai spus nimic?

— Nu m-am mai gândit niciodată la asta.

Am încercat să le explic cum te simți când ești posedat, cum știi ce se petrece dar totul pare să se desfășoare ca prin vis, în egală măsură important și neimportant. Deveneam tot mai nervos. Nu-s un tip instabil, însă călărirea de către un stăpân lasă urme.

Bătrânul spuse:

— Calmează-te fiule.

Președintele îmi adresă și el un zâmbet încurajator.

— Problema este, interveni Rexton, unde au aterizat? S-ar putea totuși să capturăm una.

— Mă-ndoiesc, răspunse Bătrânul. Pentru prima au asigurat camuflajul în câteva ore. Dacă era prima, adăugă el, gânditor.

M-am dus la hartă, încercând să gândesc. Transpirat, am arătat spre New Orleans:

— Sunt destul de sigur că una era cam pe-aici.

Continuam să privesc harta.

— Nu știu unde-au aterizat celelalte.

— Pe-aici cum ar fi? mă întreabă Rexton, arătând coasta de est.

— Nu știu. Nu știu.

— Nu-ți poți aminti nimic altceva? interveni ursuz Martinez. Gândește-te, omule!

— Pur și simplu nu știu. Noi n-am știut niciodată ce făceau ei, nu cu-adevărat.

M-am gândit până a început să mă doară țeasta, apoi am arătat spre Kansas City:

— Am trimis aici mai multe mesaje, dar nu știu dacă erau ordine de expediție sau nu.

Rexton privi harta:

— Vom presupune că a avut loc o aterizare lângă Kansas City. Băieții de la tehnic pot rezolva o problemă pe baza ei. S-ar putea supune unei analize logistice; atunci, am deduce cealaltă aterizare.

— Sau aterizări, sublinie Bătrânul.

— Hm? „Sau aterizări". Desigur.

Se întoarse spre hartă, continuând s-o examineze.

ȘAISPREZECE

MINTEA CEA DE PE URMĂ ESTE ÎNGROZITOR de zadarnică.. În momentul când aterizase prima navă,

amenințarea ar fi putut să fie foarte ușor nimicită cu ajutorul unei bombe. În perioada când Mary, Bătrânul și cu mine umblam în recunoaștere pe lângă Grinnell, doar noi trei am fi putut ucide toate moluștele, dacă am fi știut unde se găseau.

Dacă Programul Spatele Gol ar fi fost ordonat în prima săptămână, el singur ar fi putut rezolva totul. Reieșise însă curând că Programul Spatele Gol eșuase ca măsură ofensivă. În defensivă era util; zonele necontaminate puteau fi menținute astfel. Înregistrase chiar și unele succese ofensive moderate: zonele contaminate dar nu „asigurate" au fost curățite — Washingtonul însuși, New Philadelphia și New Brooklyn. În această privință, putusem da sfaturi concrete. Întreaga coastă de est deveni, din roșie, verde.

Centrul țării, însă, pe măsură ce acoperea harta, o înroșea. Regiunile infectate se distingeau acum într-o lumină rubinie, căci harta de perete presărată cu bolduri fusese înlocuită de o enormă hartă militară electronică, la scara de 1:600 000, acoperind un perete întreg al sălii de conferințe. Era o hartă repetitivă, masterul aflându-se în nivelurile subterane ale Noului Pentagon.

Țara era împărțită în două, ca și cum o mână gigantică ar fi vărsat pigment roșu prin valea centrală. Două franje de culoarea chilimbarului mărgineau fâșia ocupată de moluște; acestea erau singurele zone unde domnea o activitate reală, locuri în care recepția pe linia-de-ochire era posibilă atât din posturile capturate de inamic, cât și din cele aflate încă în mâinile oamenilor liberi. Una începea de lângă Minneapolis, cotea la vest de Chicago și la est de St Louis, după care șerpuia prin Tennessee și Alabama, până în Golf. Cealaltă își tăia drum prin Marile Câmpii, ieșind aproape de Corpus Christi. El Paso era centrul unei regiuni rubinii fără legătură cu corpul principal.

Mă întrebam ce se întâmpla în aceste fâșii de frontieră. Eram singur; se întrunise Cabinetul, iar Președintele îl luase pe Bătrân cu el. Rexton și aghiotanții lui plecaseră puțin mai devreme. Eu rămăsesem, căci ezitam să hoinăresc prin Casa Albă. Așa că mă foiam și priveam luminile de culoarea chilimbarului comutându-se pe roșu și, mult mai puțin frecvent, luminile roșii devenind chilimbarii sau verzi.

Mă întrebam cum ar putea face rost de micul dejun un vizitator fără nici un statut precis. Eram treaz de la ora

patru și, până acum, băusem o ceașcă de cafea, pe care mi-o servise valetul Președintelui. Mult mai urgent chiar, aveam nevoie să găsesc o toaletă. În cele din urmă, am ajuns destul de disperat ca să-ncerc ușile. Primele două erau încuiate; a treia ascundea ceea ce doream. Nu era marcată „Rezervat Șefului", așa că am folosit-o.

Când m-am întors, Mary se afla acolo.

M-am uitat la ea prostește.

— Credeam că ești cu Președintele.

— M-au alungat, zâmbi ea. A luat Bătrânul problema-n mână.

— Ascultă, Mary, am spus, tot vreau să vorbesc cu tine și acum am pentru prima oară ocazia. Cred că am ... Mă rog, oricum, n-ar fi trebuit să... Vreau să zic, după ce mi-a spus Bătrânul...

M-am oprit, cu discursul meu repetat atât de migălos ruinat complet.

— Oricum, n-ar fi trebuit să spun ce ți-am spus, am concluzionat, nefericit.

Îmi puse o mână pe braț:

— Sam. Sam, mult iubitul meu Sam, nu fii necăjit. Ceea ce-ai spus și ce-ai făcut a fost destul de cinstit pentru cât știai. Important, *pentru mine*, este ceea ce-ai făcut *pentru mine*. Restul nu contează — decât că sunt din nou fericită să știu că nu mă disprețuiești.

— Bine, dar ... La dracu', nu mai fii așa de nobilă! Nu pot suporta!

Îmi adresă un surâs vesel, absolut diferit de cel blând cu care mă salutase.

— Sam, cred că-ți *place* ca femeile tale să fie un pic cam ticăloase.

Apoi adăugă:

— Încă te mai îngrijorează palma aia. Bine, ți-o plătesc înapoi.

Ridică mâna și mă plesni ușurel pe obraz.

— Gata, ne-am achitat și poți s-o dai uitării.

Expresia i se schimbă dintr-o dată. Îmi croi una — și-am crezut că-mi zboară capul de pe umeri.

— Iar asta, spuse ea într-o șoaptă tensionată, ți-o plătește pe cea pe care-am primit-o de la prietena ta!

Îmi sunau urechile iar ochii nu vroiau să mi se limpezească. Aș fi putut jura că folosise cel puțin un doi-pe-

patru. Mă privi, atentă și sfidătoare — furioasă, dacă nările ei dilatate însemnau ceva. Am ridicat o mână, iar Mary se încordă, dar nu vroiam decât să-mi ating obrazul care mă înțepa.

— Nu e prietena mea, am spus, jalnic.

Ne-am măsurat din priviri și am izbucnit amândoi simultan în râs. Își puse mâinile pe umerii mei și-și lăsă capul să mi se reazeme de piept, continuând să râdă.

— Sam, reuși ea să spună, îmi pare-așa de rău. N-ar fi trebuie s-o fac — nu ție, Sam. Cel puțin, n-ar fi trebuit să să te pălmuiesc atât de tare.

— Îți pare rău pe dracu', am mârâit, dar n-ar fi trebuit să pui corp 14. Mai că nu mi-ai luat pielea.

— Bietul Sam!

Mă atinse; dureros.

— Chiar nu-i prietena ta?

— Nu, ghinion. Da' nu că n-aș fi încercat.

— Sunt convinsă. Cine e prietena ta, Sam?

— Tu ești, vulpoaico!

— Da, răspunse ea mulțumită. Eu sunt — dacă mă primești. Ți-am mai spus-o și-nainte. Cumpărată, achitată.

Aștepta s-o sărut; am împins-o la o parte:

— Pe toți dracii, femeie, nu te vreau „cumpărată achitată".

Nu se intimidă.

— M-am exprimat prost. Achitată — dar nu cumpărată. Sunt aici fiindcă așa vreau. Acum mă săruți, te rog?

Mă mai sărutase odată; de data asta, mă *sărută*. Am simțit că mă cufundam într-o ceață caldă și aurie și nu mai voiam să ies de-acolo niciodată. Până la urmă a trebuit să mă smulg, și am gâfâit:

— Cred c-am să stau jos un minut.

— Mulțumesc, Sam, spuse, și-mi dădu drumul.

— Mary, am spus eu după un timp, Mary, draga mea, există un lucru pe care l-ai putea face pentru mine.

— Da? întrebă ea nerăbdătoare.

— Spune-mi cum, pentru numele lui Ned, poate obține cineva micul dejun aici? Sunt lihnit.

Păru surprinsă, dar îmi răspunse:

— Păi, sigur că da!

Nu știu cum o făcu; poate să strecurase în cămara Casei Albe, autoservindu-se. Dar reveni după câteva minute, cu sandwich-uri și două sticle de bere. În timp ce terminam

a treia felie de pâine de secară cu vită conservată, am întrebat-o :

— Mary, cât crezi că va dura întrunirea ?

— A, i-aș da un minimum de două ore ! De ce ?

— În cazul ăsta, am spus, înghițind ultima îmbucătură, avem timp să ne furișăm afară, să găsim un oficiu al stării civile, să ne căsătorim și să ne-ntoarcem până nu ne observă Bătrânul lipsa.

Nu răspunse. Rămase cu ochii la balonașele din berea ei.

— Ei ? am insistat.

Ridică privirea :

— Am s-o fac, dacă așa vrei. Nu mă eschivez. Dar aș prefera să n-o facem.

— Nu vrei să te măriți cu mine ?

— Sam, nu cred că ești pregătit să te căsătorești.

— Vorbește-n contul tău !

— Nu te supăra, dragul meu. Mă poți avea cu sau fără contract — oriunde, oricum, în orice fel. Dar încă nu mă cunoști. Deprinde-te cu mine ; s-ar putea să te răzgândești.

— N-am obiceiul să mă răzgândesc.

Mă privi, apoi își mută ochii, întristată. Simțeam că mă aprind la față.

— Aia a fost o împrejurare cu totul deosebită, am protestat. Nu ni s-ar putea întâmpla din nou nici într-o sută de ani. Nu eu spun ; a fost din cauză că . . .

Mă întrerupse :

— Știu, Sam. Dar nu trebuie să dovedești nimic. N-am să fug de tine și știu că nu-mi vei înșela încrederea. Scoate-mă într-un weekend ; mai bine, mută-te în apartamentul meu. Dacă mă achit onorabil, avem oricând timp să facem din mine ceea ce străbunica-mea numea o „femeie cinstită", Dumnezeu știe de ce.

Probabil că arătam foarte posomorât. Îmi puse o mână peste a mea și spuse serioasă :

— Uită-te la hartă, Sam.

Am întors capul. Roșie ca-ntotdeauna, sau chiar mai mult — zona de pericol din jurul orașului El Paso crescuse. Mary continuă :

— Hai să rezolvăm mai întâi treaba asta, dragul meu. Pe urmă, dacă încă ai să mai vrei, cere-mi-o din nou. Între timp, poți avea privilegiile fără responsabilități.

Ce-ar fi putut să fie mai cinstit de-atât? Necazul era că nu așa o doream eu. Oare de ce un om care a fugit de căsnicie ca de ciumă se hotărăște dintr-o dată că nimic mai puțin de-atât nu iar conveni?

Când întrunirea luă sfârșit, Bătrânul mă luă de guler și mă scoase la o plimbare. Da, o plimbare, deși n-am mers decât până la Banca Memorialului Baruch. Acolo se așeză, trebălui cu pipa și se încruntă. Ziua era înnourată așa cum nu se poate întâmpla decât la Washington; parcul era aproape pustiu.

Bătrânul spuse:

— „Programul Contra-Lovitură" începe la miezul nopții.

Adăugă, după un timp:

— Ne aruncăm pe toate stațiile-releu, studiourile de emisie, redacțiile de ziare și oficiile Western Union din „Zona Roșie".

— Sună bine, am comentat. Câți oameni?

Nu-mi răspunse; spuse în schimb:

— Nu-mi place deloc.

— Hm?

— Uite ce e, bobocule — Președintele a intrat în emisie și le-a spus tuturor să se jupoaie de cămăși. Am descoperit că mesajul n-a ajuns în teritoriul infectat. Care-i pasul următor?

Am ridicat din umeri:

— Programul Contra-Lovitură, bănuiesc.

— Asta încă nu s-a-ntâmplat. Gândește-te — au trecut mai mult de douăzeci și patru de ore; ce-ar fi trebuit să se întâmple și nu s-a întâmplat?

— Ar trebui să știu?

— Ar trebui, dacă e vorbă să faci ceva de capul tău. Poftim — îmi întinse el o cheie combo — dă o fugă până la Kansas Cisty și aruncă o privire. Nu te apropia de stațiile de telecomunicații, de copoi și — ce mai, le știi obiceiurile. Nu te apropia de *ei*. Uită-te după orice altceva. Și nu te lăsa prins.

Își privi degetul și adăugă:

— Să fii-napoi aici înainte de miezul nopții. Du-te.

— Mult timp îmi lași, ca să acopăr un oraș, întreg, m-am plâns. Trei ore-mi ia numai drumul până la Kansas City.

— Mai mult de trei ore, precizâ el. Să nu atragi atenția culegând vreo amendă.

— Știi al dracului de bine că-s un șofer prudent.

— Mișcă !

Așa că am mișcat. Combo-ul era de la mașina cu care veniserăm ; am luat-o de la platforma Rock Creek Park. Traficul era lejer și am comentat despre asta cu dispecerul.

— Transporturile comerciale și de mărfuri se fac pe jos, răspunse acesta. Starea de urgență ... Aveți permis militar ?

Aș fi putut obține unul, telefonându-i Bătrânului, dar sâcâielile pentru mărunțișuri nu-l îmblânzesc în mod deosebit. Am răspuns :

— Controlează combo-ul.

Ridică din umeri și il vârî în aparatul său. Bănuiala mi se adeveri ; sprâncenele îi țîșniră în sus.

— Ce mai preț ! comentă el. Precis sunteți băiatul blond al Președintelui.

Odată lansat, am pus comenzile pe Kansas City la viteza maximă legală și am încercat să gândesc. Transponderul suna, lovit de undele radar, de fiecare dată când lunecăm dintr-un bloc de control în altul, dar pe ecran nu apărea nici un chip. Se părea că Bătrânul avea un combo bun pentru drum, urgență sau nu. Începeam să mă-ntreb ce-avea să se-ntâmple când voi intra în zonele roșii — și atunci mi-am dat seama ce înțelesese el prin ,,pasul următor''.

Tindem să ne gândim la comunicații ca însemnând canalele în linie dreaptă și nimic altceva. Dar ,,comunicații'' înseamnă *tot* traficul, chiar și draga și bătrâna Mătușă Mamie, care se-ndreaptă spre California cu sacul doldora de bârfe. Moluștele cuceriseră canalele — dar știrile nu pot fi oprite atât de ușor ; asemenea măsuri nu fac decât să le încetinească. Ergo, dacă moluștele se așteptau să păstreze controlul regiunilor unde se aflau, capturarea canalelor n-ar fi fost decât primul lor pas.

Ce-aveau să facă în continuare ! Aveau să facă ceva, iar eu, fiind prin definiție parte din ,,comunicații'', n-ar fi

stricat să mă pregătesc pentru o acțiune evazivă, dacă vroiam să-mi salvez drăgălășenia piele roz. Fluviul Misissipi și Zona Roșie se apropiau cu fiecare minut. Mă-ntrebam ce-avea să se-ntâmple mai întâi după ce semnalul meu de recunoaștere va fi captat de o stație pe care o controlau străinii.

Am socotit că, probabil, în aer mă aflam în siguranță — dar era mai bine să nu-l las să-mi depisteze aterizarea. Elementar.

„Elementar" în fața unei rețele de control al traficului care era descrisă ca planul Nici-O-Vrabie-Să-Nu-Cadă. Se lăudau că nici măcar un fluture nu putea ateriza forțat, oriunde în Statele Unite, fără ca sistemul de căutare și salvare să intre în alertă. Nu era tocmai adevărat — dar nici eu nu eram fluture.

Pe jos, aș fi încercat să penetrez orice ecran de securitate, mecanic, dotat cu oameni, electronic sau mixt. Dar cum te poți folosi de înșelarea direcției cu o mașină care înghite câte un grad întreg la fiecare șapte minute? Sau să arăți o înfățișare neghioabă și nevinovată pe botul unui duo? Dacă mergeam pe jos. Bătrânul avea să-și primească raportul la Sfântul Mihail iar el îl voia înainte de miezul nopții.

Odată, într-o rarissimă stare de spirit mai blândă, Bătrânul îmi spusese că nu-i bătea la cap pe agenți cu instrucțiuni detaliate — îi dai omului o misiune; îl lași să plutească sau să se scufunde. Am replicat că metoda asta precis irosea o mulțime de agenți.

— Câțiva, recunoscuse el, dar nu la fel de mulți ca pe calea cealaltă. Cred în individ și încerc să aleg indivizi care fac parte din tipul supraviețuitorului.

— Și cum naiba, întrebasem, alegi un „tip al supraviețuitorului"?

Rânjise cu răutate:

— Tipul supraviețuitorului e cel care se întoarce.

Elihu, mi-am spus, ești pe cale să afli ce tip ești — și dracu' să-i ia inima lui de gheață!

. . .

Traiectoria avea să mă poarte spre St Louis, ocolind bucla orașului, iar de-acolo către Kansas City. Dar St Louis se găsea în Zona Roșie. Harta prezentase orașul Chicago

ca fiind verde ; linia de culoarea chilimbarului se îndrepta în zig-zag spre vest, undeva deasupra localităţii Hannibal, Missouri — şi vroiam foarte tare să traversez fluviul Mississippi cât timp încă mă mai aflam în Zona Verde. O maşină trecând peste râul ăla lat de-o milă ar fi produs un semnal radar strălucitor ca o stea în deşert.

Am semnalizat blocului de control cerând permisiunea să cobor la nivelul traficului local, făcând-o apoi fără să mai aştept, cu comenzile manuale şi viteză redusă. M-am orientat spre nord.

Nu departe de meandra Springfield am luat-o către vest. Desigur, nu-ţi poţi bloca semnalul radar de recunoaştere cât eşti în aer — dar maşinile Secţiei nu sunt standard. Aveam speranţe că, dacă traficul local era monotorizat în timpul traversării mele, semnalul meu să fie confundat cu al unei ambarcaţiuni navigând pe râu.

Nu ştiam sigur dacă următoarea staţie de control al blocului de dincolo de râu era în Zona Roşie sau Verde. Mă pregăteam să deschid din nou transponderul, pe baza presupunerii că ar fi fost mai sigur să reintru în sistemul traficului, când am observat linia malului deschizându-se în faţa mea. Harta nu arăta nici un afluent ; am judecat că era un braţ, sau un canal nou, încă netrecut pe hartă. Coborând aproape până la nivelul apei, m-am îndreptat, într-acolo. Matca era strâmtă, cu meandre, aproape acoperită de coroanele copacilor şi nu doream să bag acolo o maşină cerească mai mult decât are chef o albină să zboare într-un trombon — dar îmi oferea o „umbră" radar perfectă. Mă puteam pierde în ea.

În câteva minute *eram* pierdut — pierdut eu-însumi, cu hartă cu tot. Canalul cotea, se întorcea şi revenea înapoi, iar eu eram atât de ocupat să conduc maşina încât pierdusem orice urmă de orientare. Am înjurat, dorindu-mi ca maşina să fi fost trifibie, astfel ca să pot ameriza. Copacii se întrerupseră dintr-o dată ; am văzut o fâşie de teren neted şi m-am aşezat pe ea încetinind atât de brusc încât aproape m-am tăiat în două cu centrura de siguranţă. Dar eram pe pământ şi nu mai încercam să mă joc de-a pisica de mare pe un canal mâlos.

M-am întrebat ce să fac. Fără-ndoială, exista vreo şosea prin apropiere. Nu strica s-o găsesc şi să rămân la sol.

Dar asta era o prostie — n-aveam timp de călătorit pe pământ ; *trebuia* să revin în văzduh. Însă nu îndrăz-

neam, până nu știam cu certitudine dacă aici traficul era controlat de oameni liberi sau de moluști .

Nu deschisesem stereo-ul de la plecarea din Washington. Acum am făcut-o, căutând un post de știri, dar fără a găsi nici unul. Am prins (a) o conferință a lui Myrtle Doolitghtyl, Doctor în Filosoife, despre „De ce se plictisesc bărbații căsătoriți", sponsorizată de compania Hormonală Uth-agen ; (b) un trio de jazbandiste tinerele cântând „Dacă vrei ce cred eu că vrei, ce mai așteptăm?" ; (z) un episod din „Lucreția învață despre viață".

Dragul de doctor Myrtle era complet îmbrăcat. Cele trei fete erau îmbrăcate așa cum s-ar fi așteptat oricine, dar nu se întorceau cu spatele spre cameră. Lucreția alterna între a-i fi smulse hainele de pe trup și a le scoate de bunăvoie, dar cadrul se întrerupea sau se stingea lumina ori de câte ori eram tocmai pe punctul să verific dacă avea sau nu spatele gol — de moluște, vreau să zic.

Și nici una dintre emisiuni nu însemna nimic. Programele acelea puteau să fi fost înregistrate cu luni de zile înainte ca Președintele să anunțe Programul Spatele Gol. Continuam să mut de pe un canal pe altul, încercând să găsesc un buletin de știri, când m-am pomenit privind zâmbetul onctuos al unui crainic. Era îmbrăcat complet.

Curând mi-am dat seama că era unul dintre spectacolele alea idioate cu premii. Spunea :

— ... și o femeiușcă norocoasă care șade în fața micului ecran exact în clipa aceasta va primi, absolut gratuit, un Majordom Casnic Automat Șase-în-Unu General Atomic. Cine-să-fie, cine-să-fie? Dumneavoastră? Dumneavoastră? Sau norocoasa de *dumneavoastră*?

Întoarse spatele obiectivului ; i-am putut vedea umerii. Erau acoperiți de un veston și vizibil rotunjiți, aproape cocoșați. Mă aflam în Zona Roșie.

Când am închis aparatul, mi-am dat seama că eram privit — de către un băiat de vreo nouă ani. Nu purta decât o pereche de pantaloni scurți — la vârsta lui, asta însemna nimic. Am deschis fereastra :

— Hei, pustiule, încotro e șoseaua?

— Drumu spre Macon e colo-șa, răspunse. Auziți, domnu', ăsta-i un Cadillac Zipper, nu-așa?

— Mai mult ca sigur. Unde, colo-șa?

— Mă luați la o plimbare mm, da?

— N-am timp.

— Luaţi-mă şi-o să v-arăt.

Am cedat. Când urcă, mi-am deschis trusa şi am scos o cămaşă, pantaloni şi o jachetă.

— Poate n-ar strica să pun astea pe mine, am spus. Oamenii poartă cămăşi pe-aici?

Se încruntă.

— Normal că da. Unde vă credeţi domnu', în Arkansas?

L-am întrebat din nou despre drum. Spuse :

— Pot s-apăs pe buton când ne luăm zboru', mm?

I-am explicat că urma să rămânem pe pământ. Fu nemulţumit, dar acceptă să-mi indice o direcţie. Am condus prudent, maşina fiind cam grea pentru hârtoape. După un timp, îmi spuse să cotesc. Curând, am pornit şi i-am spus :

— Ai de gând să-mi arăţi drumul ăla, sau te snopesc?

Deschise portiera şi se strecură afară.

— Hei! am ţipat după el.

Întoarse capul.

— Pe-acolo, recunoscu.

Am întors maşina, neaşteptându-mă să dau de vreo şosea, dar găsind una, la cincizeci de metri distanţă. Piciul mă făcuse să ocolesc trei laturi ale unui pătrat.

Dacă putea fi numită şosea — în asfalt nu se găsea nici un gram de cauciuc. Totuşi, era un drum : l-am urmat, spre vest. Una peste alta, pierdusem o oră.

Macon, Missouri, părea prea normal ca să fie liniştitor ; se vedea cu ochiul liber că nimeni nu auzise de Programul Spatele Gol. M-am gândit serios să controlez acest oraş, după care s-o iau înapoi pe unde veniserm, cât timp mai puteam. Gândul de-a mă adânci în ţinutul pe care-l ştiam controlat de stăpâni mă irita ; voiam să fug.

Dar Bătrânul spusese „Kansas City" Am ocolit oraşu Macon pe şoseaua de centură şi am oprit pe un platou de aterizare, la apus. Acolo am stat la coada de lansare a traficului local şi am pornit spre Kansas City cu un stol de nave locale şi „coptere ale fermierilor". Însemna să menţin viteza locală peste tot statul, dar asta era mai sigur decât să intru în sectorul fierbinte cu transponderul identificându-mi maşina la fiecare control de bloc. Terenul era manevrat automat ; părea probabil să fi reuşit înscrierea în sistemul de trafic din Missouri fără a trezi bănuieli.

ȘAPTESPREZECE

KANSAS CITY NU FUSESE AVARIAT ÎN BOMbardamente, cu excepția estului, unde se aflase localitatea Independence. În continuare, acolo nu se mai reconstruise nimic. Venind dinspre sud-est, poți ajunge până la Swope Parl, înainte să ai de ales între a parca și a plăti taxa de intrare în orașul propriu-zis. Sau poți veni în zbor, alergând între alte două posibilități : să cobori pe platourile de aterizare din nordul râului și să intri în oraș prin tuneluri, sau să aterizezi pe platformele de la sud de Memorial Hill.

Am decis să nu pătrund pe calea aerului ; nu voiam să trec mașina printr-un sistem de control. Deloc nu-mi plac tunelurile — și nici lifturile platformelor de lansare. Poți fi prins în ele ca într-o capcană. Sincer vorbind, nu voiam câtuși de puțin să intru în oraș.

Am înscris mașina pe Drumul 40 și am pornit spre poarta cu plată de pe Meyer Boulevard. Coada era destul de lungă : am început să mă simt claustrat de îndată ce o altă mașină a ocupat locul din spatele meu. Dar portarul mi-a luat taxa fără a-mi arunca nici o privire. Eu i-am aruncat una, nici vorbă, dar nu mi-am putut da seama dacă era sau nu călărit.

Am intrat pe poartă cu un oftat de ușurare — numai pentru a fi oprit imediat după aceea. În fața mea se lasă o barieră și abia am reușit să opresc mașina, când un polițist își și vârî capul înăuntrû.

— Control, anunță el. Coborâți.

Am protestat.

— În oraș se aplică măsuri de siguranță, explică el. Uitați talonul de control. Vă luați mașina înapoi imediat după barieră. Coborâți și intrați pe ușa aceea.

Îmi arătă spre o clădire cu fațada lângă bordură.

— Pentru ce ?

— Vederea și reflexele. Mai repede, că țineți rândul pe loc.

În ochiul minții îmi apăru harta, cu orașul Kansas City înroșit. Că era „asigurat", n-aveam nici o îndoială ; prin urmare, acest polițist cu maniere moderate era călărit sigur. Dar, înafară de-a-l împușca și a forța o decolare de urgență, altă soluție n-aveam decât să mă con-

formez. Am coborât, bombănind, și am pornit încet spre clădire. Era o construcție temporară, cu ușă demodată, fără mecanism. Am deschis-o cu vârful piciorului și am privit în ambele părți înainte de-a intra. Mă aflam într-o antecameră goală, cu încă o ușă în partea cealaltă. Cineva dinăuntru strigă :

— Intrați.

Încă precaut, am intrat. Erau acolo doi bărbați în halate albe, dintre care unul avea fixat pe cap un speculum medical. Spuse cu vioiciune :

— Nu durează nici un minut. Treceți acolo.

Închise ușa pe unde intrasem ; am auzit încuietoarea clănțănind.

Era un dispozitiv mai simpatic decât cel pe care-l aplicaserăm la Clubul Constituției. Pe o masă stăteau întinse celulele de tranzit ale stăpânilor, gata deschise și încălzite. Al doilea om avea una pregătită — pentru mine, știam — și o ținea cu fața spre el, astfel ca să nu pot vedea molusca. Celulele de tranzit n-aveau de ce să alarmeze victimele ; cadrele medicale au întotdeauna cetățenii la îndemână.

Cât despre restul, am fost invitat să-mi plasez ochii pe ocularele unui aparat banal de testare a acuității vizuale. „Doctorul" avea să mă țină acolo, orbit fără s-o știu și citind cifrele de control, în timp ce „asistentul" lui mă fericea cu un stăpân. Fără violență, fără erori, fără proteste.

Nici nu era necesar, după cum aflasem în timpul propriului meu „serviciu", să dezvelești spinarea victimei. Ajungea să atingi stăpânul de pielea cefei, după care recrutul însuși își potrivea îmbrăcămintea pentru a-și acoperi stăpânul.

— Aici, repetă „doctorul". Puneți-vă ochii pe ocular.

Cu mișcări repezi, m-am apropiat de bancul pe care era montat verificatorul vizual. Apoi m-am întors brusc.

Asistentul trecuse în spatele meu, cu celula pregătită în mâini. Când m-am întors, o înclină în partea opusă.

— Doctore, am spus, port lentile de contact. Să mi le scot ?

— Nu, nu, se răsti el. Să nu pierdem vremea.

— Dar, doctore, am protestat, vreau să vedeţi cum mi se potrivesc. Am avut unele mici probleme cu asta din stânga...

Am ridicat ambele mâini şi mi-a ridicat pleoapele ochiului stâng.

— Vedeţi?

— Aici nu-i clinică, ripostă el furios. Acum, dacă sunteţi bun...

Amândoi erau în raza mea de acţiune; coborându-mi braţele într-o puternică îmbrăţişare ursească, i-am prins pe amândoi — şi am apucat strâns locul dintre omoplaţii fiecăruia. Cu ambele mâini, am simţit ceva moale sub halate şi m-am simţit zguduit de repulsie.

Am văzut odată o pisică lovită de o maşină de sol; biata vietate zburase drept în sus, cu spinarea arcuită în direcţie anormală şi toate membrele zbătându-i-se. Aceşti doi ghinionişti făcură acelaşi lucru; toţi muşchii li se contorsionară într-un spasm enorm. Nu-i puteam ţine; s-au smuls din braţele mele şi au căzut moi pe jos. Dar nici nu era nevoie; după acea primă convulsie, rămaseră inerţi, probabil morţi.

Cineva bătea la uşă. Am strigat:

— Un moment. Domnul doctor e ocupat.

M-am oprit. M-am asigurat că uşa era încuiată, apoi m-am aplecat peste „doctor" şi i-am ridicat halatul să văd ce-i făcusem stăpânului său.

Arătarea era o nenorocire sfâşiată. La fel şi cea de pe omul celălalt — lucru care mă încântă straşnic, căci hotărâsem să părăsesc moluştele dacă n-ar fi fost deja moarte şi nu eram sigur c-o puteam face fără a ucide şi gazdele. I-am lăsat pe cei doi, să trăiască sau să moară — sau să fie capturaţi iarăşi de titanieni. N-aveam nici o posibilitate de-a-i ajuta.

Stăpânii care aşteptau în celule erau altceva. Cu o rază-evantai la volum maxim, i-am ars pe toţi. Lângă perete mai erau două lăzi mari; le-am cauterizat şi pe ele până s-a înnegrit lemnul. Bătăile în uşă reîncepură. Am căutat grăbit în jur un loc unde să-i ascund pe cei doi oameni, dar n-am găsit nimic, aşa că am decis să fug. Eram cât pe ce să ies, când am simţit că lipsea ceva. Am privit din nou în jur.

Nu părea să existe nimic convenabil scopului meu. Puteam folosi îmbrăcămintea „doctorului" sau a ajuto-

rului său, dar nu voiam. Apoi am observat husa aparatului de testare. Mi-am lărgit jacheta, am smuls husa, am împăturit-o și mi-am îndesat-o sub cămașă, între omoplați. Odată tras fermoarul hainei, forma o umflătură de mărimea potrivită.

Apoi am ieșit, „... străin și speriat, într-o lume de care nu-s vinovat".

Că tot veni vorba, mă simțeam cam țanțoș.

Un alt polițist îmi luă talonul de control. Îmi aruncă o privire tăioasă, apoi îmi făcu semn să ure. M-am supus, iar el spuse:

— Mergi la sediul poliției, sub Primărie.

— „Sediul poliției, Primărie", am repetat, demarând. Pornind în direcția indicată, am cotit pe Autostrada Nichols. Am ajuns la un tronson unde circulația era mai răzleață și am apăsat pe butonul de schimbare a numerelor de înmatriculare. Părea posibil să se fi dat deja alarma pentru numărul pe care-l prezentasem la poartă. Îmi doream să fi putut schimba și culorile mașinii, și forma.

Înainte ca Autostrada să întâlnească Drumul de Trafic McGee, am coborât o rampă, după care m-am ținut pe străzi laturalnice. Era ora optsprezece, fus orar șase, și trebuia să fiu la Washington peste patru ore și jumătate.

OPTSPREZECE

ORAȘUL NU ARĂTA DELOC ÎN REGULĂ. NU avea aroma cuvenită, ca și cum ar fi fost un spectacol regizat prost. Încercam să-i spun pe nume greșelii, dar îmi tot scăpa printre degete.

Kansas City are multe cartiere dezvoltate în jurul câte unei familii, vechi de-un secol sau chiar mai mult. Copiii se tăvălesc pe spațiile verzi, iar locatarii stau pe verandă, întocmai cum făceau și stră-străbunicii lor. Dacă există prin preajmă adăposturi antiatomice, nu se văd. Casele ciudate, vechi și butucănoase, clădite de meseriași morți demult, fac ca aceste zone să pară niște enclave ale siguranței personale. Străbăteam străzile, evitând câini, mingi și țânci, și încercam să prind firul locului. Era momentul destins al zilei, de-un păhărel, de stropit gazonul, de taifas între vecini. Am văzut o

femeie aplecându-se asupra unui rond de flori. Purta costum de baie, cu spatele gol; se vedea clar că nu purta stăpân, nici ea și nici cei doi copii de-alături. Ce putea fi în neregulă?

Ziua era foarte călduroasă; am început să mă uit după femei îmbrăcate lejer și bărbați în pantaloni scurți. Kansas City se află în Centura Bibliei; locuitorii de-aici nu se despoaie în fața canicule cu unanimitatea din Laguna Beach sau Coral Gables. Un adult cu trupul complet acoperit nu bate niciodată la ochi. Așa că am găsit oameni îmbrăcați în ambele stiluri — dar proporția nu era cea pofrivită. Desigur, existau o droaie de copii echipați adecvat vremii, însă cale de kilometri în șir n-am văzut decât cinci femei și doi bărbați cu spinările goale.

Ar fi trebuit să găsesc cam cinci sute.

Să facem o socoteală. Câtă vreme unele vestoane, categoric, *nu* acopereau stăpâni, printr-un calcul proporțional simplu reieșea că *mult peste nouăzeci la sută din populație era posedată*. Acest oraș nu era „asigurat"; era saturat. Stăpânii nu se mărgineau să dețină punctele cheie și oficialitățile: stăpânii *erau* orașul.

Am simțit un imbold orb să dau drumul motorului și să țâșnesc afară din Zona Roșie cu viteza maximă de urgență. Știau că scăpasem din capcana de la poartă; mă vor fi căutând. Puteam fi singurul om liber din tot orașul care conducea o mașină — iar ei se aflau peste tot împrejurul meu!

Mi-am înfrânt impulsul. Un agent pe care-l apucă tremuratul nu-i bun de nimic și n-are șanse să scape de la strâmtoare. Eu, însă, nu-mi revenisem după efectul posesiunii; mi-era greu să rămân calm.

Am numărat până la zece și am încercat să calculez. Nu părea posibil să am dreptate; era cu neputință să existe atâția stăpâni cât să satureze un oraș cu o populație de-un milion. Mi-am amintit de propriile mele experiențe, amintindu-mi cum ne alegem recruții numai dintre gazde importante. Sigur că mai avusese loc o a doua invazie, aducând un nou transport, câtă vreme lângă Kansas City aterizase aproape cu certitudine o navă. Totuși, nu era plauzibil; ar fi fost nevoie de o duzină de farfurii sau chiar mai multe pentru a aduce destui stăpâni ca să satureze orașul Kansas City. Dacă veniseră atât de multe,

cu siguranţă că staţiile spaţiale le-ar fi urmărit prin radar orbitele de aterizare.

O fi fost posibil să nu aibă ce orbite urmări? Nu ştiam de ce erau capabili stăpânii în materie de inginerie şi era nesigur să le judecăm limitele în funcţie de ale noastre.

Dar datele mele conduceau la o concluzie care contrazicea logica de bun simţ; prin urmare, trebuia să verific înainte de-a raporta. Un lucru părea cert: dacă stăpânii aproape saturaseră, într-adevăr, acest oraş, continuau totuşi să-şi urmeze mascarada, permiţând localităţii să arate ca un oraş de fiinţe omeneşti libere. Poate că nu săream în evidenţă atât de mult pe cât mă temeam.

Am mai hoinărit aşa vreun kilometru, doi, fără nici o ţintă. M-am pomenit îndreptându-mă spre cartierul comercial de lângă Plaza. Am schimbat direcţia; acolo unde se află mulţimi de oameni, se găsesc şi poliţişti. Procedând astfel, am trecut prin dreptul unui ştrand. L-am observat şi am reţinut cele văzute. Abia peste câteva străzi, am revăzut anunţul piscinei; nu conţinea multe; doar câteva cuvinte — ÎNCHIS ÎN ACEST SEZON.

Un ştrand închis în cea mai fierbinte parte a verii? Nu însemna nimic; bazinele au mai dat faliment şi-nainte şi o vor face şi de-acum încolo. Dar era contrar logicii economice să închizi o asemenea întreprindere în perioada sezonului de maxim profit, altfel decât din motive de strictă necesitate. Şansele împotrivă erau foarte mari. O piscină, însă, era un loc unde mascarada nu s-ar mai fi putut menţine. Un ştrand închis părea mai puţin suspect decât unul fără clienţi în plină vară. Stăpânii observau şi urmau întotdeauna, în manevrele lor, punctul de vedere omenesc. Ce-mi spuneţi mie, eu am fost acolo

Punctul unu: o capcană la poarta de taxare a oraşului; punctul doi: prea puţine costume de vară; punctul trei: un ştrand închis.

Concluzie: moluştele erau incredibil mai numeroase decât visase cineva.

Corolar: Programul Contra-Lovitură se baza pe o estimaţie greşită; avea să funcţioneze la fel de bine ca o vânătoare de rinoceri cu praştia.

Contraargument: ceea ce mi se părea mie că văd era imposibil. Puteam auzi deja sarcasmul reţinut al Secretarului de Stat Martinez sfâşiindu-mi raportul în bucăţi.

Aveam nevoie de probe suficient de puternice pentru a-l convinge de Președinte în defavoarea obiecțiilor rezonabile ale consilierilor săi — și trebuia să le obțin *acum*. Încălcând toate regulile de circulație, nu puteam parcurge drumul înapoi la Washington în mai puțin de două ore și jumătate.

Ce să fac? Să mă duc în centru, să mă amestec prin mulțime, și pe urmă să-i spun lui Martinez că eram sigur, că aproape toți oamenii pe care-i întâlnisem în cale erau posedați? Cum o puteam dovedi? Că tot veni vorba, cum puteam fi eu însumi sigur? Câtă vreme titanienii continuau cu farsa „totul merge normal", semnele demascatoare erau subtile, supraabundență de umeri rotunzi, penurie de umeri goi.

Aveam o oarecare noțiune asupra felului cum fusese saturat orașul, cu condiția să existe o provizie destul de mare de moluște. Eram convins că voi întâlni o altă poartă-capcană la ieșire și că se găseau și altele pe platformele de lansare și la toate intrările și ieșirile din orașul propriu-zis. Fiecare persoană care pleca era un nou agent; fiecare persoană care intra era un nou sclav.

Observasem un tipo-automat al ziarului Kansas City „*Star*" la ultimul colț pe lângă care trecusem. Acum am ocolit cvartalul, am oprit mașina și am ieșit. Introducând zece cenți în fantă, am așteptat cu nervozitate să-mi fie tipărit ziarul.

Conținutul „*Star*"-ului avea obișnuința să respectabilitate plictisitoare — nimic interesant, nici o menționare a stării de urgență, nici o referire la Programul Spatele Gol. Articolul de fond era intitulat SERVICIILE TELEFONICE ÎNTRERUPTE DE O FURTUNĂ SOLARĂ, cu un subtitlu: *Orașul semi-izolat de către paraziții solari*. Urma un reportaj pe trei coloane și un trukolor semi-stereo al soarelui, cu chipul desfigurat de acneea cosmică. O explicație convingătoare și neinteresantă a motivului pentru care Mamie Schultz, ea-însăși liberă de paraziți, nu putea prinde legătura cu Bunicuța din Pittsburgh.

Am vârât ziarul sub braț pentru a-l studia mai târziu și am revenit la mașină — exact în timp ce o mașină de poliție luneca tăcută spre a parca oblic în fața ei. O mașină de poliție pare să condenseze gloata din senin. Cu un

moment în urmă, colțul străzii fusese pustiu. Acum pretutindeni în jur stăteau gură-cască, iar polițistul se îndrepta spre mine. Mâna mi se furișă spre pistol; nu m-aș fi folosit de el, dacă nu eram sigur că majoritatea celor din jur erau la fel de periculoși.

Se opri în fața mea.

— Arătați-mi și mie permisul, ceru el amabil.

— Desigur, domnule ofițer, am acceptat. E prins pe bordul mașinii.

Am pășit pe lângă el, dând de înțeles că-l așteptam să mă urmeze. L-am simțit ezitând, după care mușcă momeala. L-am condus împrejurul ambelor mașini. Cu acest prilej, am observat că nu avea un alt coleg în mașină, abatere cum nu se poate mai binevenită de la obiceiurile omenești. Mai important, mașina mea era astfel intercalată între noi și prea-nevinovații trecători.

— Acolo, am spus, arătând înăuntru, e fixat.

Ezită din nou, apoi privi — timp destul ca să folosesc tehnica pe care mi-o formasem din necesitate. Mâna mea stângă îi plesni umerii și am strâns cu toată puterea.

Trupul păru să-i explodeze, atât de violent fu spasmul. Eram în mașină, demarând, aproape înainte ca el să fi atins asfaltul.

Tocmai la timp. Mascaradă se sfărâmă la fel cum se întâmplase în antecamera lui Barnes; gloata năvăli. O femeie se agăță cu unghiile de capota mașinii, ținându-se cale de vreo cinci metri înainte de a cădea. De-acum aveam viteză și continuam să accelerez. Mă strecuram prin trafic, gata să-mi iau zborul dar nedispunând de suficient spațiu.

În stânga se deschise o stradă; in-am repezit într-acolo. Era o greșeală; pe deasupra se arcuiau coroanele copacilor și nu puteam decola. Următoarea cotitură fu și mai rea. Am fost nevoit să încetinesc. Acum înaintam cu o viteză conservatoare, continuând să caut vreun bulevard destul de larg pentru o decolare ilegală. Gândurile începură să mi se limpezească și mi-am dat seama că nu se zărea nici un semn de-a fi urmărit.

Cunoștințele mele despre stăpâni îmi veniră în ajutor. Cu excepția „consfătuirii directe", titanianul trăiește în și prin gazda lui; primește și transmite informațiile cu ajutorul oricăror organe și mijloace ce se află la îndemâna

gazdei. Era improbabil ca vreo mulușcă de la colțul ăla de stradă să fi căutat mașina mea anume, cu excepția celei care poseda trupul polițistului — iar cu aia rezolvasem! Acum, desigur, ceilalți parazii prezenți vor fi pornit și ei în căutarea mea — dar nu dispuneau decât de facilitățile și capacitățile trupești ale gazdelor lor. Am conchis că n-aveam nevoie să-i tratez cu mai mult respect decât i-aș fi acordat oricărei mulțimi de martori întâmplători — prin urmare, să-i ignor; să schimb cartierul și să-i dau uitării.

Căci abia dacă-mi mai rămăseseră treizeci de minute și hotărâsem ce-mi trebuia ca dovadă — un prizonier, un om care fusese posedat și putea spune ce se întâmplase cu orașul. Trebuia să salvez o gazdă.

Era nevoie să capturez un om fără a-l răni, ucide sau smulge călărețul, și să-l răpesc ducându-l la Washington. N-aveam timp să-mi fac planuri: trebuia să acționez *acum*. Exact când mă hotărâsem, am văzut un bărbat mergând pe jos dincolo de prima intersecție, cu pasul cuiva care se îndreaptă spre casă și cină. Am oprit în dreptul lui și am strigat:

— Hei!

Se opri.

— Da?

— Vin de la Primărie. N-am timp să-ți explic — urcă și-o s-avem o consfătuire directă.

— De la Primărie? se miră el. Ce tot vorbești?

— Schimbarea de planuri, am răspuns. Nu pierde vremea. Urcă!

Făcu un pas înapoi. Am sărit afară și l-am înhățat de umerii cocoșați.

Nu se întâmplă nimic — decât că mâna mea întâlni carne și oase omenești, iar omul începu să țipe.

Am sărit în mașină și am întins-o repede. Ajuns la câteva străzi distanță, am încetinit și m-am gândit mai bine. Era posibil ca nervii să-mi fie atât de întinși încât vedeam titanieni și acolo unde nu existau?

Nu! Preț de-un moment, am împărtășit voința neîndoplecată a Bătrânului de a privi faptele în față. Poarta de taxare, costumele de vară, strandul, polițistul de la tipo-automat — acestea erau fapte pe care le *știam*, iar întâmplarea de adineauri nu însemna decât că pur și

simplu nimerisem peste un om din zece, sau care-o fi fost proporția, încă nerecrutat. Am mărit viteza, căutând o nouă victimă.

Era un bărbat între două vârste, udându-și gazonul, cu o înfățișare atât de normală încât am fost gata să trec mai departe. Dar nu-mi mai rămăsese timp — și purta un pulover suspect de umflat. Dacă i-aș fi văzut soția pe verandă, nu m-aș fi oprit, căci purta fustă și sutienul costumului de baie, neavând cum să fie posedată.

Mă privi când am oprit.

— Tocmai vin de la Primărie, am repetat. Trebuie să avem imediat o consfătuire directă. Urcă-n mașină.

Răspunse calm :

— Hai în casă. În mașină e prea vizibil.

Voiam să refuz, dar el pornise deja spre casă. În timp ce-l urmam, șopti :

— Atenție. Femeia nu-i de-a noastră.

— Nevastă-ta ?

— Da.

Ne-am oprit pe verandă, iar el spuse :

— Dragă, domnealui e domnul O'Keefe. Avem de discutat afaceri. Mergem în cabinet.

Femeia răspunse, zâmbind :

— Sigur, iubitule. Bună seara, domnul O'Keefe. Mare zăpușeală, nu-i așa ?

Am fost de aceeași părere iar eu revenii la tricotatul ei. Intrarăm, bărbatul conducându-mă în cabinetul său. Întrucât ne țineam de mascaradă, am intrat primul, așa cum se cuvine unui musafir însoțit. Nu-mi plăcea să-i întorc spatele. Din motivul la care pe jumătate mă și așteptam ; mă lovi la baza gâtului. M-am rostogolit sub lovitură, scăpând aproape nevătămat, și am continuat rostogolirea, ajungând culcat pe spate.

În școala de instructaj obișnuiau să ne dea în cap cu săculeți de nisip dacă încercam să ne ridicăm, odată doborâți. Așa că am rămas jos, aminențându-l cu călcâiele și lovind neîntârziat. Sări din calea loviturii. Nu părea să aibă pistol, iar eu nu puteam ajunge la al meu. Dar în odaie se afla un șemineu adevărat, nelipsindu-i vătraiul, lopățica și cleștii ; ocoli într-acolo. Imediat în afara atingerii mele se afla o măsuță. M-am întins, am apucat-o de-un picior și am aruncat-o.

L-am nimerit în faţă, exact când apuca reteveiul. Apoi m-am repezit asupra lui.

Stăpână-su îmi murea între degete, el-însuşi zvârcolindu-se în convulsii sub cea din urmă cumplită comandă a paraziţilului, când am observat-o pe soţia lui, care urla în uşă. Am sărit în picioare şi i-am dat una. Se prăbuşi cu zbieretul retezat, iar eu am revenit spre soţul ei.

Un om inert e uimitor de greu de ridicat, iar el era greu de la natură. Din fericire, sunt un malac voinic ; am, reuşit să-l trag târâş-grăpiş spre maşină. Mă-ndoiesc că lupta noastră deranjase pe cineva înafara nevesti-sii. dar urletele ei probabil alarmaseră jumătate din cartier. Pe ambele părţi ale străzii, oamenii ieşeau în uşi şi ferestre. Până acum, nimeni nu se afla prea aproape, dar mă bucuram că lăsasem deschisă portiera maşinii.

Apoi nu m-am mai bucurat ; un pici ca acela care-mi dăduse de furcă mai devreme stătea înăuntru, meşterind la comenzi. Înjurând, mi-am trântit prizonierul în salonul circular şi l-am înhăţat pe puşti. Începu să se zbată, dar l-am smuls din maşină şi l-am azvârlit — drept în braţele primului urmăritor. Încă se mai descurcau unu dintr-altul, când m-am aruncat pe fotoliu şi am ţâşnit înainte fără să mai pierd vremea cu portiera sau centura de siguranţă. Când am luat primul colţ, uşa se trânti singură, aproape împingându-mă din scaun ; apoi am ţinut-o drept atâta timp cât să-mi închei centura. Am cotit brusc la următorul colţ, aproape intrând într-o maşină de sol, şi mi-am continuat drumul.

Am dat peste un bulevard lat — Paseo, cred — şi am apăsat tasta de decolare. Posibil să fi provocat câteva caramboiaje ; n-aveam timp să-mi fac griji. Fără a mai aştepta să ating altitudinea necesară, am forţat spre est, continuând să urc. Am stat pe comenzi manuale la trecerea peste Missouri şi am mărit forţa tuturor unităţilor de lansare ale bateriei pentru a atinge viteza maximă. Probabil că această acţiune temerară şi ilegală îmi salvă pielea ; într-un loc pe deasupra Columbiei, exact în timp ce-o trăgeam pe ultima, am simţit maşina zguduindu-se sub un impact. Cineva lansase un interceptor, iar blestemăţia explodase exact în locul prin care trecusem.

În continuare n-a mai tras nimeni, ceea ce-mi convenea de minune, căci de-aici încolo aveam să fiu ca o

rată pe lac. Impulsorul de la tribord începuse să mi se încălzească, probabil datorită apropiatei explozii sau din cauza simplei suprasolicitări. L-am lăsat să se încingă, rugându-mă să nu zboare-n bucăți, timp de încă zece minute. Apoi, cu fluviul Mississippi în urma mea și acul indicator în vârful sectorului „pericol", l-am oprit și am lăsat mașina să schiopăteze doar cu uniunea din babord. Nu puteam depăși cinci sute la oră — dar ieșisem din Zona Roșie.

Nu avusesem timp să-i arunc mai mult de-o privire pasagerului. Zăcea răschirat pe pardoseala capitonată, leșinat sau mort. Acum, că revenisem printre oameni și nu-mi mai rămăsese energie pentru viteze ilegale, n-aveam nici un motiv să nu trec pe pilotul automat. Am deschis transponderul, semnalizând o cerere pentru înscrierea în bloc, și am trecut comenzile pe automat fără a mai aștepta permisiunea. Apoi m-am întors în salon și mi-am privit captivul.

Încă mai respira. Avea pe față o umflătură roșie, dar nu părea să-și fi rupt nici un os. L-am plesnit peste obraji, mi-am înfipt unghiile în lobii urechilor lui, dar nu l-am putut trezi. Molusca moartă începea să se împută, însă n-aveam cum să mă descotorosesc de ea. L-am lăsat în pace și am revenit în fotoliul de comandă.

Cronometrul arăta douăzeci și unu și treizeci și șapte, ora Washington-ului — și-mi mai rămâneau peste o mie de kilometri de parcurs. Fără să mai pun la socoteală timpul de aterizare, drumul până la Casa Albă și găsirea Bătrânului, aveam să ajung la Washington cu câteva minute după miezul nopții. Deci întârziasem deja, iar Bătrânul avea să mă consemneze în școală după ore, mai mult ca sigur.

Am încercat să pornesc impulsorul de la tribord. Nici o mișcare — probabil înghețase bocnă. Poate că era mai bine așa, de vreme ce orice motor funcționând atât de repede poate prezenta pericol de explozie când i se perturbă echilibrul — așa că m-am abținut și am încercat să-l prind pe Bătrân la telefon.

Telefonul nu funcționa. L-oi fi stricat cu ocazia vreuneia dintre acrobațiile pe care fusesem nevoit să le fac.

L-am pus la loc, simțind că trăiam una din acele zile când pur și simplu nu merită să te scoli din pat. M-am întors spre comutatorul mașinii și am apăsat butonul de urgență.

— Controlul, am strigat. Controlul!

Ecranul se lumină, apărând un tânăr. Am văzut cu ușurare că era gol până la brâu.

— Aici Controlul — Bloc Vulpea Unsprezece. Ce căutați în aer? Încerc să vă prind de când ați intrat în blocul meu.

— Las-o baltă! m-am răstit. Cuplează-mă în cel mai apropiat circuit militar. Prioritate de catastrofă!

Păru nesigur, dar ecranul pâlpâi și, curând, se formă o altă imagine, înfățișând un centru de mesaje militar — iar asta-mi făcu bine la inimă, căci toți oamenii aflați la vedere erau pe jumătate dezbrăcați. În planul întâi stătea un ofițer tânăr de serviciu; îmi venea să-l pup. În loc de asta, am spus:

— Urgență militară — treceți-mă prin Pentagon și de-acolo la Casa Albă.

— Cine sunteți?

— N-avem timp, n-avem timp! Sunt agent civil și nu mi-ai recunoaște codul. Grăbește-te!

L-aș fi putut convinge, dar fu împins din cadru de umărul unui locotenent-colonel de aviație, care nu spuse decât:

— Aterizează imediat!

— Ascultă, Comandante, am spus. Asta-i urgență militară; trebuie să-mi dai legătura. Am...

— *Asta*-i urgență militară, mă întrerupse el. Navele civile au fost chemate la sol de trei ore. Aterizează imediat.

— Dar trebuie să...

— Aterizează sau tragem. Te-am reperat; voi lansa un interceptor să explodeze la jumate de milă în fața ta. Fă orice manevră înafara aterizării, și următorul îți va exploda în cap.

— Aveți de gând să mă *ascultați*, vă rog? Voi ateriza, dar trebuie să iau...

Întrerupse, lăsându-mă cu ochii-n soare.

Prima explozie păru să se producă la vreo jumătate de milă în față; am aterizat.

Nava s-a spart, dar fără ca eu sau pasagerul să fim răniți. N-am avut mult de așteptat. Mă aveau în colimator și coborau spre mine înainte de-a mă fi convins că barca nu mai putea să plutească. M-au luat cu ei și l-am cunoscut personal pe locotenent-colonelul de aviație. Ba chiar au terminat să-mi administreze antidotul pentru testul somnului. Între timp se făcuse unu și jumătate, zona cinci — iar Programul Contra-Lovitură intrase în acțiune de o oră și treizeci de minute.

Bătrânul ascultă un rezumat, mormăi și-mi spuse să trec pe la el dimineață.

NOUĂSPREZECE

PROGRAMUL CONTRA-LOVITURĂ A FOST CEA mai penibilă pocnitoare udă din istoria militară. Lansările s-au efectuat exact la miezul nopții, zona cinci, asupra a nouă mii șase sute de puncte de comunicații — redacții de ziare, posturi de control al blocurilor, stații relee și așa mai departe. Plutoanele de raid erau crema forțelor noastre aeropurtate, plus tehnicienii necesari pentru repunerea în funcțiune a fiecărui punct de comunicații.

După aceea, urma ca discursul Președintelui să fie transmis de la fiecare post local; Programul Spațele Gol intra în vigoare pe tot cuprinsul teritoriului infectat; iar războiul avea să se sfârșească, nemaiînsemnând decât să se facă curățenie.

Cam la douăzeci și cinci de minute după miezul nopții, au început să sosească rapoarte cum că punctele cutare și cutare fuseseră asigurate. Puțin mai târziu, s-au primit apeluri de ajutor din alte puncte. Pe la ora unu noaptea, majoritatea rezervelor fuseseră trimise în luptă, dar operațiunea părea să meargă bine — atât de bine, într-adevăr, încât comandanții unităților aterizau și raportau de la sol.

Acestea au fost ultimele vești primite de la ei.

Zona Roșie a înghițit forțele de atac ca și cum nici n-ar fi existat peste unsprezece mii de nave, mai mult de-o sută șaizeci de mii de luptători și tehnicieni, șaptezeci și unu de comandanți de subunități — dar la ce bun să

mai continui? Statele Unite suferiseră cea mai grea înfrângere militară de la Duminica Neagră încoace. Nu-i critic pe Martinez, Rexton și Statul Major, nici pe acei băieți impielițați care s-au parașutat. Programul se baza pe o imagine ce părea adevărată, iar situația cerea o intervenție rapidă cu cele mai bune mijloace.

Aproape se luminase de ziuă, din câte înțeleg, înainte ca lui Martinez și Rexton să le treacă prin cap că mesajele primite despre succese fuseseră de fapt falsificate, falsuri transmise de proprii lor oameni — propriii *noștri* oameni — dar încălecați, posedați și înscriși în mascaradă. După raportul meu, sosit cu peste o oră întârziere pentru a mai putea fi oprite raidurile, Bătrânul încercase să-i convingă să nu mai trimită și alți oameni, dar erau îmbătați de succes și nerăbdători să termine scurt.

Bătrânul îi ceru Președintelui să insiste asupra controalelor vizuale, dar operațiunea era controlată prin releele de pe Stația Spațială Alfa, și pur și simplu nu existau destule canale pentru a transmite în paralel audio și video printr-o stație spațială. Rexton spusese:

— Nu vă mai faceți griji. De îndată ce reintrăm în posesia stațiilor locale, băieții noștri se vor cupla în rețeaua de la sol și veți avea toate dovezile vizuale pe care le vreți.

Bătrânul atrăsese atenția că atunci va fi prea târziu. Rexton izbucnise:

— La toți dracii, omule! Vrei să fie uciși o mie de oameni doar ca să-ți treacă dumitale pandaliile?

Președintele îl susținuse.

Dimineață, își primiseră dovezile vizuale. Posturile din valea centrală se deșteptau cu același vechi terci: „*Rise and Shine with Mary Sunshine*" <„Răsari și strălucește, mândru Soare" (n.tr.)>, „*Breakfast with the Browns*" „Micul dejun cu Popeștii (n.tr.)> și alte asemenea spanacuri. Nici măcar o singură stație nu transmitea discursul Președintelui, nici una nu pomenea că s-ar fi întâmplat ceva. Depeșele militare se isprăviră prin jurul orei patru, iar apelurile frenetice ale lui Rexton nu mai primiră nici un răspuns. Trupa de Șoc Eliberarea încetase să mai existe — *surlos rersenkt*. N-am reușit să-l văd pe Bătrân decât aproape de orele unsprezece ale

dimineții următoare. M-a lăsat să-i raportez fără nici un comentariu, și fără să mă mustruluiască, ceea ce era și mai rău.

Se pregătea să mă expedieze, când am întrebat:

— Și prizonierul meu? Nu mi-a confirmat concluziile?

— A, ăla? Tot fără cunoștință. Nu i se dau șanse să trăiască.

— Aș vrea să-l văd.

— Ține-te de lucrurile pe care le înțelegi.

— Bine — n-ai nimic pentru mine să fac?

— Cred că cel mai bine ar fii — nu, fă-o pe-asta: dă o fugă până la grădina zoologică. Vei vedea lucruri care aruncă o lumină nouă asupra celor pe care le-ai văzut în Kansas City.

— Hm?

— Caută-l pe Dr. Horace, directorul adjunct. Spune-i că te-am trimis eu.

Horace era un omuleț simpatic, care arăta ca unul dintre propriii lui babuini; m-a dat pe mâna unui oarecare doctor Vargas, specialist în biologiile exotice — același Vargas care a făcut parte din A Doua Expediție Venusiană. El mi-a arătat ce se întâmplase. Dacă Bătrânul și cu mine am fi venit la Grădinile Zoologice Naționale în loc de-a ne așeza în parc, n-ar mai fi fost necesar ca eu să mă duc în Kansas City. Cei zece titanieni pe care-i capturaserăm în Congres, plus cei doi de-a doua zi, fuseseră trimiși la zoo pentru a fi plasați pe antropoizi — cimpanzei și urangutani, mai mult. Gorile, nu.

Directorul încuiase maimuțele în spitalul zoologic. Doi cimpanzei, Abelard și Heloise, erau închiși în aceeași cușcă fuseseră împerecheați dintotdeauna și nu părea să existe nici un motiv de-a-i despărți. Aceasta sumarizează toate dificultățile noastre psihologice de a trata cu titanienii; chiar și oamenii care transplantaseră moluștele încă mai priveau rezultatul ca pe niște maimuțe, nu titanieni.

Următoarea cușcă de tratament conținea o familie de giboni tuberculoși. Nu erau folosiți ca gazde, fiind bolnavi, și nu exista nici o cale de comunicare între cuști. Erau izolate una de alta prin niște panouri glisante, și fiecare cușcă avea propriul ei sistem de aer condiționat. A doua zi dimineață, panoul fusese tras la o parte, iar

gibonii și cimpanzeii stăteau la un loc. Abelard și Heloise găsiseră o cale de a forța încuietoarea. Aceasta se presupunea a fi în siguranță față de maimuțe, dar nu și împotriva maimuțelor-*cum*-titanieni.

Cinci giboni, plus doi cimpanzei plus doi titanieni — dar a doua zi dimineață, cele șapte maimuțe erau călărite de *șapte* titanieni.

Această descoperire se făcuse cu două ore înaintea plecării mele spre Kansas City, dar Bătrânul nu fusese anunțat. Dacă ar fi fost, ar *ști* că orașul Kansas City era saturat. Mi-aș fi putut-o închipui și eu. Dacă Bătrânul ar fi știut despre giboni, Programul Contra-Lovitură n-ar mai fi avut loc.

— Am văzut transmisiunea Președintelui, îmi spuse doctorul Vargas. Nu sunteți dumneavoastră omul care — adică, n-ați fost dumneavoastră...

— Da, eu am fost „omul care", am confirmat scurt.

— Atunci ne puteți spune foarte multe despre aceste fenomene.

— Poate-ar trebui să pot, am recunoscut încet, dar nu pot.

— Vreți să spuneți că n-a avut loc nici un caz de reproducere prin fisiune în timp ce erați, ăă, prizonierul lor?

— Întocmai.

M-am gândit câteva momente.

— Cel puțin, așa cred.

— Mi s-a dat de înțeles că, ăă, victimele păstrează amintirea deplină a experiențelor lor?

— Mă rog, și da și nu.

Am încercat să explic strania stare de spirit detașată a slugii față de stăpâni.

— Presupun că s-a putut întâmpla în timp ce dormeați.

— Poate. Înafara somnului, mai e și o altă perioadă, sau mai bine zis perioade, greu de ținut minte. În timpul consfătuirii.

— Consfătuire?

Așa că i-am explicat. I se luminară ochii:

— A, vreți să spuneți „conjugație".

— Nu, vreau să spun „consfătuire".

— Ne referim la același lucru. Nu vă dați seama? Conjugația și fisiunea — se reproduc în voie, ori de câte

ori o permite numărul de gazde disponibile. Probabil câte un contact pentru fiecare fisiune; apoi, când se ivește ocazia, fisiunea — doi paraziți fii adulți, în câteva ore... chiar mai puțin, probabil.

Dacă acest lucru era adevărat — și, privind gibonii, nu mă mai puteam îndoi — atunci de ce depinseserăm de transporturile la Clubul Constituției? Sau care chiar depinseserăm? Nu știam; făcusem ceea ce dorea stăpânul meu să fac și vedeam numai ceea ce aveam înaintea ochilor. Acum, însă, era clar cum fusese saturat orașul Kansas City. Cu „materie vie" din belșug la dispoziție și o navă spațială plină cu celule de tranzit din care să se aprovizioneze, titanienii se reproduseseră până la a egala populația omenească.

Să presupunem o mie de moluște în acea navă spațială, cea care bănuiam că aterizase lângă Kansas City; să presupunem că se puteau reproduce, dacă aveau ocazia, o dată la fiecare douăzeci și patru de ore.

În prima zi, o mie de moluște.

A doua zi, două mii.

A treia zi, patru mii.

La sfârșitul primei săptămâni, într-a opta zi, adică — *o sută douăzeci și opt de mii de moluște.* Peste două săptămâni, *mai mult de șaisprezece milioane de moluște.*

Dar nu știam dacă erau limitate la o singură reproducere pe zi. Nici dacă o farfurie zburătoare putea transporta doar o mie de celule de tranzit nu știam; puteau fi zece mii — sau mai multe, sau mai puține. Presupunând zece mii ca bază de plăsilă cu o fisiune la douăzeci și patru de ore. În două săptămâni, ajungem la rezultatul de... PESTE DOUĂ TRILIOANE ȘI JUMĂTATE!!!!

Cifra nu însemna nimic; era cosmică. Nu există atât de mulți oameni pe tot globul, nici măcar punând la socoteală și maimuțele.

Aveam să umblăm îngropați până la genunchi în moluște — și nu peste mult. Mă simțeam mai rău decât mă simțisem în Kansas City.

Doctorul Vargas mă prezentă doctorului McIlvaine, de la Institutul Smithsonian; McIlvaine era specialist în psihologie comparată, autor al lucrării, din câte-mi spunea Vargas, „Marte, Venus și Pământ: Un studiu al scopurilor motivaționale". Vargas părea să se aștepte

din partea mea să fiu impresionat, dar n-o citisem. În fond, cum ar putea studia cineva motivaţiile marţienilor de vreme ce au murit cu toţii înainte ca noi să fi coborât, din copaci?

Începură să discute în limbaj de specialitate; eu continuam să privesc gibonii. După un timp, McIlvaine mă întrebă:

— Domnule Nivens, cât timp durează o consfătuire?

— Conjugaţie, îl corectă Vargas.

— Consfătuire, repetă McIlvaine. E aspectul cel mai important.

— Dar, doctore, insistă Vargas, conjugaţia e mijlocul schimbului de gene prin care se răspândeşte mutaţia...

— Antropocentrisme, doctore! Nici nu ştii dacă această formă de viaţă are gene.

Vargas se făcu roşu la faţă.

— Îmi acorzi un echivalent al genelor? întrebă el băţos.

— De ce-aş face-o? Repet, domnule, că raţionezi conform unei analogii nesigure. Nu există decât o singură caracteristică în comun pentru toate formele de viaţă, şi acela este efortul supravieţuirii.

— Şi al reproducerii, insistă Vargas.

— Presupunând că organismul e nemuritor şi nu are nevoie să se reproducă?

— Dar...

Vargas ridică din umeri.

— Ştim că se reproduc, arată el spre maimuţe.

— Iar eu sugerez, reveni McIlvaine, că nu avem de-a face cu o reproducere, ci cu un singur organism care-şi acordă sieşi mai mult spaţiu. Nu, doctore, este posibil să ajungem atât de adânciţi în ideea ciclului gameto-zigotic încât uităm că pot exista şi alte sisteme.

Vargas dădu să spună:

— Dar pe parcursul întregului sistem...

— Antropocentric, terrocentric, solocentric, i-o reteză McIlvaine, aceasta e o abordare provincială. Creaturile de faţă pot proveni complet din afara sistemului solar.

— A, nu! am intervenit eu. Avusesem o bruscă străfulgerare a planetei Titan şi, odată cu ea, o senzaţie de înecare.

Nici unul nu mă observă. McIlvaine continuă :

— Să luăm de pildă amoeba — o formă de viaţă mai bazică şi cu mult mai mult succes decât a noastră. Psihologia motivaţională a amoebei...

Mi-am astupat urechile; libertatea cuvântului îi dă omului dreptul de a vorbi despre „psihologia" unei amoebe, dar eu nu-s obligat să ascult.

Trecură la unele experimente concrete, care-mi mai îmbunătăţiră puţin părerea ei. Vargas introduse un babuin cu parazit în cuşca gibonilor şi a cimpanzeilor. De îndată ce noul sosit fu aruncat înăuntru, se adunară în cerc, cu faţa în afară, intrând în consfătuire directă, de la moluscă la moluscă. McIlvaine împunse spre ei cu degetul.

— Vezi ! Consfătuirea *nu* este pentru reproducere ci pentru schimb de memorie. Organismul, temporar divizat, acum s-a re-identificat cu sine însuşi.

I-aş fi spus acelaşi lucru fără vorbe cu dublu-înţeles; un stăpân care a pierdut contactul intră întotdeauna în consfătuire directă cât de curând posibil.

— Ipoteze ! pufni Vargas. N-au avut ocazia să se reproducă exact acum. George !

Îi ordonă şefului echipei de ajutoare să aducă încă o maimuţă.

— Pe micul Abe? întrebă şeful echipei.

— Nu, vreau una fără parazit. Ia să vedem — să fie Bătrânul Roşu.

Şeful echipei se alarmă :

— Draci, Doc, nu-l luaţi pe Bătrânul Roşu.

— N-o să păţească nimic.

— Ce-aţi zice de Satan? Oricum e un ticălos rău.

— Bine, dar grăbeşte-te.

Îl aduseră deci pe Satan, un cimpanzeu negru precum cărbunele. O fi fost el agresiv în altă parte; aici nu era. Îl îmbrânciră înăuntru; se făcu mic lângă uşă şi începu să scâncească. Parcă aş fi asistat la o execuţie. Îmi stăpâneam nervii — omul se poate deprinde cu orice — dar isteria maimuţei era contagioasă. Îmi venea s-o iau la fugă.

La început, maimuţele călărite nu făcură decât să se uite la el ca nişte juraţi. Stătură astfel multă vreme. Scâncetele lui Satan se transformară în gemete joase şi-şi acoperi faţa. După un timp, Vargas spuse :

— Doctore ! Priveşte !

— Unde?

— Lucy — femela bătrână. Acolo, arătă el.

Era matriarha gibonilor fizici. Stătea întoarsă cu spatele la noi; molusca de-acolo se strânsese ghem. O linie iridiscentă îi străbătea mijlocul.

Începu să se despice ca un ou. În doar câteva minute, divizarea era completă. Una dintre noile moluște se potrivi central, pe șira spinării; cealaltă i se scurse în josul spatelui. Femela se ghemuise până aproape de planșeu; parazitul luneca, atingând cimentul cu un plesnet ușor. Se târî încet spre Satan. Maimuțoiul scoase un zbieret răgușit — și se căță pe plafonul cuștii.

Așa să-mi ajute Dumnezeu, trimiseră un pluton să-l aresteze — doi giboni, un cimpanzeu și babuinul. Îl smulseră de-acolo și-l coborâră, ținându-l cu fața la pământ.

Molusca se prelinse mai aproape.

Mai avea vreo jumătate de metru, când îi crescu un pseudopod — încet, la început — o tulpină ce se unduia ca o cobră. Apoi șfichiui, plesnind un picior al maimuței. Celelalte îi dădură prompt drumul, dar Satan nu se mișcă.

Titanianul părea să se tragă cu ajutorul extensiei pe care și-o formase, și se atașă de piciorul lui Satan. De-acolo, se târî în sus; când îi ajunse la baza coloanei vertebrale, Satan se ridică în capul oaselor. Se scuturâ și li se alăturâ celorlalți.

Vargas și McIlvaine începură să discute surescitați, aparent neimpresionați. Mie-mi venea să sparg ceva — pentru mine, pentru Satan, pentru tot ordinul primatelor.

McIlvaine susținea că asistam la ceva nou față de concepțiile noastre, o creatură inteligentă organizată astfel încât să fie nemuritoare și continuă în identitatea sa personală — sau identitatea de grup; argumentația devenea tot mai confuză. Teoretiza că va fi având o memorie continuă până înapoi la începutul său ca specie. Descria moluștele ca pe un vierme cvadridimensional în spațiu-timp, împletit ca un unic organism, iar vorbăria ajunse la un ezoterism vecin cu prostia. Cât despre mine, nu știam și nu-mi păsa; singurul sens în care-mi păsa de moluște era acela de a le ucide.

DOUĂZECI

CA PRIN MIRACOL, CÂND AM REVENIT, BĂtrânul era disponibil — Președintele plecase să se adreseze unei ședințiuni secrete a Națiunilor Unite. I-am spus Bătrânului ce văzusem și am adăugat opinia mea despre Vargas și McIlvaine.

— Mici cercetași, m-am plâns, comparând timbre de colecție. Nu-și dau seama cât e de serios.

Bătrânul clătină din cap.

— Nu-i lua prea repede, fiule, mă povățui. Au mai multe șanse să vină cu un răspuns decât eu sau tine.

— Hmph! am replicat, sau poate chiar mai dur. Au mai multe șanse să lase moluștele alea să scape.

— Ți-au spus despre elefant?

— Ce elefant? Nu mi-au spus aproape nimic naibii; li s-a trezit interesul unul pentru altul și nici nu m-au mai băgat în seamă.

— Tu nu înțelegi detașarea științifică. În legătură cu elefantul: o maimuță cu un călăreț a reușit, cumva, să iasă. I s-a găsit trupul strivit în casa elefanților. Iar unul dintre elefanți dispăruse.

— Vrei să zici că un elefant umblă liber *cu o moluscă pe el*?

Mi se formă o viziune oribilă — ceva ca un tanc cu creier cibernetic.

— Pe ea, mă corectă Bătrânul. Au găsit-o în Maryland, culegând liniștită varză. Nici urmă de parazit.

— Unde-a ajuns molusca?

Involuntar, am privit în jur.

— S-a durat un duo din satul vecin. Aș zice că molusca e undeva la vest de Mississippi.

— Lipsește cineva?

Din nou ridică din umeri.

— Cum să poți ști, într-o țară liberă? Cel puțin, titanianul nu se poate ascunde pe o gazdă umană nicăieri în afara Zonei Roșii.

Comentariul său mă duse cu gândul la un lucru pe care-l văzusem la grădina zoologică, fără să-l aprofundez. Orice-ar fi fost, continua să-mi scape. Bătrânul continuă:

— S-au luat măsuri drastice de a se respecta totuși ordinul umerilor goi. Președintele a primit proteste pe

temei moral, ca să nu mai vorbim de Asociaţia Naţională a Haberdasher-elor.

— Hai?

— Ţi-ar veni să crezi că încercam să le vindem fiicele la Rio. A sosit o delegaţie, autointitulată Maicile Republicii, sau altă asemenea aiureală.

— Timpul Preşedintelui e irosit *aşa*, într-un moment ca *ăsta*?

— S-a ocupat de ele McDonough. Dar m-a târât şi pe mine după el.

Bătrânul făcu o mutră îndurerată.

— Le-am spus că nu-l pot vedea pe Preşedinte decât dacă se dezbracă în pielea goală. Asta le-a oprit.

Gândul care mă chinuia ieşi la suprafaţă.

— Ascultă, Şefule, s-ar putea să n-ai încotro.

— Să n-am încotro să ce?

— Să-i dezbraci pe oameni goi-puşcă.

Îşi molfăi buza:

— Unde baţi?

— Ştim oare, cu certitudine, că o moluscă nu se poate ataşa decât aproape de baza creierului?

— Tu ar trebui să ştii.

— Credeam că ştiu, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Aşa o făceam întotdeauna, când eram şi eu, ăă, cu ele.

Am relatat mai amănunţit ce văzusem când Vargas îl expusese pe sărmanul Satan unei moluşte.

— Maimuţa aia s-a mişcat imediat ce făptura i-a atins baza coloanei vertebrale. Sunt sigur că preferă să călărească aproape de creier. Dar poate că s-ar putea ascunde în pantalonii cuiva, scoţându-şi doar o extensie până la capătul şirei spinării.

— Hmm... îţi aminteşti, fiule, că prima oară când am percheziţionat o mulţime de oameni i-am pus pe toţi să se dezbrace la piele. Aia n-a fost o întâmplare.

— Cred că ai avut justificări. S-ar putea să fie în stare de-a se ascunde oriunde pe trup. Ia de pildă sertarele alea fleşcăite pe care le ai pe dumneata. S-ar putea ascunde una în ele, făcându-le să arăţi doar un pic cam umflat în fund.

— Vrei să mi-i scot?

— Am o soluţie mai bună; îţi aplic Priza Kansas City.

Cuvintele-mi erau glumeţe, dar eu nu eram; l-am înşfăcat de partea cărnoasă a pantalonilor şi m-am asigurat că era curat. Se supuse cu bunăvoinţă; apoi îmi aplică acelaşi tratament.

— Dar nu putem, se plânse el în timp ce ne aşezam, să umblăm prin lume plesnind femeile pe crupă. N-o să ţină.

— S-ar putea să trebuiască, am subliniat eu, sau să-i dezbraci pe toţi.

— Vom face câteva experimente.

— Cum?

— Ştii afacerea aia cu armura de cap-şi-spate? Nu valorează cine ştie ce, decât că-i dă celui ce-o poartă un sentiment de siguranţă. Îi voi spune doctorului Horace să ia o maimuţă, să ajusteze o armură astfel ca molusca să nu-i poată atinge decât picioarele, de pildă — şi să vedem ce se-ntâmplă. Vom diversifica, de asemenea, zonele.

— Ăă, da. Dar nu folosi o maimuţă, Şefule.

— De ce?

— Păi — sunt prea umane.

— La dracu', bobocule, nu poţi face omletă...

— ... fără să spargi ouă. Okay, dar nu-s obligat să-mi placă.

DOUĂZECI ŞI UNU

AM PETRECUT URMĂTOARELE CÂTEVA ZILE ţinând prelegeri personalului, răspunzând la întrebări tâmpite despre ce mâncau titanienii la gustare, explicând cum să abordezi un om posedat. Am fost clasificat ca „expert", dar jumătate din timp elevii mei păreau convinşi că ştiau mai multe despre moluşte decât mine.

Titanienii continuau să deţină Zona Roşie, dar nu puteau răzbate afară fără a fi depistaţi — speram noi. Iar noi nu încercam să mai pătrundem, întrucât fiecare moluscă ţinea ostatic un om de-al nostru. Naţiunile Unite nu ne erau de nici un ajutor. Preşedintele voia un Program Spatele Gol pe scară globală, dar ei, cu câr cu mâr, trimiseră chestiunea unei comisii de anchetă.

Adevărul era că nu ne credeau; acesta era marele avantaj al dușmanului — nu crezi în foc până nu te arzi.

Unele națiuni erau asigurate prin propriile lor obiceiuri. Un finlandez care nu intră la baia de aburi zilnic în compania altora ar fi imediat suspect. Japonezii erau și ei dezinvolți în materie de dezbrăcat. Mările Sudului erau relativ sigure, la fel ca mari părți din Africa. Franța trecuse cu entuziasm la nudism, cel puțin în weekend-uri, imediat după Al Treilea Război Mondial — o moluscă ar fi avut de furcă să se ascundă. Dar în țările unde tabu-ul pudorii corporale însemna ceva, parazitul putea sta ascuns până i se împuțea gazda. Statele Unite însele, Canada, Anglia — mai ales Anglia.

Au expediat trei moluște (cu maimuțe cu tot) la Londra; înțeleg că Regele dorise să dea exemplu, asemeni Președintelui, dar Primul Ministru, instigat de Arhiepiscopul de Canterbury, nu voia să-l lase. Arhiepiscopul nici măcar nu se ostenise să privească; comportamentul moral era mai important decât pericolul lumesc. În mass media n-a apărut nimic din toate astea, și s-ar putea ca povestea să nu fie adevărată, dar pielea engleză nu s-a expus privirilor reci ale vecinilor. Sistemul de propagandă rusesc a început să latre de îndată ce și-au stabilit o linie nouă. Toată treaba era o „fantezie imperialistă americană". Mă-ntrebam de ce titanienii nu atacaseră mai întâi Rusia; locul părea croit pe măsură pentru ei. Gândindu-mă mai bine, m-am întrebat dacă nu cumva o făcuseră. Gândindu-mă și mai bine, m-am întrebat cu ce-ar fi schimbat asta situația.

•

În această perioadă nu l-am văzut pe Bătrân; îmi primeam sarcinile de la Oldfield, aghiotantul lui. Prin urmare, n-am aflat când a fost eliberată Mary din misiunea ei specială alături de Președinte. M-am ciocnit de ea în salonul Secției.

— Mary! am țipat, căzând peste propriile-mi picioare.

Îmi aruncă zâmbetul acela încet și dulce și se apropie.

— Bună, iubitule, șopti.

Nu mă întrebă ce făceam, nici nu mă mustră că nu mai luasem legătura cu ea, nici măcar nu comentă despre cât de mult timp trecuse. Mary lăsa apa acumulată după stăvilar să-și poarte singură de grijă.

Eu nu — am început să mă bâlbâi:

— E extraordinar! Credeam că încă-l mai vâri pe Președinte în pat să facă nani. De când ești aici? Când trebuie să te-ntorci? Auzi, pot să-ți comand ceva de băut? Nu, ți-ai luat.

Am început să-mi comand mie ceva; îmi răsări în mână.

— Hi? Asta cum a apărut aici?

— Am comandat-o când ai apărut în ușă.

— Mary, ți-am spus vreodată că ești o minune?

— Nu.

— Foarte bine, atunci, îți spun: ești o minune.

— Mulțumesc.

— Pentru cât timp ești liberă? am continuat. Ia zi, n-ai avea nici o posibilitate să-ți iei o permisie? Doar nu se-așteaptă să stai la datorie douăzeci și patru de ore pe zi, săptămâni în șir, fără nici un moment liber. Mă duc direct la Bătrân și-i spun...

— Sunt liberă, Sam...

— ...exact ce părere am eu despre... Hai?

— Sunt liberă acum.

— *Ești*? Cât timp?

— Gata oricând de apel. Acum toate permisiile sună așa.

— Dar... de când ai permisie?

— De ieri. Am stat aici, așteptându-te.

— De ieri!

Petrecusem ziua de ieri ținând lecții de grădiniță unor capete pătrate care nici n-aveau chef de așa ceva. M-am ridicat.

— Nu te mișca. Vin imediat.

M-am repezit la biroul de operațiuni. Oldfield ridică privirea când mă auzi intrând și spuse pe un ton ursuz:

— Ce mai vrei și *tu*?

— Șefule, seria asta de povești de-adormit copii pe care sunt programat să le spun: mai bine contramandează-le.

— De ce?

— Sunt bolnav; am de mult trecută o permisie medicală. Trebuie să mi-o iau acum.

— La cap ești bolnav.

— Exact; sunt bolnav la cap. Aud voci. Mă urmăresc unii prin tot locul. Tot visez că sunt din nou printre titanieni.

Acest ultim punct era adevărat.

— Dar de când e nebunia un handicap în Secţia asta?

Mă aşteptă să-l contrazic în acest sens.

— Uite — primesc permisie sau nu primesc?

Scotoci printre hârtii, găsi una şi o rupse.

— Okay. Ţine-ţi telefonul la îndemână; eşti gata oricând de apel. Ieşi.

Am ieşit. Mary ridică privirea la apariţia mea şi-mi dădu iar tratamentul moale şi cald. Am spus:

— Ia-ţi lucrurile; plecăm.

Nu mă întrebă unde; pur şi simplu se ridică. Mi-am înhăţat paharul, am înghiţit o parte şi-am vărsat pe jos restul. Abia când am ajuns la nivelul pietonal al oraşului am vorbit:

— Acuma — unde vrei să ne căsătorim?

— Sam, am mai discutat asta.

— Sigur c-am discutat-o şi acum o vom face. Unde?

— Sam, dragul meu drag — am să fac cum spui tu. Dar tot nu sunt de acord.

— De ce?

— Sam, hai să mergem la apartamentul meu. Mi-ar plăcea să-ţi gătesc ceva de cină.

— Bine, poţi găti cina — dar nu acolo. Şi mai întâi ne căsătorim.

— Te rog, Sam!

Cineva spuse:

— Nu te lăsa, puştiule. Se înmoaie.

Am privit în jur, descoperind că jucam pentru o galerie întreagă.

Agitând larg braţul, am strigat nervos:

— Voi n-aveţi nimic de făcut, fraţilor? Ia mergeţi şi vă-nbătaţi!

— Cred c-ar trebui să-i primească oferta, spuse altcineva.

Am apucat-o pe Mary de braţ şi n-am mai scos o vorbă până n-am băgat-o într-un taxi.

— În regulă, am spus, arţăgos, de ce nu vrei? Hai să-ţi auzim motivele.

— De ce să ne căsătorim, Sam? Sunt a ta; n-ai nevoie de contract.

— De ce? Fiindcă te iubesc, fir-ai a dracului!

Nu-mi răspunse, o bună bucată de vreme; credeam c-o jignisem. Când vorbi, abia am putut-o auzi.

— N-ai mai spus niciodată asta, Sam.

— N-am spus-o? A, ba da, precis.

— Nu, sunt absolut sigură că n-ai spus-o. De ce n-ai spus?

— Ăă, nu știu. Mi-a scăpat din vedere, cred. Nici nu-s prea sigur ce înseamnă cuvântul „iubire".

— Nici eu, rosti ea încet, dar îmi place să te-aud spunându-l. Mai zi odată, te rog.

— Hm? Okay. Te iubesc. Te iubesc, Mary.

— O, Sam!

Se cuibări lângă mine și începu să tremure. Am scuturat-o ușurel:

— Cum rămâne cu *tine*?

— Eu? O, te iubesc enorm, Sam. Te-am iubit de când...

— De când ce?

Mă așteptam să-mi spună că mă iubea de când o înlocuisem în Proiectul Interview; ceea ce spuse ea fu:

— Te iubesc de când m-ai pălmuit.

O fi asta logică?

Șoferul conducea încet de-a lungul coastei statului Connecticut; a trebuit să-l trezesc înainte de-a-l putea face să aterizeze la Westport. Ne-am dus la primărie. M-am apropiat de un comptoar din biroul de sancțiuni și licențe și am întrebat un funcționar:

— Aici ne căsătorim?

— Voi hotărâți, răspunse el. Licențe de vânătoare pe stânga, licențe de câini pe dreapta. Aici e fericita linie mijlocie — sper.

— Bun, am răspuns cu țâfnos. Ești amabil să ne eliberezi o licență?

— Sigur. Oricine ar trebui să se-nsoare cel puțin o dată; asta-i spun și bătrânei mele.

Scoase un formular.

— Ia să vă auzim numele de serie?

I le-am dat.

— Acum — sunteți vreunul căsătorit în vreun alt stat?

Am spus că nu; continuă:

— Sunteți siguri? Dacă nu-mi spuneți, ca să pot pune o anexă privind alte contracte, ăsta nu-i valabil

I-am spus din nou că nu eram căsătoriți nicăieri. Continuă:

— Pe termen, cu reînnoire, sau pe viață? Dacă depășește zece ani, taxa e aceeași ca și pe viață; dacă-i sub

șase luni, n-aveți nevoie de asta; luați formularul scurt din automatul de-acolo.

Mary spuse cu voce mică:

— Pe viață.

Contopistul păru surprins:

— Domnișoară, sunteți sigură că știți ce faceți? Contractul cu reînnoire și clauză automată de opțiune e la fel de permanent și nu trebuie să vă mai trambalați prin tribunale dacă vă răzgândiți.

— Ai auzit-o pe domnișoara! am spus.

— Okay, okay — fiecare parte, consimțământ reciproc sau cu obligativitate?

— Obligativitate, am răspuns, iar Mary dădu și ea din cap.

— Obligativitate să fie, acceptă el, mângâind mașina de scris. Acum, miezul problemei: cine plătește și cât de mult? Salariu sau înzestrare?

— Salariu, am spus; nu aveam destul ca să-i fac înzestrare.

Cu glas ferm, Mary adăugă:

— Nici una, nici alta.

— Hm? făcu funcționarul.

— Nici una, nici alta, repetă aMry. Asta nu-i un contract financiar.

Funcționarul se prăbuși complet.

— Domnișoară, nu fiți naivă, spuse el rezonabil. L-ați auzit pe domnul zicând că e dispus să facă cele cuvenite.

— Nu.

— N-ar fi mai bine să discutați cu avocatul înainte de a continua? Avem un comunicator public, în hol.

— Nu!

— Ei bine, să mă ia dracu' dacă înțeleg de ce mai aveți nevoie de licență.

— Nici eu, confirmă Mary.

— Adică nu doriți s-o faceți?

— Nu! Scrie cum am spus eu. „Fără salariu".

Contopistul făcu o mutră neajutorată, dar se aplecă peste mașină.

— Cred că asta-i tot, spuse el în final. Ați ales calea cea mai simplă, aș zice. „Jurați amândoi solemn că faptele de mai sus sunt adevărate conform cunoștin-

ţelor-dumneavoastră-şi-credeţi-că-intraţi-în-această-înţelegere-neinfluenţaţi-de-droguri sau alte mijloace-ilegale-şi-că-nu-există-nici-obligaţii-nedezvăluite-şi-nici-alte-impedimente-legale-faţă-de-executarea-şi-înregistrarea-contractului-de-mai-sus?"

Am spus amândoi că da şi că eram şi că erau şi că nu erau. Scoase formularul din maşină.

— Să vă luăm amprentele digitale. Okay, costă zece dolari, inclusiv taxa federală.

I-am plătit, iar el împinse formularul în copiator şi apăsă comutatorul.

— Copiile vi se vor trimite prin poştă, anunţă, la adresele conforme cu numerele de serie. Acuma — ce tip de ceremonie doriţi? Poate reuşesc să vă ajut.

— Nu dorim ceremonie religioasă, răspunse Mary.

— Atunci am exact ceea ce vă trebuie. Bătrânul doctor Chamleigh. Nesectant, cel mai bun acompaniament stereo din oraş, patru pereţi şi o orchestră completă. Vă face toată slujba, şi ritualuri de fertilitate şi tot, dar cu demnitate. Şi încununează totul cu câteva poveţe părinteşti directe. Vă face să vă simţiţi *căsătoriţi*.

— Nu.

De astă dată, eu am spus-o.

— Ei, haideţi! mi se adresă funcţionarul. Gândiţi-vă la duduiţă. Dacă respectă ceea ce tocmai a jurat, nu va mai avea în veci o altă şansă. Orice fată are dreptul la o nuntă formală. Cinstit — nu iau un comision prea mare.

— Ne poţi cununa, nu? am insistat. Dă-i drumul. Să terminăm odată!

Păru surprins.

— N-aţi ştiut? În statul acesta, vă cununaţi singuri. V-aţi şi *cununat*, de vreme ce aţi aplicat degetul pe licenţă.

— Aha.

Mary nu spuse nimic. Am plecat.

Am închiriat un duo la platforma de aterizare din nordul oraşului; rabla era veche de zece ani, dar avea pilot automat complet şi altceva nu conta. Am dat ocol oraşului, am tăiat peste Craterul Manhattan şi am reglat comenzile. Eram fericit, dar teribil de nervos — iar apoi, Mary mă cuprinse cu braţul. După mult timp, am auzit semnalul *BIIP? biip-biip BIIP!* al emiţătorului de la

baraca mea, așa că m-am desprins de ea și am aterizat.

Mary întrebă somnoroasă:

— Unde suntem?

— La cabana mea din munți.

— Nu știam că ai o cabană în munți. Credeam că mergem spre apartamentul meu.

— Cum, și să riscăm capcanele alea de urși? Oricum, nu-i a mea; e a noastră.

Mă sărută din nou și am zbârcit aterizarea. Apoi coborî ea prima, în timp ce eu asiguram bordul; am găsit-o privind baraca.

— Iubitule, e minunat!

— Nimic nu-ntrece Munții Adirondacks, am încuviințat.

Soarele coborâse spre asfințit, într-o ceață subțire, creînd acea splendidă iluzie stereo, de profunzimi suprapuse.

Privi într-acolo și spuse:

— Da, dă — dar nu despre asta am vorbit. Mă refeream la... cabana ta. Hai să intrăm, chiar acum.

— De acord, dar de fapt nu-i decât o biată baracă.

Ceea ce și era — nici măcar piscină interioară nu avea. O păstrasem astfel; când m-am instalat aici, n-am vrut să am senzația de-a fi cărat orașul după mine. Structura era convențională, din oțel și fibre de sticlă, dar pusesem s-o îmbrace în durolespezi care arătau ca niște bușteni adevărați. Interiorul era la fel de simplu — un living room mare cu șemineu real, covoare pufoase și o mulțime de scaune scunde. Serviciile le asigura un Kompacto special, îngropat sub fundație — aer condiționat, unitate de energie, sistem de curățire, echipament sonor, instalații, alarmă anti-radiații, servo-uri — totul înafară de congelator și celelalte echipamente de bucătărie, ascunse vederii și gândului. Nici chiar ecranele stereo nu se observau, când erau stinse. Era gradul maxim în care te poți apropia de o cabană de bușteni adevărată, având totuși instalații interioare.

— *Eu* o găsesc totuși fermecătoare, spuse serioasă Mary. Nu mi-aș dori ceva ostentativ.

— Nici tu, nici eu.

Am acționat combo-ul, iar ușa se dilată; Mary intră pe dată.

— Hei! Vino-napoi! am strigat.

Se conformă:

— Ce s-a-ntâmplat, Sam? Am greșit ceva?

— Te cred c-ai greșit.

Am tras-o afară, apoi am ridicat-o în brațe și am trecut-o pragul, sărutând-o în timp ce-o lăsam jos.

— Așa. Acum ești la tine acasă, cum se cuvine.

Luminile se aprinseră la apariția noastră. Privi în jur, apoi se întoarse și-și aruncă brațele pe după gâtul meu.

— O, iubitule, iubitule!

Ne-am lăsat în voia noastră. Apoi, începu să hoinărească, atingând diverse obiecte.

— Sam, eu însămi s-o fi plănuit, ar fi arătat exact la fel.

— N-are decât o singură baie, mi-am cerut eu scuze. Va trebui s-o împărțim.

— Nu mă deranjează. Îmi pare bine; acum știu că n-ai adus aici nici o afurisită de-aia de femeie dintr-ale tale.

— Ce femei?

— Știi tu al dracului de bine. Dacă plănuiau casa asta ca pe un cuibușor, ai fi inclus și o baie pentru femei.

— Știi prea multe.

Nu răspunse, și intră în bucătărie. Am auzit-o exclamând.

— Ce e? am întrebat, urmând-o.

— Nu m-aș fi așteptat niciodată să găsesc o bucătărie adevărată în locuința unui burlac.

— Nu-s un bucătar prost. Îmi doream o bucătărie, așa că mi-am cumpărat una.

— Mă bucur atât de mult. Acum am să-ți gătesc cina.

— E bucătăria ta: servește-te. Dar n-ai vrea să te speli? Poți intra prima la duș. Mâine ne luăm un catalog și-ai să-ți poți alege o baie proprie. punem să ne-o livreze.

— Fă tu primul duș, spuse. Eu vreau să m-apuc de cină.

Mary și cu mine ne-am integrat în viața domestică de parcă am fi fost căsătoriți de ani de zile. A, nu-nseamnă că luna noastră de miere a fost o plictiseală, că nu mai existau o mie de lucruri pe care încă le mai aveam de aflat unul despre altul — fapt este că păream să știm deja cele necesare în ce ne privește care ne făcuseră să ne căsătorim. Mai ales Mary.

Nu-mi amintesc prea clar acele zile. Eram fericit; uitasem ce însemna asta, nu știam să fi fost fericit. Interesat de ceva — da, cunoscusem distracții, divertismente, amuzament — dar nu fericirea.

N-am dat drumul nici unui stereo, n-am citit nici o carte. N-am văzut pe nimeni și n-am vorbit cu nimeni — cu excepția celei de-a doua zile, când am coborât în sat; voiam să-i arăt lui Mary împrejurimile. La întoarcere, am trecut prin dreptul barăcii lui John Țapul, pustnicul nostru local. John rezolva puținele treburi gospodărești de care aveam nevoie. Văzându-l, i-am făcut cu mâna.

Îmi răspunse. Era echipat ca de obicei, cu beretă tricotată, bluză militărească veche, șort și sandale. M-am gândit să-l previn asupra ordinului de a umbla gol până la brâu, dar am preferat să n-o fac. În schimb, mi-am pus mâinile pâlnie la gură și am strigat:

— Trimite-l pe Pirat!

— Cine-i Piratul, iubitule? întrebă Mary.

— Ai să vezi.

Ceea ce se și întâmplă; de cum am ajuns înapoi, apăru și Piratul, căci aveam ușița lui, reglată pentru propriul său *miaau* — Piratul fiind un motan mare și sprinten. Intră țanțoș, îmi comunică părerea lui despre oamenii care stăteau atât de mult plecați, apoi își frecă de glezna mea capul, în semn de iertare. L-am scărpinat pe spate, după care o inspectă pe Mary. Soția mea îngenunche și scoase sunetele folosite de oamenii care înțeleg protocolul pisicesc, dar Piratul o privi băunitor. Deodată, îi sări în brațe și începu să toarcă, în timp ce-o împingea cu capul sub bărbie.

— M-am liniștit, am anunțat. O clipă, crezusem că nu voi avea voie să te păstrez.

Mary ridică privirea, zâmbind:

— N-ai de ce-ți face griji. Eu însămi sunt pe două treimi pisică.

— Și a treia treime ce ești?

— Vei afla.

De-atunci începând, motanul stătu cu noi — sau cu Mary — aproape tot timpul, cu excepția momentelor când îl lăsam afară din dormitor. Asta n-aș fi suportat-o, deși atât Mary cât și Piratul își făcură o părere proastă despre mine.

Mary nu tulbura niciodată apele. Nu-i plăcea să scormonească în trecut. A, mă lăsa să vorbesc despre trecutul meu, dar nu spunea niciodată nimic dintr-al ei. Odată, când am început s-o iau la întrebări, a schimbat vorba, spunând:

— Hai să privim asfinţitul.

— Asfinţitul? m-am mirat eu. N-aveam cum — abia am terminat micul dejun.

Această încurcătură cu momentele zilei mă readuse brutal la realitate.

— Mary, de cât timp suntem aici?

— Are vreo importanţă?

— Al dracului de multă importanţă are. A trecut mai mult de-o săptămână, sunt sigur. Într-una din zilele-astea, telefoanele vor începe să urle şi-au să ne cheme înapoi la şmotru.

— Până atunci, ce contează?

Eu totuşi voiam să ştiu ce zi era. Aş fi putut afla dând drumul unui stereo, dar probabil aş fi nimerit peste o emisiune de ştiri — şi n-aveam chef de-aşa ceva; încă mă mai prefăceam că Mary şi cu mine eram plecaţi într-o altă lume, unde titanienii nu existau.

— Mary, am spus, agitat, cât de multe pilule tempus ai la tine?

— Nici una.

— Ei, eu am destule pentru amândoi. Hai s-o lungim. Să presupunem că ne-au mai rămas doar douăzeci şi patru de ore; am putea face din ele o lună, timp subiectiv.

— Nu.

— De ce nu? Hai să ne *înfruptăm* din vechea *poamă*. Îmi puse o mână pe braţ şi mă privi în ochi:

— Nu, iubitule, asta nu-i pentru mine. Trebuie să-mi trăiesc fiecare moment şi să nu las să mi-l strice grija pentru momentul care urmează.

Se vede că mi se citea încăpăţânarea; continuă:

— Dacă vrei să le iei, n-am nimic împotrivă, dar te rog, nu mi-o cere şi mie.

— La dracu' n-am să plec singur într-o călătorie de plăcere.

Nu-mi răspunse, atitudine reprezetând cea mai păcătoasă cale de-a câştiga un conflict din câte cunosc.

Nu e-am fi avut vreun conflict. Dacă încercam să declanșez unul. Mary ceda și până la urmă reieșea cumva că greșisem. Am încercat în repetate rânduri să aflu mai multe despre ea ; mi se părea că era cazul să știu *ceva* despre femeia cu care eram căsătorit. La o anumită întrebare, păru îngândurată și răspunse :

— Uneori mă-ntreb dacă am avut vreodată copilărie — sau n-a fost decât ceva ce-am visat azi-noapte ?

Am întrebat-o de-a dreptul care era numele ei.

— Mary, răspunse ea calmă.

— Mary chiar e numele tău adevărat ?

Îi spusesem de mult adevăratul meu nume, dar continuam să-l folosim pe „Sam".

— Sigur că e numele meu, dragule. Sunt „Mary" de când m-ai numit tu prima oară astfel.

— Aha. Bine, deci ești iubita mea Mary. Dar cum te-ai numit înainte ?

În ochi i se ivi o expresie stranie, lezată, dar răspunse cu fermitate :

— Eram cândva cunoscută ca „Allucquere".

— „Allucquere", am repetat, savurând cuvântul. Allucquere. Ce nume straniu și frumos. Allucquere. Are o muzicalitate maiestuoasă. Iubita mea Allucquere.

— Acum mă numesc Mary.

Și nimic mai mult. Undeva, cândva, eram convins, Mary fusese rănită, adânc rănită. Dar părea improbabil să aflu vreodată despre asta. Ca timpul, am încetat să-mi mai fac griji. Era ceea ce era, acum și pentru totdeauna, iar eu eram mulțumit să mă desfăt în lumina caldă a prezenței ei.

Am continuat s-o numesc „Mary", dar numele pe care-l purtase cândva îmi tot revenea în minte. Allucquere... Allucquere... Mă întrebam cum se scria pe litere.

Apoi, deodată, am știut. Hoarda de șobolani ai memoriei mele păcătoase răscolea rafturile dinapoia minții, unde păstram resturile nefolositoare de care nu reușesc să mă descotorosesc. Existase o comunitate, o colonie care folosea un limbaj artificial, mergând chiar până la atribuirea numelor...

Whitmaniții, ăștia erau — cultul anarhist-pacifist care fusese expulzat din Canada, apoi nu reușise să-și facă

un rost în Mica-Americă. Aveau o carte, scrisă de profetul lor, „Entropia Bucuriei" — o răsfoisem o dată; era plină de formule pseudo-matematice pentru atingerea fericirii.

Toată lumea caută „fericirea", întocmai cum condamnă „păcatul", dar practicile cultului i-au băgat la apă. Aveau o soluție curioasă și foarte veche față de problemele sexuale, soluție care producea rezultate explozive atunci când cultura Whitmanită intra în contact cu oricare alt sistem comportamental. Nici chiar Mica Americă nu se aflase destul de departe. Aflasem de undeva că cei rămași emigraseră pe Venus — în care caz, de-acum trebuiau să fie cu toții morți.

Mi-am scos-o din minte. Dacă Mary era o Whitmanită, sau fusese crescută astfel, treaba ei.

Categoric, n-aveam să las filosofia cultului lor să provoace o criză, acum sau altcândva; căsnicia nu e o posesiune, iar soțiile nu-s proprietatea nimănui.

DOUĂZECI ȘI DOI

CU URMĂTORUL PRILEJ CÂND AM MENȚIONAT pilulele tempus, nu se mai împotrivi, ci doar propuse să ne rezumăm la o doză minimă. Era un compromis cinstit — puteam oricând să luăm mai mult.

Le-am pregătit sub formă de injecții, ca să-și facă efectul mai repede. De obicei, după ce am luat tempus mă uit la ceas; când minutarul se oprește, știu că m-am încărcat. Dar în baraca mea nu există ceasuri, și nici unul dintre noi nu avea ceasul-inel la deget. Răsărea soarele, iar noi stătuserăm treji toată noaptea, ghemuiți pe o canapea mare și joasă, lângă cămin. Am continuat să stăm acolo, simțindu-ne bine, visători, și începeam să mă gândesc că drogul nu acționase. Apoi, am observat că soarele încetase să se mai înalțe pe cer. Am privit o pasăre zburând prin dreptul ferestre. Dacă mă uitam la ea destul de mult timp, îi puteam percepe mișcarea aripilor.

Am revenit cu privirea spre soția mea. Piratul stătea încovoiat pe pântecele ei, cu labele strânse ca o perniță. Păreau să doarmă amândoi.

— Ce-ai zice de-un mic dejun? am spus. Mor de foame.

— Adu-l tu, răspunse Mary, Dacă mă mișc, am să-l deranjez pe Pirat.

— Mi-ai promis că mă vei iubi, cinstit și-mi vei face micul dejun, am replicat, gâdilind-o la tălpi. Tresări și-și retrase picioarele; motanul scoase un miorlăit, aterizând pe covor.

— O doamne! exclamă ea. M-ai făcut să mă mișc prea repede. L-am ofensat.

— La-să-ncolo pisica, femeie; cu mine ești măritată.

Dar știam că făcusem o greșeală. În prezența celor care nu se află sub efectul drogului, trebuie să te miști cu mare grijă. Pur și simplu nu mă gândisem la motan; crezuse, fără-ndoială, că ne puteam ca niște maimuțoi cu arc beți. Am încetinit intenționat și am încercat să-l alint. Degeaba — se îndrepta spre ușiță. L-aș fi putut opri, pentru mine mișcarea lui fiind o târâială moleșită, dar dacă făceam asta pur și simplu l-aș fi speriat și mai tare. L-am lăsat să plece și m-am dus în bucătărie.

Să știți că Mary avusese dreptate; compusul tempus-fugit nu-e potrivit pentru lunile de miere. Fericirea extatică pe care o simțisem înainte era mascată de euforia drogului. Euforia e atotbiruitoare, dar senzația de dor era reală; înlocuisem adevărata vrajă cu un fals chimic. Totuși, a fost o zi — sau lună — reușită. Îmi doream, însă, să fi rămas în starea normală. Mai târziu în cursul serii, ne-am revenit. Simțind ușoara iritabilitate care însoțește slăbirea efectului, am găsit ceasul-inel și mi-am cronometrat reflexele. Când au redevenit normale, le-am măsurat pe cele ale lui Mary, la care ea m-a informat că-și revenise de vreo douăzeci de minute — o corespondență destul de exactă a dozajului.

— Vrei să mai luăm? întrebă.

Am sărutat-o.

— Nu; sincer mă bucur că ne-am revenit.

— Îmi pare-atât de bine.

Eram hămesit, ca de obicei după tempus; i-am spus.

— Într-un minut, răspunse. Vreau să-l chem pe Pirat.

Nu-i simțisem lipsa în ziua — sau „luna" — care tocmai trecuse; astfel acționează euforia.

— Nu-ți face griji, i-am spus. Adesea stă afară toată ziua.

— Până-acum n-a mai făcut-o.

— Ba da, cu mine.

— Cred că l-am jignit — știu c-așa e.

— Probabil o fi jos la Moș John. E modul lui obișnuit de-a mă pedepsi. N-o să i se-ntâmple nimic.

— Dar e noaptea târziu — mi-e teamă să nu-l prindă vreo vulpe. Te superi, iubitule? Ies doar o clipă afară să-l chem.

Porni spre ușă.

— Ia-ți ceva pe tine, i-am ordonat. O să-ți fie rece. Reveni în dormitor și luă un negligée pe care i-l cumpărasem cu prilejul vizitei în sat. Ieși; am pus lemne pe foc și m-am dus la bucătărie. În timp ce încercam să mă hotărăsc asupra unui meniu, am auzit-o spunând, cu vocea aceea gânguitoare, potrivită bebelușilor și felinelor:

— Motan rău, rău! Ai speriat-o pe Mămica.

— Adu-l înăuntru și-nchide ușa, am strigat, și atenție la pinguini!

Nu-mi răspunse și n-am auzit ușa relaxându-se, așa că am revenit în living. Mary tocmai intra, fără pisică. Am dat să vorbesc, după care i-am zărit ochii. Stăteau holbați, plini de-o groază indescriptibilă.

— Mary! am strigat, pornind spre ea.

Păru să mă vadă și se întoarse spre ușă; avea mișcările smucite, spasmodice. În timp ce se răsucea, i-am văzut umerii.

Sub negligée avea o cocoașă.

Nu știu cât timp am stat acolo. Probabil doar o fracțiune de secundă, dar mi s-a întipărit în minte ca un fier roșu al veșniciei. Am sărit și am apucat-o de brațe. Mă privi, iar ochii nu-i mai erau două puțuri ale ororii, ci doar morți.

Mă lovi cu un genunchi.

Chircindu-mă, am reușit aproape să evit impactul. Sigur — nu răpui un adeversar periculos apucându-l de brațe, dar asta era *soția* mea. N-o puteam ataca pe Mary cu o fentă-și-omor. Parazitul, însă, n-avea scrupule față de mine. Mary — sau *ăla* — mă înfrunta cu toate puterile, și trebuia să mă străduiesc din răsputeri să n-o omor. Trebuia s-o împiedic să mă ucidă — și trebuia să ucid parazitul — și să-l împiedic să ajungă la mine, căci altfel n-aș mai fi putut-o salva.

I-am dat drumul cu-o mână și am pocnit-o în bărbie. Lovitura nu putu nici s-o încetinească măcar. Am înșfăcat-o din nou, cu ambele brațe și picioare, încercând s-o cuprind într-o îmbrățișare ursească pentru a o imobiliza fără s-o rănesc. Ne-am prăvălit, cu Mary deasupra, Am lovit-o cu capul în față ca să nu mă muște.

Ţinând-o astfel, am început să-i arcuiesc trupul puternic prin simpla forţă musculară. Apoi am încercat s-o paralizez apăsându-i nervii, dar cunoştea punctele vulnerabile la fel de bine ca mine — şi am avut noroc că nu m-am trezit eu însumi paralizat.

Nu-mi mai rămăsese de făcut decât un singur lucru — dar ştiam efectul zdrobitor pe care-l avea asupra gazdei. O putea ucide; cu siguranţă, avea s-o doară îngrozitor. Voiam s-o fac să-şi piardă cunoştinţa, apoi să desprind încet molusca, înainte de-a o ucide ... s-o alung folosindu-mă de căldură sau s-o detaşez cu şocuri moderate.

S-o alung folosindu-mă de căldură ...

N-am avut timp să dezvolt ideea; îşi înfipse dinţii în urechea mea. Mi-am degajat braţul drept şi am înhăţat molusca.

Nu se întâmplă nimic. În loc ca degetele să mi se afunde în ea, am constatat că această moluscă avea un înveliş ca de piele groasă; parcă aş fi apucat o minge de fotbal. Mary se smuci când am atins-o şi-mi smulse o parte din ureche, dar n-am simţit nici un spasm care să zdrobească oasele: molusca era încă vie şi stăpână pe ea.

Am încercat să-mi strecor degetele dedesubt; se agăţa ca o ventuză. Degetele mele nu puteau încape.

Între timp, sufeream vătămări prin alte locuri. M-am rostogolit şi m-am săltat în genunchi, continuând s-o ţin. A trebuit să-i las picioarele libere, lucru destul de rău, dar am îndoit-o peste-un genunchi şi m-am chinuit să mă ridic. Am târât-o apoi spre şemineu. Aproape îmi scăpă; parcă m-aş fi luat la trântă cu un leu de munte. Dar am reuşit s-o car până acolo, am înşfăcat-o de păr şi i-am aplecat încet umerii, cu forţa, deasupra focului. Voiam doar s-o pârlesc, s-o forţez să se desprindă pentru a scăpa de dogoare. Ea însă se zbătu atât de sălbatic încât am alunecat, lovindu-mă cu capul de arcada deschizăturii şi săcâpându-i umerii peste tăciuni.

Zbieră şi sări din foc, trăgându-mă după ea. M-am ridicat cu greu în picioare, încă ameţit de lovitură şi am văzut-o prăbuşită pe podea. Părul, frumosul ei păr, ardea. La fel şi negligée-ul. Le-am plesnit pe amândouă cu palmele. Parazitul nu se mai afla pe ea. Continuând să înăbuş flăcările cu mâinile goale, am privit în jur şi l-am văzut zăcând pe jos lângă şemineu — iar Piratul îl adulmeca.

— Plecă de-acolo ! am urlat. Piratule. Nu !

Motanul ridică o privire întrebătoare. Am continuat cu ce-aveam de făcut, asigurându-mă că focul se stingea. Când am fost convins, i-am dat drumul ; nici măcar n-aveam timp să verific dacă mai trăia. Lucrul de care aveam nevoie era lopata căminului ; nu îndrăzneam să risc atingerea scârboșeniei ăleia cu mâinile. M-am întors s-o culeg.

Dar molusca nu mai era pe podea ; îl capturase pe Pirat. Motanul stătea țeapăn, cu picioarele larg depărtate, iar parazitul se instala la locul său. M-am năpustit asupra Piratului și l-am apucat de labele dinapoi exact în clipa când făcea prima mișcare controlată.

Mânuirea cu mâinile goale a unei pisici înnebunite e cel puțin o temeritate ; a o controla pe una deja controlată de un titanian e imposibil. Cu mâinile și brațele zgâriate de gheare și colți la tot pasul, m-am grăbit din nou spre șemineu. În ciuda zvârcolirilor și vaietelor Piratului, am apăsat cu forța parazitul peste jăratic și l-am ținut acolo, cu blana pisicii și mâinile mele arzând deopotrivă, până când molusca se prăbuși drept în flăcări. Atunci l-am ridicat pe Pirat și l-am întins pe podea. Nu se mai zbătea. După ce m-am asigurat că nu-i mai ardea nicăieri blana, am revenit spre Mary.

Era tot inconștientă. M-am ghemuit lângă ea, izbucnind în suspine. O oră mai târziu, făcusem pentru ea tot ce puteam. Nu mai avea păr în partea stângă a capului, iar umerii și gâtul îi erau plini de arsuri. Dar pulsul i se simțea puternic, respira regulat, deși repede și slab, și nu socoteam că va pierde mult fluid corporal. I-am pansat arsurile — aveam acolo, la țară, o trusă completă — și i-am administrat o injecție ca să doarmă. Apoi am avut răgaz și pentru Pirat.

Era acolo unde-l lăsasem și nu arăta prea bine. O pățise mult mai rău decât Jary, probabil ajungându-i și în plămâni flăcări. Îl credeam mort, dar săltă capul când l-am atins.

— Iartă-mă, bătrâne, am șoptit.

Mi se păru că-l aud mieunând.

I-am făcut și lui ce făcusem cu Mary, cu excepția faptului că m-am temut să-i dau un șoporific. După aceea, m-am dus în baie și m-am examinat și pe mine.

Urechea încetase să-mi mai sângereze ; m-am decis s-o ignor. Ceea ce mă supăra erau mâinile. Le-am vârât sub

apă fierbinte și am țipat, apoi le-am uscat la suflanta de aer, lucru care mă durU iarăși. Nu-mi închipuiam cum le-aș fi putut bandaja și, în plus, aveam nevoie de ele ca să le folosesc.

În cele din urmă, am vărsat câte un dram de gelatină pentru arsuri într-o pereche de mănuși din plastic și mi le-am pus. Substanța conținea și un anestezic local : m-am descurcat. Apoi am mers la stereofon și l-am sunat pe *medicul* satului. I-am explicat ce se întâmplase și ce făcusem, chemându-l să vină de îndată.

— *Noaptea* ? ripostă el. Pesemne că glumiți.

I-am răspuns categoric că nu glumeam.

— Nu-mi cere imposibilul, omule, replică el. Asta-i a patra alarmă din comitat ; nimeni nu iese din casă noaptea. Trec să-ți examinez soția dimineață la prima oră. I-am spus să se ducă drept la dracu' dimineață la prima oră și am închis.

Piratul muri curând după miezul nopții. L-am îngropat de îndată, astfel ca Mary să nu-l vadă. Săpatul făcu să mă doară mâinile, dar n-a fost nevoie de-o groapă prea mare. Mi-am luat rămas-bun de la el și am revenit în casă. Mary se odihnea liniștită ; am adus un scaun lângă pat și am început s-o veghez ; probabil că am aținit din când în când ; nu pot fi sigur.

DOUĂZECI ȘI TREI

CAM PE LA IVIREA ZORILOR, MARY ÎNCEPU să se agite și să geamă. Am atins-o cu o mână.

— Gata, puiule, gata. Nu-i nimic. Sam e cu tine.

Ochii i se deschiseră și, un moment, în ei se citi aceeași groază. Apoi mă văzu și se destinse.

— Sam ! O, iubitule, am avut cel mai îngrozitor coșmar.

— Nu-i nimic, am repetat.

— De ce porți mănuși ?

Deveni conștientă de propriile ei pansamente ; cu o expresie deznădăjduită, murmură ;

— N-a fost vis !

— Nu, iubirea 'mea, n-a fost vis. Dar acum e-n regulă ; am omorât-o.

— Ai omorât-o. Ești sigur că-i moartă ?

— Absolut sigur.

— Oh. Vino-aici, Sam. Strânge-mă tare.

— O să te doară umerii.

— Strânge-mă!

Așa că m-am supus, încercând să-i feresc arsurile. Treptat, tremurul i se potoli.

— Iartă-mă, iubitule. Sunt o muiere slabă.

— Ar fi trebuit să mă vezi pe mine în ce hal eram când m-au adus înapoi.

— Te-am văzut. Acum spune-mi ce s-a întâmplat. Ultimul lucru pe care-l mai țin minte era că încercai să mă bagi cu forța în sobă.

— Uite, Mary, n-am avut încotro; a trebuit — n-o puteam desprinde!

— Știu, dragul meu, știu — și-ți mulțumesc c-ai făcut-o! Își mulțumesc din adâncul inimii. Din nou îți sunt datoare cu ceva.

Am plâns amândoi, mi-am suflat nasul și am continuat:

— Nu mi-ai răspuns când te-am strigat, așa că am ieșit în living room și te-am găsit acolo.

— Mi-aduc aminte. O, iubitule, m-am străduit atât de mult!

Am privit-o cu ochi mari:

— Știu c-ai încercat — ai încercat să scapi. Dar cum? Odată ce o moluscă te-a prins, asta e. N-ai cum s-o înfrunți.

— Ei, am pierdut,— dar am încercat.

Cumva, Mary își forțase voința contra celei a unui parazit, iar așa ceva nu se poate face. *Știu*. Mi se strecură în suflet o bănuială că dacă Mary n-ar fi reușit să i se opună moluștei într-o oarecare măsură, oricât de mică, ar fi pierdut lupta, handicapat cum eram de ceea ce nu puteam face.

— Ar fi trebuit să folosesc o lanternă, Sam, continuă ea, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte să mă țin *aici*.

Am dat din cap; acesta era locul cel sigur, ca patul în care te cuibărești sau îmbrățișarea ocrotitoare.

— Piratul a venit imediat. N-am văzut ființa aia până nu l-am atins. Atunci a fost prea târziu. Se ridică în capul oaselor.

— Unde e, Sam!? N-a pățit nimic? Cheamă-l.

Atunci a trebuit să-i spun despre Pirat. M-a ascultat fără nici o expresie, a dat din cap și n-a mai vorbit niciodată de el. Am schimbat vorba, spunând:

— Acum că te-ai trezit, n-ar strica să-ţi fac ceva de mâncare.

— *Nu te duce!*

M-am oprit.

— Nu pleca nici o clipă din faţa ochilor mei, continuă, sub nici un motiv. Fac singură de mâncare.

— Faci pe dracu'! Ai să stai în patul ăla, ca o fetiţă cuminte.

— Vino aici şi scoate-ţi mănuşile. Vreau să-ţi văd mâinile.

Nu mi le-am scos — nici nu puteam suporta să mă gândesc la ele, efectul anesteziculuí trecuse. Spuse cu amărăciune:

— Exact cum credeam. Te-ai ars mai rău ca mine.

Prin urmare, a făcut ea micul dejun. Mai mult, a şi mâncat — eu nu voiam decât cafea. Am insistat să bea şi ea cât mai multă; arsurile întinse nu-s de glumă. După un timp, împinse la o parte farfuria şi spuse:

— Iubitule, nu-mi pare rău că s-a întâmplat. Acum ştiu. Acum am fost amândoi acolo.

Am dat din cap, prosteşte. Împărtăşirea fericirii nu e de ajuns. Se ridică, zicând:

— Acum trebuie să mergem.

— Da, am ineuviinţat. Vreau să te vadă un doctor cât de curând posibil.

— Nu asta voiam să spun.

— Ştiu.

N-aveam nevoie s-o discutăm; ştim amândoi că muzica se sfârşise şi era timpul să ne-ntoarcem la muncă. Rablamentul cu care veniserăm încă mai stătea pe platoul meu de aterizare, acumulând bani de chirie. Ne-au trebuit cam trei minute ca să ardem farfuriile, să închidem totul şi să fim gata.

Conduse Mary, din cauza mâinilor mele. Odată ajunşi în văzduh, spuse:

— Să mergem direct la birourile Secţiei. Acolo ne vor trata şi o să aflăm ce se întâmplă — sau te dor prea tare mâinile?

— Merge, am acceptat.

Vroiam să aflu situaţia şi să mă reapuc de treabă. I-am cerut lui Mary să comute aparatul, care cârâia, pe un post de ştiri. Dar echipamentul de comunicaţii al maşinii era la fel de rablagit ca şi celelalte; n-am reuşit nici măcar să prindem un audio. Din fericire, circuitele de telecomandă

erau în regulă, altfel Mary ar fi trebuit să se descurce manual prin trafic.

Mă frământa un gând; i l-am împărtășit și lui Mary:

— Un parazit n-ar încăleca o pisică doar ca să se distreze, nu-i așa?

— Cred că nu.

— Dar *de ce*? Dar *trebuie* să aibă un sens; tot ce fac ei are sens, un sens cumplit, din punctul lor de vedere.

— Păi a avut sens. În felul ăsta, au prins un om.

— Da, știu. Dar cum au putut-o plănui? Cu siguranță, nu-s destui ca să-și poată permite să încalce pisici doar pe baza șansei că pisica ar putea prinde un om. Sau poate da?

Mi-am amintit de Kansas City, saturat, și m-am cutremurat.

— De ce mă-întrebi pe mine, iubitule? N-am creier analitic.

— Lasă baltă numărul cu fetița modestă și-ncearcă măsurile ăsteia: de unde-a venit molusca?

Trebuie să fi ajuns în cârca Piratului din spinarea altei gazde. Care gazdă? Aș zice că a fost Moș John — John Țapul, Piratul n-ar fi lăsat nici un alt om să se apropie de el.

— Moș John?

Mary închise ochii, apoi îi deschise iar:

— N-am nici o părere despre el. N-am ajuns niciodată prea departe.

— Procedând prin eliminare, cred că ăsta-i adevărul. Moș John purta o haină, când toți ceilalți se conformau ordinului cu spatele gol. Ergo, era călărit încă dinaintea Programului Spatele Gol.

Dar de ce-ar alege o moluscă un pustnic, tocmai sus în munți?

— Ca să te captureze pe tine.

— Pe mine?

— Ca să te *recaptureze* pe tine.

Avea un oarecare sens. Era posibil ca fiecare gazdă care scăpase să fie însemnată; în acest caz, cei vreo duzină de congressmeni pe care-i salvaserăm se aflau într-un pericol deosebit. Trebuia să notez asta în raport, pentru analiză.

Pe de altă parte, era posibil să mă dorească pe mine în special. Ce era atât de deosebit la mine? Eram agent secret. Mai important, parazitul care mă călărise aflase desigur

tot ceea ce știam despre Bătrân și descoperise că aveam acces la el. Simțeam o certitudine mai mult emoțională că Bătrânul era principalul lor antagonist; molusca aflase desigur această părere; îmi avea la dispoziție tot creierul.

Iar parazitul chiar îl întâlnise pe Bătrân, discutase cu el. Stați un moment. Parazitul *acela* era mort. Teoria mea se dădea peste cap.

Și-și reveni imediat.

— Mary, am întrebat-o, ai fost vreodată în apartamentul tău din dimineața când am luat amândoi micul dejun acolo?

— Nu. De ce?

— Să nu te mai întorci sub nici un motiv. Îmi amintesc că m-am gândit, în timp ce eram cu *ei*, că va trebui să pun ca pe ane.

— Bine, dar n-ai făcut-o, nu-i așa?

— Nu. Însă e posibil să fi fost vizitat de-atunci. Poate că echivalentul lui Moș John, sub chip de păianjen, te așteaptă — pe tine sau pe mine — să ne întoarcem acolo. I-am explicat ideea lui McIlvaine cu „memoria de grup".

— Am crezut tot timpul că depăna visurile de care-s atât de îndrăgostiți savanții. Dar acum e singura ipoteză pe care-a găsesc ca să explice totul — doar dacă nu presupunem că titanienii sunt atât de proști încât ar pescui într-o cadă de baie ca și într-un pârâu. Și nu sunt.

— Doar o clipă, dragul meu. După teoria doctorului McIlvaine, fiecare moluscă e într-adevăr oricare altă moluscă; asta e? Cu alte cuvinte, *lucrul* acela care m-a prins azi-noapte era la fel de bine cel care te călărise pe tine când erau cu ei, precum și cel care chiar te-a călărit ... Of, iubitule, mă zăpăcesc. Vreau să zic ...

— Asta-i ideea generală. Separați, sunt indivizi; în consfătuire directă, își contopesc memoriile, iar Tweedledum-devine exact Teweedledee. Dacă ăsta-i adevărul, cel de-azi noapte își amintește tot ce-a aflat de la mine, cu condiția să fi avut o consfătuire directă cu parazitul care m-a călărit, sau cu un parazit care-a fost legat prin intermediul oricărui număr de paraziți de al meu, după ce m-a călărit — ceea ce poți paria c-au făcut, din câte le știu eu obiceiurile. Ar fi — primul, adică ... Stai o lipă. Să luăm acești trei paraziți; Joe, Moe și, ăă, Herbert. Herbert e cel de azi-noapte; Moe e cel care ...

— De ce să le dăm nume, dacă nu sunt individualizaţi? întrebă Mary.

— Doar ca să-i ţinem ... Din nici un motiv ; să admitem că McIlvaine are dreptate că există sute de mii, poate milioane de moluşte care ştiu exact cine suntem, după nume, înfăţişare şi tot ; ştiu unde e apartamentul tău, unde-i al meu, şi unde e cabana noastră. Ne au pe o listă.

— Dar...

Se încruntă.

— E un gând oribil. Sam. De unde-ai ştiut când ne vor găsi la cabană? N-am spus nimănui. Oare pur şi simplu au jalonat-o şi au aşteptat?

— Precis. Nu ştim ce contează aşteptarea pentru o moluscă ; s-ar putea ca pentru ei timpul să însemne cu totul altceva.

— Ca venerienii, sugeră ea.

Am confirmat ; un venerian are toate şansele să se „însoare" cu propria-i stră-strănepoată — şi să fie mai tânăr decât ea. Totul depinde, bineînţeles, de felul cum îşi petrece vara.

— În orice caz, am continuat, trebuie s-o raportez, inclusiv deducţiile noastre, ca să aibă cu ce se juca băieţii din grpul analitic.

Eram pe cale să spun că Bătrânul trebuia să aibă o grijă deosebită, căci după el umblau de fapt. Dar telefonul meu sună prima oară de la plecarea în permisie. Am răspuns iar glasul Bătrânului mi-o luă înainte :

— Te preziniţi personal.

— Suntem pe drum, am anunţat. Cam trizeci de minute.

— Mai repede, Foloseşte Cheia Cinci ; spune-i lui Mary să intre pe la El Unu.

Închise înainte de-al putea întreba cum aflase că Mary era cu mine.

— L-ai auzit? am întrebat-o.

— Da, eram pe circuit.

— Se pare că e gata să-nceapă balul.

Abia după aterizare am început să-mi dau seama cât de drastic se schimbase situaţia. Ne plângeam de Programul Spatele Gol ; nu auzisrăm de „Programul Bronzaţii". Doi poliţişti ne opriră când am coborât.

— Nu mișcați ! ordonă unul dintre ei. Nu faceți nici o mișcare bruscă !

Nu ți-ai fi putut da seama că erau polițiști decât după maniere și pistoale. Purtau centuri, pantofi și niște bikini sumari — abia cu puțin mai mult decât niște bărete.

— Acum, continuă același, jos pantalonii, amice.

Nu m-am mișcat destul de repede. Lătră :

— Mișcă ! Deja au fost împușcați azi doi care-ncercau să scape ; ai putea fi al treilea.

— Fă ce zice, Sam, spuse calmă Mary.

M-am conformat. Am rămas îmbrăcat în pantofi și mănuși, simțindu-mă ca un nebun — dar am reușit să-mi păstrez telefonul și pistolul în timp ce-mi scoteam șortul.

Polițistul mă puse să mă întorc. Colegul său spuse :

— E curat. Acum ea.

Am dat să-mi pun la loc pantalonii ; primul polițist mă opri :

— Hei ! Vrei să dai de belea ? Lasă-i scoși.

— N-am chef să mă aresteze pentru atentat la bunele moravuri, am spus pe un ton rezonabil. Păru surprins, apoi pufni în râs, întorcându-se spre celălalt :

— Îl auzi, Ski ?

Al doilea spuse răbdător :

— Ascultați, trebuie să cooperați. Știți regulile. Din partea mea puteți purta și-o haină de blană — dar pentru atentat la bunele moravuri n-o să vă aresteze nimeni ; o să vă înhațe D.O.A.B. Vigilenții trag mult mai repede decât noi.

Se întoarse spre Mary :

— Acum, doamnă, dacă sunteți amabilă.

Fără să discute, Mary începu să-și scoată pantalonii scurți. Al doilea polițist o opri cu blândețe :

— Nu e nevoie, doamnă ; nu după cum sunt croite chestiile-astea. Doar întorceți-vă pe loc, încet.

— Vă mulțumesc, spuse Mary și făcu ce-i ceruse.

Remarca polițistului fusese întemeiată : pantalonașii și sutienul lui Mary păreau pictați pe piele.

— Cu bandajele-alea ce facem ? comentă primul.

— Are arsuri grave, am răspuns. Nu se vede ?

Privi îndoielnic la pansamentele umflate pe care le improvizasem.

— Mmmm ... *dacă* o avea arsuri.

— Sigur că are arsuri ?

Simţeam că mi se întunecau minţile ; eram soţul nătâng perfect, pierzându-şi complet uzul raţiunii când e vorba de nevastă-sa.

— La dracu', uitaţi-vă la părul ei ! Şi-ar distruge o asemenea podoabă capilară doar ca să vă păcălească ?

— Unul dintre *ei* ar face-o, replică sumbru primul poliţist.

Cel mai răbdător adăugă :

— Carl are dreptate. Regret, doamnă ; va trebui să deranjăm bandajele.

— Nu puteţi face asta ! m-am repezit , agitat. Suntem în drum spre doctor, O să . . .

— Ajută-mă, Sam, mă întrerupse Mary.

Am tăcut şi am început să dezlipesc un colţ al pansamentului, cu mâinile tremurându-mi de furie. După puţin timp, cel mai vârstnic fluieră şi spuse :

— Sunt mulţumit. Tu ce zici, Carl ?

— Şi eu' Ski. Fir-aş al naibii, fetiţo, ce s-a-ntâmplat ?

— Spune-le, Sam.

Şi le-am spus. Poliţistul mai-vârsnic comentă în final :

— Aţi scăpat uşor — nu vă supăraţi, doamnă. Deci acum sunt pisicile, mm ? De câini ştiam. De cai, da. Dar nici nu ţi-ar veni să crezi că o pisică obişnuită ar putea căra una.

Chipul i se înnegură.

— Avem o pisică, şi-acum va trebui să scap de ea. Copiilor n-o să le placă.

— Îmi pare rău, spuse Mary.

— Sunt vremuri grele pentru toată lumea. Okay, fraţilor, puteţi pleca.

— Staţi un minut, interveni primul. Ski, dacă umblă pe străzi cu chestia aia-n spinare, are toate şansele s-o ardă cineva.

Cel mai în vârstă îşi scarpină bărbia.

— Adevărat, spuse. Va trebui să chemăm o maşină. Ceea ce şi făcură. Eu trebuia să plătesc chiria rablei, după care m-am dus până la intrarea lui Mary. Se afla în ascensorul privat al unui hotel ; am intrat împreună cu ea, ca să evit explicaţiile, apoi am revenit sus, după ce ea coborî la un nivel inferior celor pe care le deserveau butoanele vizibile ale cabinei. Eram tentat s-o urmez, dar Bătrânul îmi ordonase să revin pe la Cheia Cinci.

Mai eram tentat și să-mi pun șortul pe mine. În mașina poliției și în timpul scurtei treceri prin intrarea laterală a hotelului, cu poliția alături pentru ca Mary să nu fie împușcată, nu mă deranjase prea mult — dar e nevoie de nervi tari ca să înfrunți lumea fără pantaloni pe tine. N-aveam nevoie să mă îngrijorez. Mica distanță pe care-am avut-o de parcurs mi-a demonstrat că o tradiție fundamentală dispăruse odată cu zăpezile de mai an. Majoritatea bărbaților purtau berete ca ale polițiștilor, dar nu eram singurul gol până la pantofi. Pe unul mi-l amintesc în mod deosebit; stătea rezemat de un căprior și iscodea fiecare trecători cu niște ochi înghețați. Nu purta decât papuci și o brasardă marcată „VIG" — iar în brațe ținea o pușcă de calibru greu Owens. Am mai văzut trei ca el; m-am bucurat că-mi duceam șortul în mână.

Puține femei erau goale, dar și restul ar fi putut foarte bine să fie — sutiene cu șiret, chiloți transparenți, nimic care să poată ascunde o moluscă. Majoritatea femeilor ar fi arătat mai bine în togă. Asta a fost prima mea impresie, dar nu peste mult s-a tocit. Trupurile urâte nu băteau la ochi mai mult decât taxiurile urâte; ochiul le ignora. Și la fel părea să se întâmple cu toată lumea; cei de pe străzi păreau să fi atins indiferența absolută. Pielea era piele, ei și?

Am fost primit imediat la Bătrân. Ridică privirea și mârâi:

— Ai întârziat.

— Unde-i Mary? am replicat eu.

— La infirmerie, e tratată și-și dictează raportul. Dă să-ți văd mâinile.

— O să le-arăt doctorului, mersi. Care-i treaba?

— Dacă-ți dădeai osteneala s-asculți un buletin de știri, bombăni el, ai ști care-i treaba.

DOUĂZECI ȘI PATRU

ÎMI PARE BINE CĂ NU M-AM UITAT LA NICI UN buletin de știri; luna noastră de miere n-ar fi trecut de prima fază. În timp ce noi ne spuneam unul altuia câte de minunat era fiecare și celălalt, războiul aproape fusese pierdut. Bănuiala mea că moluștele se

puteau ascunde pe oricare parte a trupului continuând să controleze gazdele fusese corectă; experiența o dovedise înainte ca Mary și cu mine să ne fi cuibărit pe munte, deși eu nu văzusem raportul. Bănuiesc că Bătrânul o știa; cu siguranță și Președintele, și celelalte VIP-uri de la vârf.

Astfel că Programul Bronzații înlocuise Programul Spatele Gol, și toată lumea se dezțolise la fundul gol.

Pe dracu se dezțoliseră! Chestiunea încă mai era „top secret" la vremea Revoltei din Scranton. Nu mă întrebați de ce; guvernul nostru a luat obiceiul de a clasifica drept secret orice hotărăsc atotînțelepții politicieni și birocrați că nu suntem destul de mari ca să știm, o politică gen Mămica-știe-mai-bine-puișor. Revolta din Scranton ar fi trebuit să convingă pe toată lumea că moluștele umblau creanga prin Zona Verde, dar nici chiar asta nu declanșase Programul Bronzații.

Falsa alarmă aeriană de pe coasta de est a avut loc, după cum presupun, în cea de-a treia zi a lunii noastre de miere; după aceea, a fost nevoie de ceva timp pentru a se înțelege ce se întâmplase, deși era evident că atât de multe adăposturi diferite nu putuseră fi accidental lovite de trăsnet. M-apuc că groaza când mă gândesc — toți oamenii aceia ghemuiți în întuneric, așteptând semnalul de încetare a alarmei, în timp ce zombiile umblau printre ei, trântindu-le moluște pe spinare. Se pare că în unele bunkere antiaeriene, recrutarea a reușit în proporție de sută la sută.

Deci au urmat mai multe rebeliuni a doua zi, și am plonjat cu toții în Teroare. Din punct de vedere tehnic, starea de vigilență a apărut prima oară când un cetățean disperat a tras cu pistolul într-un polițist — Maurice T. Kaufman din Albany, iar polițistul era Sergentul Malcom MacDonald. Kaufman a murit după o jumătate de secundă iar MacDonald l-a urmat, sfâșiat în bucăți de către gloată, împreună cu stăpânul său titanian. Dar vigilenții n-au trecut cu adevărat la acțiune decât când comandanții pazei antiaeriene au început să organizeze mișcarea. Comandanții, fiind încartiruiți la suprafață în timpul raidurilor, au scăpat în mare majoritate — dar se simțeau răspunzători. Nu înseamnă că toți vigilenții erau militari — dar un om gol-pușcă, înarmat, pe stradă, avea toate șansele să poarte galoane pe lângă brasarda „VIG". Oricum, puteau conta pe ei că trag în orice excrescență neexplicată a unui trup omenesc — trag și cercetează după aceea.

În timp ce-mi erau îngrijite mâinile, am fost pus la curent. Doctorul mi-a administrat o injecție de tempus pe scurtă durată și am petrecut timpul — subiectiv, cam trei zile; obiectiv, nici o oră — studiind benzi stereo derulate cu acceleratorul. Acest dispozitiv n-a fost pus niciodată la dispoziția publicului, deși ajunge prin contrabandă la unele facultăți, în sesiunile de examene. Reglezi viteza pentru a corespunde cu ritmul tău subiectiv și aplici o coborâre a frecvenței audio pentru a putea auzi cuvintele. E obositor pentru ochi, dar în meseria mea mi-e de mare ajutor. Era greu de crezut că se întâmplaseră atâtea. Câinii, de pildă. Un vigilent ar fi omorât un câine la prima vedere, chiar dacă nu purta moluscă — fiindcă puteai paria că va avea una înainte de răsăritul soarelui, că va ataca un om și că titanianul va schimba gazdele pe întuneric.

O lume de iad în care nu mai puteai avea încredere nici măcar în câini!

Se părea că pisicile erau rareori folosite; bietul Pirat fusese o excepție. Dar, în Zona Verde, câinii puteau fi de-acum rareori văzuți în timpul zilei. Se infiltrau noaptea din Zona Roșie, călătoreau prin beznă și se ascundeau în zori. Continuau să apară, chiar și pe coastele oceanelor. Te duceau cu gândul la legendele cu werewolvi.

Am parcurs zeci de benzi care fuseseră monitorizate din Zona Roșie; se înscriau în trei categorii temporale: perioada mascaradei, când moluștele continuaseră transmisiile „normale"; o scurtă perioadă de contrapropagandă în timpul căreia paraziții încercaseră să convingă cetățenii din Zona Verde că guvernul își ieșise din minți; și perioada actuală, în care orice prefăcătorie fusese abandonată.

Conform doctorului McKIlvaine, titanienii nu au o adevărată cultură; acționează parazitar chiar și în acest domeniu și nu fac decât să se adapteze culturii pe care o găsesc. Poate că merge prea departe cu presupunerile, dar asta e ceea ce au făcut în Zona Roșie. Moluștele trebuiau să mențină activitatea economică de bază a victimelor lor, de vreme ce, dacă gazdele mureau de foame, mureau și ele. Au continuat acea economie, cu variațiuni pe care noi nu le-am fi folosit — de exemplu, afacerea cu procesarea persoanelor vătămate sau redundante în fabricile de îngrășăminte — dar, în general, fermierii rămaseseră fermieri, mecanicii continuau să fie mecanici, iar bancherii erau tot bancheri. Aceasta din urmă pare o prostie, dar

experții susțin că orice economie bazată pe „diviziunea muncii" pretinde un sistem de contabilitate.

Dar de ce continuau cu mijloacele de recreere omenești? Oare dorința de divertisment e o nevoie universală? Ceea ce alegeau și „îmbunătățeau" din conceptele distractive umane nu ne face cinste, deși unele dintre variațiunile lor or fi avut poate oarecari merite — ca de pildă modificarea introdusă în Mexic, pentru a-i acorda taurului șanse egale cu ale matadorului. Însă majoritatea nu te fac decât să-ți vină rău și n-am să intru în amănunte. Mă număr printre puținii oameni care au văzut transcrierea integrală a unor asemenea lucruri; le-am văzut cu un ochi profesional. Sper că Mary, în cadrul instructajului ei, n-a trebuit să se uite la așa ceva, dar Mary oricum n-ar fi spus-o niciodată, chiar dacă o făcea.

Există în benzile pe care le-am văzut un lucru atât de înjositor, atât de condamnabil de dezgustător, încât ezit să-l menționez, deși simt că trebuie: ici și colo, printre sclavi circulau bărbați și femei, ființe omenești (dacă le poți numi astfel) fără paraziți — colaboraționiști ... renegați ...

Urăsc moluștele, dar aș renunța la uciderea câte unei moluște în schimbul fiecăruia asemenea individ pe care l-aș omorî.

Pierdeam teren pretutindeni; metodele noastre nu erau eficace decât în a le opri răspândirea, și nici măcar pe de-a-ntregul. Ca să le înfruntăm în mod direct, ar trebui să ne bombardăm propriile orașe, fără nici o certitudine că vom ucide și cocoașele. Ceea ce ne trebuia era o armă care să omoare moluște dar nu și oameni, sau ceva ce i-ar incapacita pe aceștia sau i-ar face să-și piardă cunoștința fără a-i ucide, permițându-ne, prin urmare, să ne salvăm compatrioții. Nu aveam la îndemână nici o asemenea armă, deși oamenii de știință studiau cu toții intens problema. Un gaz „al somnului" ar fi fost perfect, dar am avut mare noroc că nu fusese cunoscut nici un astfel de gaz înaintea invaziei, altfel moluștele l-ar fi putut folosi împotriva noastră. Trebuie să se rețină că parazitii dețineau o parte egală sau chiar mai mare din potențialul militar al Statelor Unite, ca și oamenii liberi.

Remiză — cu timpul aflat de partea lor. Existau nebuni care doreau să aruncăm bombe asupra orașelor

din Valea Mississippi-ului, nimicindu-le, ca și cum am trata un cancer la buză retezând capul, dar poziția le era zădărnicită de către omologii lor care nu văzuseră moluște, nu credeau în moluște și susțineau că toată afacerea era un complot tiranic de la Washington. Aceștia din urmă erau tot mai puțini cu fiecare zi, nu fiindcă s-ar fi răzgândit, ci întrucât vigilenții erau îngrozitor de prompți.

Exista apoi și un *tertium quid*, mintea flexibilă, omul „rezonabil" — care favoriza negocierea; el considera că am putea „face afaceri" cu titanienii. Un asemenea comitet, delegat de conciliabulul partidului de opoziție din Congres, chiar o încercase. Ocolind Departamentul de Stat, luaseră legătura cu Guvernatorul din Missouri, prin intermediul unei rețele încropite peste Zona Chilimbar, primind asigurări de salvconduct și imunitate diplomatică — „garanții" de la un titanian, dar le acceptaseră. S-au dus la St Louis — și nu s-au mai întors niciodată. Au trimis înapoi mesaje; am văzut unul dintre acestea, un discurs dinamizator rezumat la ideea de: „Apa e minunată; haideți și voi!"

Oare cerbii încheie tratate cu ambalatorii de carne?

America de Nord continua să fie singurul centru de infecție cunoscut. Singura acțiune a Națiunilor Unite, alta decât a amplasa stații spațiale la dispoziția noastră, a fost mutarea la Geneva. S-a votat, cu abținerea a douăzeci și trei de națiuni, pentru definirea calvarului nostru ca „dezordine civilă" și îndemnarea tuturor națiunilor membre de a acorda ce ajutor socoteau de cuviință guvernelor legitime ale Statelor Unite, Mexicului și Canadei.

Rămânea un război târâș-grăpiș, tăcut, cu bătălii pierdute înainte să aflăm că începuseră. Armele convenționale nu erau aproape de nici un folos, cu excepția acțiunilor polițienești din Zona Chilimbar — acum un dublu no man's land între pădurile canadiene și deșerturile mexicane. Pe timp de zi era pustie, cu excepția patrulelor noastre. Noaptea, cercetașii noștri se retrăgeau, și se infiltrau câinii — și alte ființe.

În tot războiul nu se folosise decât o singură bombă atomică, contra unei farfurii care aterizase lângă San Francisco, la sud de Burlingame. Distrugerea ei a fost conformă cu doctrina, dar și doctrina era criticată; ar fi trebuit să fie capturată pentru studiu. Mi-am descoperit

simpatiile alături de cei care preferau să tragă mai întâi și să studieze pe urmă.

Când efectul dozei de tempus trecu, îmi formasem o imagine a Statelor Unite într-un hal pe care nu mi-l imaginasem nici chiar când am fost în Kansas City — o țară supusă Terorii. Prietenii se puteau împușca între ei; soția își denunța soțul. Zvonul apariției unui titanian putea aduna gloata în stradă, cu Judecătorul Lynch urlând în frunte. A ciocăni la ușă noaptea însemna să inviți un foc de armă prin ușă. Oamenii cinstiți stăteau acasă; noaptea umblau numai câinii.

Faptul că majoritatea zvonurilor despre descoperiri de moluște erau neîntemeiate nu le făcea să fie mai puțin primejdioase. Nu exhibiționismul era acela care-i îndemna pe mulți oameni să prefere nuditatea completă față de îmbrăcămintea sumară și strâmtă permisă sub Programul Bronzații; chiar și cel mai redus acoperământ provoca o privire mai atentă plină de îndoială, o suspiciune care se putea decide prea bruse. Acum nimeni nu mai purta armura pentru cap și șira spinării; moluștele o falsificaseră și folosiseră aproape de îndată. Și existase cazul unei fete din Seattle; fusese îmbrăcată în sandale și o poșetă mare, nimic altceva — dar un vigilent căruia se pare că i se dezvoltase simțul de-a mirosi inamicul o urmărise și observase că nu-și muta niciodată geanta din mâna dreaptă, nici chiar când o deschidea să scoată banii...

Fata a rămas în viață, dar cu mâna arsă de la încheietură, și cred că i s-a grefat alta nouă; provizia acestor piese de rezervă era alimentată din belșug. Și molusca trăia, când vigilentul a deschis poșeta — dar nu pentru multă vreme.

Efectul drogului trecuse când am urmărit acest incident și i-am adus-o la cunoștință surorii.

— Nu-ți fă griji, răspunse ea. N-ajută la nimic. Acum flexează degetele mâinii drepte, te rog. Le-am flexat, în timp ce ea îl ajuta pe doctor să-mi aștearnă un înlocuitor de piele.

— Să porți mănuși la muncile grele, mă avertiză doctorul, și să mai treci pe-aici săptămâna viitoare.

Le-am mulțumit și m-am dus la biroul de operațiuni. Am căutat-o pe Mary, dar era ocupată la Cosmetică.

DOUĂZECI ȘI CINCI

— MÂINILE ȚI-S ÎN REGULĂ? MĂ ÎNTREBĂ Bătrânul.

— Se descurcă. Piele falsă o săptămână. Mâine-mi fac o grefă la ureche.

Păru vexat.

— N-avem timp de vindecarea unei grefe; va trebui să-ți falsifici una la Cosmetică.

— Urechea nu contează, am răspuns, dar de ce să pierdem vremea cu falsificarea? Vreo substituire de persoană?

— Nu tocmai. Acum, că te-ai informat, cum ți se pare situația?

M-am întrebat ce răspuns urmărea să scoată de la mine.

— Nu prea bună, am recunoscut. Toată lumea urmărește pe toată lumea. Am putea fi foarte bine în Rusia.

— Hmmm... apropos de Rusia, unde-ai spune că-i mai ușor de penetrat și menținut supravegherea, în Rusia sau în Zona Roșie? Tu pe care-ai prefera-o?

L-am privi suspicios:

— Care-i poanta? Dumneata nu lași pe nimeni să-și aleagă singur misiunea.

— Ți-am cerut o opinie profesională.

— Mmmm... N-am destule date. Moluștele au infestat Rusia?

— Asta, răspunse el, trebuie să afli tu.

Mi-am dat deodată seama că Mary avusese dreptate; agenții n-ar fi trebuit să se căsătorească.

— În perioada asta a anului, am spus, cred c-aș prefera să intru prin Canton. Doar dacă nu te gândești la o parașutare?

— Ce te face să crezi că vreau să mergi acolo? întrebă Bătrânul Am putea afla mult mai repede și mai ușor în Zona Roșie.

— Hmm?

— Desigur. Dacă există infecții și în afara acestui continent, titanienii din Zona Roșie trebuie s-o știe. De ce să ocolești jumate din glob ca să afli?

Am abandonat planurile pe care mi le conturam de-a deveni negustor hindus care călătorește cu nevasta și m-am gândit la ce spunea el. Se putea... se putea.

— Cum dracu' poate fi penetrată Zona Roșie acum? am întrebat. Să port o imitație de moluscă din plastic pe umeri? M-ar prinde cu prima ocazie când aș fi chemat la consfătuire directă.

— Nu fii defetist. Patru agenți s-au și infiltrat.

— Și au mai venit?

— Păi, nu, nu tocmai.

— Ai ajuns la concluzia c-am încărcat destule statele de salarii?

— Cred că ceilalți au folosit tactici greșite...

— Evident!

— Șmecheria e să-i convingi că ești un renegat. Ai vreo idee?

Ideea era atât de copleșitoare încât n-am răspuns pe dată. În cele din urmă, am izbucnit:

— De ce să n-o luăm cu începutul? N-aș putea să mă dau o vreme drept o târfă din Panama? Sau să exersez uciderea cu secera? Trebuie să-mi creez o dispoziție specială pentru asta.

— Ușurel. S-ar putea să nu fie practic...

— *Hmmph*!

— Dar e posibil să-ți reușească. Ai mai multă experiență cu obiceiurile lor decât oricare alt agent. Trebuie să fii odihnit, lăsând la o parte afumătura aia ușoară de pe degete. Sau poate-ar fi mai bine să te lansăm lângă Moscova și să arunci o privire la fața locului. Gândește-te Nu-începe să te frământi, o zi, două.

— Mersi. Mersi foarte mult.

Am schimbat subiectul:

— Cu Mary ce planuri ai?

— De ce nu-ți vezi tu de treburile tale?

— Sunt soțul ei.

— Da.

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vrei nici măcar să-mi urezi casă de piatră?

— Încă mă mai frapează, răspunse el rar, că ai avut tot norocul pe care și-l poate dori un bărbat. Ai binecuvântarea mea, oricâte parale o fi făcând.

— Aha. Ei, mulțumesc.

Judec încet. Până-n momentul acela, nu-mi trecuse prin minte că Bătrânul ar fi putut avea o legătură cu potrivi-

rea atât de convenabilă a permisiei mele și-a lui Mary.

Am spus:

— Ascultă, Tată...

— *Hmm?*

Era pentru a doua oară într-o lună că-l numeam astfel; îl punea într-o poziție defensivă.

— Tot timpul ai intenționat ca eu și Mary să ne căsătorim. Dumneata ai plănuit așa.

— Cum? Nu fii ridicol Cred în libera voință, fiule — și libera alegere Amândoi aveați dreptul la un concediu; restul a fost o întâmplare.

— Hmm! Nimic nu-i o întâmplare; nu în preajma dumitale. Dar, lasă; rezultatul mă satisface. Acum, în legătură cu misiunea: mai lasă-mi puțin timp să evaluez posibilitățile. Până atunci, trec pe la Cosmetică pentru o ureche de cauciuc.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

ÎN CELE DIN URMĂ, AM DECIS SĂ ÎNCERCĂM penetrarea zonei roșii. Grupul de evaluare avizase că nu exista nici o șansă de a mă da drept renegat; rămânea întrebarea: „Cum ajunge un om să se renege? De ce au titanienii încredere în el?" Răspunsul vine de la sine: orice parazit cunoaște gândurile gazdei lui. Dacă un titanian, posedând mintea unui om, știe că acesta e un renegat veritabil, un om ce poate fi dobândit, atunci moluștelor le poate conveni ca, pentru scopurile lor, să-l lase să fie doar renegat, în loc de gazdă. Dar mai întâi molusca trebuie să sondeze ticăloșia din mintea individului și să se asigure de calitatea ei.

Am ajuns la această concluzie pe baza unei necesități logice — logică omenească, trebuind însă să fie și logică a moluștelor, de vreme ce se potrivea cu tot ceea ce puteau sau nu puteau ele să facă. Cât despre mine, nu-mi era posibil să trec drept candidat la renegare nici chiar sub cea mai profundă instrucție hipnotică Astfel hotărâseră băieții de la psiho — la care eu am spus „Amin"!

Ar putea să pară ilogic că titanienii ar „elibera" o gazdă, chiar dacă știau că face parte din categoria celor ce pot fi cucerite. În regenanți, însă, moluștele aveau o

rezervă de membri ai „coloanei a cincea" demni de încredere. „Demn de încredere" nu e calificativul cel mai potrivit, dar limba engleză nu are nici un cuvânt pentru acest gen de abjecțiune. Faptul că Zona Verde era penetrată de renegați devenise cert, dar adesea e greu să deosebești un membru al coloanei a cincea de un nătâng; asta-i face atât de greu de prins.

Așadar, m-am pregătit. Mi-am reîmprospătat, sub hipnoză, limbile străine de care aveam nevoie, punând accentul pe cele mai recente lozinci și șabloane; mi s-a fabricat o personalitate și am primit mulți bani. Echipamentul de înregistrare era de tip nou, o bucurie să-l folosești, aparatură cu ultramicrounde abia mai mare decât o felie de pâine, iar sursa de energie atât de bine ecranată încât n-ar fi făcut contorul Geiger nici măcar să tresară.

Trebuia să mă arunc prin ecranul lor; dar sub acoperirea unei „ferestre" anti-radar în stare să le dea tehnicienilor lor atacuri de apoplexie. Odată pătruns, trebuia să decid dacă axa rusească era sau nu infestată de moluște, dictând apoi un raport oricărei stații spațiale se afla la vedere — în linie dreaptă, mai bine zis; nu pot găsi o stație spațială cu ochiul liber și mă-ndoiesc de aceia care susțin că pot. Raportul odată transmis, aveam să fiu liber de-a pleca pe jos, cu un mijloc de transport, târâș, pe furiș, cu sau fără plată, dacă puteam..

Dar n-am avut niciodată șansa să mă folosesc de aceste pregătiri; a aterizat farfuria de la Pass Christian.

N-a fost decât a treia văzută vreodată după aterizare. Farfuria de la Grinnell fusese ascunsă de către moluște, iar cea de la Burlingame era doar o amintire radioactivă. Farfuria de la Pass Christian, însă, a fost atât urmărită, cât și văzută pe sol.

O urmărise Stația Spațială Alfa, înregistrând-o ca pe un „meteorit extrem de mare". Confuzia s-a datorat vitezei excesive. Radarul primitiv, vechi de vreo șaizeci de ani, depistase de multe ori farfurii, mai ales când navigau cu viteze atmosferice, cercetând planeta. Dar radarurile noastre moderne fuseseră „perfecționate" până ajunseseră să nu mai poată percepe farfuriile; instrumentele noastre sunt prea specializate. Controlul blocurilor de trafic nu recepționează decât circulația în atmosferă; ecranul defensiv și radarurile de pază contra incendiilor văd numai

ceea ce trebuie să vadă. Ecranul de foc „vede" într-o gamă extinsă de la vitezele atmosferice până la opt kilometri pe secundă ; ecranul granular se suprapune peste ecranul fin, pornind de la cea mai mică viteză de rachetă, pentru a ajunge până la șaisprezece kilometri pe secundă.

Există și alte criterii de selecție, dar nici unul dintre ele nu include viteze mai mari de zece mile pe secundă — cu unica excepție a radarurilor antimeteorice ale stațiilor spațiale, care nu aparțin armatei. Prin urmare, „meteorul gigant" n-a fost asociat cu farfuriile zburătoare decât mult mai târziu.

Dar farfuria de la Pass Christian a fost văzută aterizând. Crucișătorul sumbersibil U.N.S. „*Robert Fulton*", ieșit din Mobile să patruleze prin Zona Roșie, se afla la șaisprezece kilometri distanță de Gulport, lăsând să i se vadă numai receptorii, când a aterizat farfuria. Nava spațială a răsărit pe ecranele crucișătorului la trecerea de la viteza cosmică (cinci optzeci și cinci de kilometri pe secundă, după consemnarea stației spațiale) la o viteză pe care radarul crucișătorului o putea accepta.

A apărut din neant, a încetinit până la zero și a dispărut — dar operatorii fixează ultimul semnal, la câțiva kilometri distanță de coasta Misissippi-ului. Comandantul crucișătorului a rămas nedumerit. Semnalul nu putea aparține, neîndoielnic, unei nave ; navele nu încetinesc cu cincizeci de accelerații gravitaționale ! Nu i-a trecut prin minte că *g*-ul putea să *n*-aibă nici o importanță pentru o moluscă. Își aduse nava deasupra și aruncă o privire.

Prima depeșă anunța : NAVĂ SPAȚIALĂ ATERIZAT PLAJĂ VEST PASS CHRISTIAN MISSISSIPPI. Iar a doua, FORȚELE DE ATERIZARE TREC LA CAPTURĂ.

Dacă nu mă aflam în birourile Secției, pregătindu-mă pentru parașutare, poate că aș fi fost omis de la petrecere. Astfel stând lucrurile, telefonul meu sună ascuțit ; m-am lovit cu capul de aparatul de studiu și am tras o înjurătură Bătrânul spuse :

— Vino imediat, Mișcă !

Era aceeași petrecere pe care o începuserăm cu atâtea săptămâni — sau ani ? — în urmă, Bărtânul, Mary și cu mine. Ne îndreptăm spre sud cu viteza maximă de urgență înainte ca Bătrânul să ne spună de ce.

Când o făcu, am întrebat :

— De ce grupul familial ? Avem nevoie de o operaţiune aeriană pe scară completă.

— Va fi acolo, răspunse el sumbru ; apoi afişă vechiul său rânjet răutăcios. Ce-ţi pasă ? „Familia Cavanaugh" din nou la datorie. Nu Mary ?

Am pufnit :

— Dacă iar vrei piesa aia cu fratele şi sora, mai bine-ţi găseai altul.

— Doar scena unde-o aperi de câini şi străini, răspunse el sobru. Şi chiar mă refer la câini, şi mă refer serios la orice străini. S-ar putea să fi venit vremea răfuielii, fiule. Intră în compartimentul operatorului, închise panoul şi începu să se ocupe de comunicator.

M-am întors spre Mary, Ea se cuibări lângă mine, spunând :

— Ura, Frăţie.

Am apucat-o de braţe :

— Nu-mi arunca tu mie chestia asta cu „Frăţia", sau cineva o să-ncaseze o bătăiţă.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

APROAPE CĂ AM FOST DOBORÂŢI DE PROPRII noştri băieţi, după care am luat o escortă formată din doi Îngeri Negri, care ne-a predat navei de comandă de unde urmărea acţiunea Mareşalul de Aviaţie Rexton. Nava de comandă îşi sincronizează viteza şi ne luă la bord cu o buclă de ancorare. Manevra mi s-a părut deconcertantă.

Rexton era gata să ne ia la palme şi să ne trimită acasă — dar a-l lua la palme pe Bătrân nu-i lucru uşor. În cele din urmă ne dădu drumul, şi am coborât maşina spre drumul litoral de la vest de Pass Christian — mort de frică, ar trebuie să adaug ; antiaeriana trase în noi pe când coboram. Se dădeau lupte pretutindeni împrejurul nostru, dar lângă farfuria propriu-zisă domnea un calm ciudat.

Nava străină se înălţa aproape deasupra noastră, la nici cincizeci de metri distanţă. Arăta la fel de convingătoare, şi ameninţătoare, pe cât fusese de artificial falsul de plastic din Iowa. Era un disc de mari dimensiuni, înclinat uşor spre noi ; aterizase parţial peste una dintre casele demodate înalte înşirate de-a lungul coastei. Farfuria se

sprijinea pe ruine şi pe trunchiul gros al unui copac care ţinuse umbră casei.

Poziţia oblică a navei ne permitea să-i vedem suprafaţa superioară şi o emisferă metalică, cu diametrul de patru metri, în mijloc — probabil, valva de aer. Această emisferă stătea desprinsă la vreo doi metri faţă de corpul navei. Nu puteam vedea ce anume o susţinea, dar bănuiam că era un ax sau piston central; ieşea în afară ca o supapă cu disc. Era uşor de văzut de ce farfuria nu se închisese la loc, luându-şi zborul: valva de aer era înfundată, ţinută deschisă de către o „ţestoasă de noroi", unul dintre acele mici tancuri amfibii care făceau parte din forţa de debarcare a „*Fulton*"-ului.

Să reţinem următoarele: tancul fusese comandat de Sublocotenentul Gilbert Calhoun din Knoxville: îl însoţea Mecanicul 2/C Florence Berzowski şi un trăgător numit Booker T. W. Jahnson. Muriseră cu toţii, desigur, înainte s-ajungem noi acolo.

Maşina, de cum am înscris-o pe drum, fu înconjurată de un pluton al forţelor de debarcare, comandat de un băiat cu obrajii roz care părea nerăbdător să împuşte pe cineva sau ceva. Se mai calmă după ce-i aruncă o privire lui Mary, dar tot refuză să ne permită apropierea de farfurie înainte de-a fi obţinut confirmarea comandantului său tactic — care la rândul său se consultă cu comandantul „*Fulton*"-ului. Am primit răspunsul în scurt timp, considerând că probabil venea tocmai de la Washington.

În timp ce aşteptam, am urmărit lupta, bucurându-mă că nu luam parte. Cineva avea să se răănească — mulţi o şi păţiseră deja. Chiar în spatele maşinii zăcea un cadavru de sex bărbătesc — al unui băiat de cel mult paisprezece ani. Încă mai strângea în braţe un lansator de rachete, iar peste umeri i se vedeau urmele fiarei. M-am întrebat dacă molusca se târâse de-acolo, murind apoi, sau dacă, poate, reuşise să se transfere pe persoana care-l înjunghiase cu baioneta pe băiat.

În timp ce eu examinam cadavrul, Mary merse pe jos spre vest, pe şosea, cu tânărul ofiţer de marină. Ideea că o moluscă, probabil vie încă, se afla prin preajmă, mă făcu s-o urmez grăbit.

— Treci înapoi la maşină, i-am spus.

Continuă să privească spre apus, în lungul drumului

— Credeam c-aș putea ajunge să împușc una, două, răspunse ea, cu ochii strălucitori.

— Aici e în siguranță, mă asigură tânărul. Le ținem pe loc, mult mai încolo pe drum.

Nu l-am luat în seamă.

— Ascultă, neastâmpărată mică și sângeroasă, m-am răstit, treci la loc în mașină până nu-ți frâng toate oasele din trup!

— Da, Sam.

Se întoarse și făcu ce-i spusesem. Am revenit cu privirea la tânărul ofițer:

— La ce cești ochii?

Locul mirosea a moluște, iar așteptarea mă scotea din răbdări.

— La mai nimic, răspunse el, măsurându-mă cu privirea. În partea țării de unde vin eu nu! vorbim așa cu doamnele.

— Atunci de ce dreacu' nu te-ntorci de unde-ai venit? am replicat, îndepărtându-mă. Lipsea și Bătrânul; nu-mi plăcea deloc.

O ambulanță, revenind dinspre vest, opri lângă mine.

— A fost deschis drumul spre Pascagoula? strigă șoferul.

Râul Ascagoula, aflat la vreo patruzeci și cinci de kilometri spre est față de locul unde aterizase farfuria, reprezenta aproximativ Zona Chilimbar a acelei regiuni; orașul cu același nume se găsea la est de gurile râului, în Zona Verde — câtă vreme la circa o sută, o sută douăzeci de kilometri vest de noi era New Orleans, cea mai mare concentrare de titanieni la sud de St Louis. Adversarul venea dinspre New Orleans, în timp ce baza noastră cea mai apropiată era în Mobile.

— N-am auzit, i-am răspuns eu șoferului.

Își mușcă un deget.:

— Ei — eu am răzbit; poate-am să ajung înapoi.

Turbinele îi șuierară și plecă. Am continuat să mă uit după Bătrân.

Deși ciocnirile de la sol se îndepărtaseră de locul aterizării, lupta aeriană se desfășura peste tot în jurul nostru. Priveam dâre de vapori și încercam să-mi dau seama care a cui era și cum le puteau deosebi, când un transportor mare se repezi în apropiere, frână și lăsă să se reverse un pluton de aviatori. Din nou m-am întrebat; erau prea

departe ca să văd dacă aveau sau nu paraziți. Cel puțin, veneau dinspre răsărit.

L-am zărit pe Bătrân vorbind cu comandantul forțelor de debarcare. M-am apropiat, întrerupându-i:

— Ar trebui să plecăm de-aici, Șefule. Locul ăsta trebuia să fie lovit cu o bombă atomică acum zece minute.

Răspunse comandantul.

— Relaxează-te, îmi recomandă el ambabil, concentrarea nu merită nici măcar o bombă pony.

Eram gata să-l întreb iritat de unde știa că la fel considerau și moluștele, când Bătrânul ne întrerupse:.

— Are dreptate, fiule.

Mă luă de braț și mă conduse înapoi spre mașină.

— Are dreptate, dar dintr-un motiv trist.

— Hm?

— De ce n-am bombardat *noi* orașele ocupate de *ei*? Nu vor să distrugă nava aia; o vor înapoi. Întoarce-te la Mary. Câini și străini — mai ții minte?

Am tăcut, fără să mă fi convins. Mă așteptam să devenim cu toții țăcăneli de contor Geiger dintr-o secundă-n alta. Moluștele luptau cu o nepăsare obraznică — poate fiindcă nu erau cu adevărat indivizi. De ce-ar fi fost mai prudente în privința unei nave de-a lor? Puteau dori mai mult să nu ne-o lase pe mână decât s-o salveze.

Tocmai ajunseserăm la mașină și vorbeam cu Mary, când mucosul cu caș la gură veni la trap.

Îl salută pe Bătrân:

— Comandantul zice că puteți primi tot ce doriți, domnule — absolut orice!

Din felul lui de-a se purta, am dedus că depășea de răspuns, fusese redactată cu litere de foc, însoțite de ondulații și înfloriturl.

— Mulțumesc, domnule, răspunse moale Bătrânul. Nu vrem decât să inspectăm nava capturată.

— Da, domnule. Poftiți cu mine, domnule.

Ne luă pe toți trei, fiindu-i greu să se decidă dacă să-l escorteze pe Bătrân sau pe Mary. Câștigă Mary. I-am urmat, rămânând atent la supraveghere și ignorând prezența tânărului. Ținuturile acelea litorale, acolo unde nu-i cultivate, arată ca o junglă; farfuria se întindea peste hățișuri, iar Bătrânul o luă pe o scurtătură. Pustiul spuse:

— Atenție, domnule, Vedeți pe unde călcați.

— Moluște? am întrebat.

Clătină din cap ;

— Șerpi de corali.

În acel punct, un șarpe veninos ar fi părut la fel de simpatic ca o albină, dar se vede că am dat o oarecare atenție avertismentului, căci priveam în jos când se întâmplară următoarele.

În prima clipă am auzit un strigăt. Apoi, așa să-mi ajute Dumnezeu, ne ataca un tigru bengalez. Probabil că Mari a tras primul foc. Al meu n-a răsunat înainte de cel al tânărului ofițer ; poate chiar să fi tras după. Bătrânul trase cel din urmă. Am tăiat între noi fiara aceea pe atâtea direcții, încât nici de covor n-avea să mai fie bună vreodată. Și totuși, molusca din spinarea ei era neatinsă ; am fript-o cu al doilea foc. Tânărul o privi, deloc surprins.

— Ei bine, spuse el, credeam c-am curățit încărcătura asta.

— Ce vrei să spui ?

— Unul dintre primele tancuri de transport pe care le-au trimis. Arca lui Noe în toată regula. Am împușcat de toate, de la gorile până la urși polari. Auziți, s-a repezit vreodată la dumneavoastră o morsă ?

— Nu, și nici nu vreau.

— Nu-s la fel de rele ca și câinii, zău. Dacă mă-ntrebați pe mine, chestiile-astea n-au prea multă minte.

Privi molusca, fără nici o emoție.

Am plecat repede de-acolo, spre nava titanienilor — lucru care nu mă liniști, dimpotrivă. Nu că ar fi existat ceva înfricoșător la înfățișarea navei în sine.

Dar înfățișarea ei nu era *corectă*. Artificială fiind, știai fără să-ți spună nimeni că nu era fabricată de către oameni. De ce ? Nu știu. Suprafața era șlefuită mat, fără nici un semn — nici un fel de semn ; n-aveau cum să-ți dai seama în ce fel fusese asamblată. Arăta la fel de netedă ca un cub Jo.

Nu puteam spune din ce era făcută. Metal ? Sigur, *trebuia* să fie metal. Dar era oare ? Te-ai fi așteptat să fie ori de o amarnică răceală, sau eventual intens fierbinte de pe urma aterizării. Am atins-o, și nu era absolut nicicum, nici caldă nici rece. Apoi am observat altceva : o navă atât de mare, aterizând în plină viteză, ar fi trebuit să spulbere câțiva acri de pădure. Dar nu exista nici o zonă de impact ; desișurile din jur erau verzi, intacte.

Am urcat toți patru la piesa în formă de umbrelă valva de aer, dacă asta era. Marginea stătea blocată peste mica

țestoasă de noroi; blindajul tancului era turtit înăuntru, la fel ca o cutie de carton apăsată cu mâna. Țestoasele acelea de noroi sunt construite pentru a se lansa în apă la adâncimi de trei sute de metri; sunt *puternice*.

Ei bine, presupun că asta era puternică. Umbrela o avariase, dar supapa nu se închisese. Pe de altă parte, metalul, sau din de-o fi fost făcută ușa navei spațiale, nu purta nici o urmă a contactului.

Bătrânul se întoarse spre mine:

— Așteaptă aici cu Mary.

— Doar nu intri acolo singur?

— Ba da. S-ar putea să avem foarte puțin timp.

Pustiul vorbi și el:

— Vă însoțesc, domnule. Așa a ordonat comandantul.

— Foarte bine, domnule, acceptă Bătrânul. Haidem. Privi peste margine, apoi îngenunche și se lăsă înăuntru, sprijinit în mâini. Pustiul îl urmă.

Simțeam că ard tot, dar n-aveam nici un chef să discut cele convenite.

Dispărură în gaură. Mary se întoarse spre mine, spunând:

— Sam, nu-mi place. Mi-e teamă.

Mă surprinde. Mie însămi mi-era teamă — dar nu mă așteptasem să-i fie și ei.

— Am eu grijă de tine.

— Trebuie să stăm aici? N-a spus-o anume.

Am căzut pe gânduri.

— Dacă vrei să ne-ntoarcem la mașină, te conduc.

— Păi — nu. Sam, cred că trebuie să rămânem. Vino mai aproape de mine.

Tremura.

Nu știu cât a durat până au scos capetele dinăuntru. Tânărul ureă afară, iar Bătrânul îi spuse să stea de gardă.

— Haideți, ne cheamă el pe noi, nu-i nici un pericol — cred.

— Pe dracu' nu e, am răspuns, dar m-am dus, căci Mary pornise deja. Bătrânul o ajută să coboare.

— Atenție la cap, spuse el. Peste tot sunt plafoane joase.

Afirmația că speciile neomenești produc lucrări neomenești e o platitudine, dar foarte puțini oameni au intrat vreo-

dată într-un labirint venerian, și chiar mai puțini au văzut ruinele marțiene iar eu mă număram printre aceștia. Nu știu la ce mă așteptam. În sens superficial, interiorul farfuriei n-aș crede că era prea surprinzător, dar era fără-ndoială straniu. Fusese gândit de creiere inumane, care nu auziseră niciodată de unghiul drept și de linia dreaptă, sau care le considerau inutile ori indezirabile. Ne găseam într-o mică încăpere geoidală, iar de-acolo ne-am târât printr-un tub lat de vreun metru și-un sfert, un tunel ce părea să coboare șerpuind în navă și lucea pe toată suprafața cu o lumină roșiatică.

În tub domnea un miros ciudat și cam neplăcut ca al gazelor de mlaștină, amestecat cu o vagă duhoare de moluște moarte. Aceea, aura roșcată și lipsa totală de căldură ca răspuns al pereților la apăsarea mâinilor mele îmi stârnea dezagreabila fantasmă că mă târam prin mărunțaiele vreunui behemoth nepământean, în loc să explorez o mașină stranie.

Tubul se ramifică precum o arteră, și am dat peste primul nostru androgin titanian. Acesta — dați-mi voie să-l consider un „el" — zăcea pe spate, ca un copil adormit, cu capul rezemat ca de o pernă pe molusca sa. Gura mică și roz, ca un boboc de trandafir, păstra sugestia unui zâmbet ; în primul moment, nici nu mi-am dat seama că era mort.

La prima vedere, asemănările dintre oamenii titanieni și noi înșine sunt mai vizibile decât deosebirile ; noi suprapresionăm ceea ce ne așteptăm să vedem, peste ceea ce vedem de fapt. De exemplu, acea „gură" mică și drăgălașă ; de unde era să știu că nu era decât în organ exclusiv respirator ?

Dar, în pofida asemănărilor neesențiale constând din patru membre și o protuberanță ca un cap, semănând cu ei mai puțin decât un broscoi cu un pui de bivol. Totuși, efectul general e plăcut și vag omenesc. „Elfesc", ar trebui să spun — elfii de pe lunile lui Saturn.

Când l-am văzut pe mititelul acela, am reușit să-mi scot pistolul. Bătrânul se întoarse spre mine, spunându-mi :

— Nu te repezi. E mort. Toți sunt morți, s-au înecat cu oxigen când tancul le-a dristus valva de aer.

Aveam încă pistolul scos.

— Vreau să ard molusca, am insistat. S-ar putea să fie încă vie.

Nu era acoperită de cochilia la care începusem să ne așteptăm în ultima vreme, ci goală și hidoasă.

Ridică din umeri:

— Servește-te. N-are cum să-ți facă vreun rău. Molusca aia nu poate trăi pe o ființă care respiră oxigen.

Se târî peste micul trup, fără să-mi dea nici o șansă de-a trage dacă așa aș fi hotărât. Mary nu se descurajase, dar se chircise lângă mine, respirând în gâfâieli ascuțite, ca niște suspine.

Bătrânul se opri și spuse răbdător:

— Vii, Mary?

Ea se înecă, apoi icni:

— Să ne-ntoarcem! Să ieșim de-aici!

— Are dreptate, am spus. Asta nu-i o treabă pentru trei oameni; are nevoie de o echipă de cercetare și echipament adevat.

Nu-mi dădu nici o atenție.

— Trebuie s-o facem, Mary, Știi asta. Și tu trebuie să fii aceea care o va face.

— De ce trebuie s-o facă ea? am întrebat, furios.

Mă ignoră în continuare.

— Ei bine, Mary?

De undeva dinăuntrul ei, Mary convocă întăriri. Respirația îi reveni la normal, trăsăturile i se relaxară și se târî peste trupul flesc călărit de parazit, cu seninătatea unei regine urcând treptele eșafodului. Am urmat-o greoi, încă stânjenit de pistol și încercând să nu ating trupul.

Am ajuns într-un târziu la o cameră spațioasă, care ar fi putut să fie cabina de comandă; înăuntru se aflau multe mici făpturi ca elfii, moarte. Suprafața interioară a încăperii avea numeroase concavități și lumini mult mai puternice decât aura roșiatică, iar spațiul era festonat cu dispozitive la fel de neînțelese pentru mine ca și circumvoluțiunile creierului. Din nou m-a tulburat gândul — complet greșit — că nava însăși era un organism viu.

Bătrânul nu dădu nici o atenție împrejurimilor, târându-se printr-un alt tub semiobscur-roșu. I-am urmat contorsionările spre locul unde acesta se lărgea până la cel puțin trei metri diametru, cu un „tavan" înalt aproape cât să ne permită să stăm în picioare. Dar nu asta ne atrase atenția; pereții nu mai erau opaci.

În ambele laturi, dincolo de niște membrane transparente, se aflau mii și mii de moluște, plutind, înotând, zbătându-se într-un fluid ce le menținea în viață. Fiecare rezervor deținea o proprie lumină interioară difuză, și puteam privi până în adâncurile masei palpitânde. Îmi venea să urlu.

Încă mai aveam pistolul în mână. Bătrânul îi acoperi clopotul cu mâna.

— Nu, mă preveni el. Doar nu vrei să le dai *ălora* drumul *aici*. Alea sunt pentru noi.

Mary lé privea cu o expresie mult prea calmă. Mă-ndoiesc că era pe deplin conștientă, în sensul obișnuit al cuvântului.

M-am uitat la ea, am revenit cu privirea la spectralul acvariu și am spus insistent:

— Să plecăm de-aici dacă mai putem — și pe urmă s-o pulverizăm cu-o bombă.

— Nu, spuse el calm, n-ai văuzt tot. Haideți.

Tubul se strâmbă din nou, apoi se lărgi și am ajuns într-o cameră ceva mai mică. Din nou pereți străvezii; din nou făpturi plutind îndărătul lor.

A trebuit să mă uit de două ori înainte de-a-mi veni să cred ceea ce vedeam.

Imediat dincolo de perete, cu fața în jos, plutea un trup omenesc — un om pământean — în vârstă de vreo patruzeci-cincizeci de ani. Avea brațele îndoite peste piept și genunchii ridicați, ca și cum ar fi dormit.

L-am privit, răscolit de gânduri cumplite. Nu era singur; se mai zăreau și alții, dincolo de el, bărbați și femei, tineri și bătrâni, dar el îmi atrăsese atenția. Aveam convingerea că era mort; nu-mi trecera prin minte să gândesc altfel. Apoi i-am văzut gura mișcându-se — și mi-am dorit să fi fost mort.

Mary se învârtea prin jur de parcă ar fi fost beată — nu, nu beată, ci preocupată și buimacă. Mergea de la un perete la altul, cântând în adâncimile aglomerate, semi-vizibile. Bătrânul nu se uita decât la ea.

— Ei, Mary! întrebă el încetișor.

— Nu-i pot găsi! spuse ea jalnic, cu o voce ca de fetiță. Fugi în partea cealaltă.

Bătrânul o apucă de braț.

— Nu-i cauți unde trebuie, spuse el ferm. Întoarce-te acolo unde sunt ei. Îți amintești?

Glasul ei era un viet.

— *Nu pot să-mi amintesc!*

— Trebuie să-ţi aminteşti. Asta-i tot ce poţi face pentru ei. Trebuie să te-ntorci acolo unde sunt şi să-i cauţi.

Ochii i se închiseră, din ei începând să se prelingă lacrimi. Gâfâia şi se îneca. M-am împins între ei, strigând:

— Încetează! Ce-i faci?

Bătrânul mă dădu la o parte.

— Nu, fiule, şopti el aprig. Nu te-amesteca în asta — *nu trebuie* să te amesteci.

— Dar ...

— Nu!

Îi dădu drumul lui Mary şi mă conduse spre intrare.

— Stai aici. Şi, cât de mult iţi iubeşti soţia, cât de mult îi urăşti pe titanieni, nu interveni. N-am să-i fac nici un rău — iţi promit.

— Ce-ai de gând să faci?

Dar el se întorsese deja. Am rămas pe loc, nedorind, dar temându-mă să mă bag în ceea ce nu înţelegeam.

Mary se lăsase pe podea şi acum stătea ghemuită ca un copil, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Bătrânul îngenunche şi o atinse pe braţ.

— Întoarce-te, l-am auzit spunându-i. Înapoi de unde a început.

Abia i-am auzit răspunsul:

— Nu ... nu.

—Da... da, a fost înainte.

Suspină şi se prăbuşi pe jos:

— Mama! Mama!

— Ce spune mama ta? o întrebă el blând.

— Nu spune nimic. Se uită la mine atât de ciudat. Are ceva pe spate. Mi-e frică, mi-e frică!

M-am grăbit spre ei, aplecându-mă pentru a nu mă lovi de plafonul scund. Fără a-şi lua ochii de la Mary, Bătrânul îmi făcu semn să revin la loc. M-am oprit, ezitând.

— Înapoi, ordonă el. Cât mai înapoi.

Cuvintele îmi erau adresate mie şi m-am supus — dar la fel făcu şi Mary.

— Era o navă, murmură ea, o navă mare, strălucitoare ...

Bătrânul spuse ceva; dacă ea îi răspunse, n-am putut-o auzi. De astă dată am rămas pe loc. În pofida emoţiilor

mele enorm răscolite, mi-am dat seama că se petrecea ceva esențial, ceva suficient de important pentru a-i absorbi Bătrânului întreaga atenție în prezența dușmanului. Continua să vorbească, mângâietor dar insistent. Mary se liniști, părând să cadă în letargie, dar am putut auzi că-i răspundea. După o vreme, începu să vorbească în logoreea monotonă a eliberării emoționale. El n-o mai îndemna decât doar din când în când.

Am auzit ceva târându-se în spatele meu prin pasaj și m-am întors, scoțând pistolul, cu senzația înnebunită că eram prinși în capcană. Aproape l-am împușcat, înainte de-a-l recunoaște pe omniprezentul ofițer tânăr pe care-l lăsaserăm afară.

— Ieșiți ! ne cheamă el agitat.

Își croi drum pe lângă mine și-i repetă Bătrânului cererea. Bătrânul părea insuportabil de exasperat.

— Taci și nu mă deranja, ordonă el.

— Dar *trebuie*, domnule, insistă tânărul. Comandantul spune că trebuie să ieșiți imediat. Ne retragem ; comandantul zice că s-ar putea să trebuiască să aplice demolarea din clipă-n clipă. Dacă încă vom mai fi înăuntru — *buuum* ! Asta e.

— Foarte bine, acceptă calm Bătrânul. Du-te și-i spune comandantului dumitale că trebuie să se abțină până ieșim noi ; am informații de o importanță vitală. Fiule, ajută-mă cu Mary.

— Am înțeles, domnule ! replică tânărul. Dar grăbiți-vă !

Se îndreptă târâș. Eu am ridicat-o pe Mary și am dus-o spre locul unde camera se îngusta din nou cu un tub ; părea aproape inconștientă. Am lăsat-o jos.

— Va trebui s-o târâm, spuse Bătrânul. S-ar putea să nu-și revină prea curând. Așa — să te-ajut s-o iei în cârcă. Te poți târî cu ea.

Nu i-am dat nici o atenție și am zgâlțâit-o.

— Mary ! am strigat. Mary ! Mă auzi ?

Ochii i se deschiseră.

— Da, Sam ?

— Iubit-o, trebuie să ieșim de-aici — *repede* ! Te poți târî ?

— Da, Sam.

Închise din nou ochii. Am scuturat-o iar.

— Mary !

— Da, iubitule. Ce este? Sunt așa de obosită...

— Ascultă, Mary, trebuie să te târăști afară de-aici. De nu, au să te prindă moluștele. Înțelegi?

— Bine, iubitule.

Rămase cu ochii deschiși, dar goi. Am împins-o prin tub, urmând-o. Ori de câte ori șovăia, o plesneam. Am ridicat-o și tras-o prin camera cu moluștele și din nou prin cabina de comandă, dacă asta era. Când am ajuns în locul unde tunelul era parțial blocat de elful mort, se opri ; m-am îndesat pe lângă ea și l-am împins în tubul derivat. De astă dată, nu mai încăpea nici o îndoială că molusca era moartă. Din nou a trebuit s-o plesnesc ca să coopereze.

După un nesfârșit coșmar de eforturi cu membrele îngreunate, am ajuns la ușa de-afară ; tânărul ofițer era acolo și ne ajută s-o scoatem. El trăgând iar Bătrânul și cu mine ridicând și împingând. L-am lăsat pe Bătrân ținând-o de un picior, am sărit și eu afară și am luat-o din brațele tânărului. Se întunecase de-a binelea.

Am trecut prin dreptul casei dărâmate, evitând desișurile, ajungând apoi la drum. Mașina noastră nu mai era acolo. Am fost introduși în grabă într-un tanc „țestoasă de noroi" — în ultima clipă, căci luptele ajunseseră aproape deasupra noastră. Comandantul tancului operă comenzile, iar nava se lansă greoaie în apă. Cincisprezece minute mai târziu, ne aflam în „*Fulton*".

Iar peste o oră, debarcam la baza Mobile. Bătrânul și cu mine primiserăm cafea și tartine în camera de gardă de pe „*Fulton*" ; câțiva ofițeri o îngrijiseră pe Mary în sectorul rezervat femeilor. Ni se alătură la plecare, părând că-și revenise la normal. Am întrebat-o :

— Mary, ți-e bine?

Zâmbi :

— Sigur că da, iubitule. De ce nu mi-ar fi?

O navă de comandă cu escortă ne preluă de-acolo. Presupusesem că ne îndreptam înapoi spre sediul Secției, sau către Washington. Pilotul ne introduse într-un hangar scobit în coasta muntelui printr-o manevră din acelea oupe-tavă pe care nu le poate realiza nici o navă civilă

— În văzduh cu mare viteză, apoi într-o grotă, staționând.

— Unde ne aflăm? am întrebat.

Bătrânul nu răspunse, și ieși ; Mary și cu mine l-am urmat. Hangarul era mic, deținând spațiu de parcare doar pentru o duzină de nave, o platformă de oprire și un singur rastel de lansare. Gărzile ne dirijară spre o ușă dosnică, practică direct în stâncă ; am trecut, pomenindu-ne într-o antecameră. Printr-un megafon, ni se spuse să ne dezbrăcăm. Aveam oroare să mă despart de pistol și telefon.

Am intrat mai departe, și ne-a întâmpinat un băiat tânăr, a cărui îmbrăcăminte consta dintr-o brasardă prezentând trei șevroane și retorte încrucișate. Ne dădu pe mâna unei fete care purta și mai puțin, doar două șevroane. Amândoi o observară pe Mary, reacționând în mod tipic. Caporalul se bucură, cred, să ne paseze căpitanului care ne primi.

— V-am primit mesajul, spuse acesta. Doctor Steelton vă așteaptă.

— Vă mulțumesc, doamnă, răspunse Bătrânul. Unde?

— Un moment, replică ea, după care se apropie de Mary și o căută prin păr. Trebuie să fim siguri, adăugă, pe ton de scuză.

Dacă își dădu seama de falsitatea unei mari părți a părului lui Mary, nu făcu nici un comentariu.

— În regulă, hotărî ea, să mergem.

Își purta propriul păr tuns scurt, băiețește.

— Bine, încuviință Bătrânul. Nu, fiule, tu vii doar pân-aici.

— De ce? am întrebat?

— Fiindcă ai fost al dracu' de-aproape de-a compromite prima încercare, îmi explică el scurt. Acum, gura mică.

Căpitanul spuse :

— Popota ofițerilor e pe primul coridor la stânga. De ce nu așteptați acolo?

Așa că m-am dus. Am trecut prin dreptul unei uși decorată țipător cu cranii și oase încrucișate, purtând inscripția : ATENȚIE — PARAZIȚI VII DUPĂ ACEASTĂ UȘĂ ; *procedura* „*A*". Am ocolit-o pe departe.

În popota ofițerilor se aflau cam trei-patru bărbați și două femei. Am găsit un scaun liber și m-am așezat, întrebându-mă cine trebuia să fii ca să capeți aici ceva de băut. După un timp, am fost interpelat de un extrovertit robust, care purta pe un lanț petrecut la gât o insignă de colonel.

— Nou-venit? mă întrebă el.

Am confirmat.

— Expert civil? continuă colonelul.

— Nu știu cât de „expert", am replicat. Sunt operator de teren.

— Numele? Regret că sunt indiscret, se scuză el, dar eu răspund de securitate pe-aici. Mă numesc Kelly.

I-am spus numele meu. Dădu din cap;

— Că tot veni vorba, v-am văzut intrând. Acum, domnule Nivens, ce-ți zice de-un păhărel?

M-am ridicat:

— Pe cine trebuie să omor ca să-l primesc?

— ... deși, din câte-mi dau eu seama, continuă mai târziu Kelly, locul ăsta are tot atâtea nevoie de un ofițer de securitate câtă are un cal de patine cu rotile. Ar trebui să ne publicăm rezultatele cât de repede le obținem.

Am comentat că nu semăna a știab. Râse.

— Crede-mă, fiule, nu toți știabii sunt așa cum și-i reprezintă lumea — doar par să fie.

Am remarcat că Mareșalul de Aviație Rexton mă trapase ca un cetățean destul de energic.

— Îl cunoașteți? întrebă colonelul.

— Nu tocmai, dar munca mea m-a adus de câteva ori în preajma lui. Ultima oară l-am văzut azi, mai devreme.

— Hmm ... făcu colonelul. Niciodată nu l-am întâlnit pe acest domn. Păreți să vă mișcați prin straturi mai rarefiate decât am eu ocazia, domnule.

I-am explicat că era doar o simplă întâmplare, dar din acel moment începând îmi arătă mai mult respect. După un timp, îmi vorbi despre activitățile cu care se ocupa laboratorul.

— De-acum știm mai mult despre spurcăciunile alea decât știe însuși Moș Nick. Dar știm cum să le ucidem fără a le omorî și gazdele? Nu știm.

Firește, continuă el, dacă le-am putea momi câte una într-o cameră și le-am stropi cu anestezice, am putea salva gazdele — dar asta-i ca-n vechea zicătoare despre cum să prinzi o pasăre: n-ai nici o problemă dacă te poți furișa destul de aproape ca să-i presari sare pe coadă. Nu sunt savant — doar un copoi la o armă diferită — dar am discutat cu savanții de-aici. Acesta e un război biologic. Avem nevoie de un microorganism, unul care să ucidă molusca

dar nu și gazda. Nu pare prea greu, nu-i așa? Știm o mie de lucruri care pot ucide molusca — variola, tifosul, sifilisul, encefalita letargică, virusul lui Obermayer, ciuma, febra galbenă, și așa mai departe, Toate ucid și gazda.

— N-ar putea folosi ceva la care e imună toată lumea? am întrebat. Toți și-au făcut vaccinuri antitifoidale. Și aproape toată lumea e vaccinată împotriva vărsatului.

— N-ajută la nimic. Dacă gazda e imună, parazitul nu expune bolii. Acum, că moluștele și-au dezvoltat membrana aceea exterioară, mediul ambiant al parazitului este gazda. Nu, avem nevoie de ceva care să fie contractat de gazdă și să ucidă molusca, fără însă a-i provoca gazdei mai mult decât o febră moderată.

Am dat să răspund, când l-am văzut pe Bătrân în ușă. Mi-am cerut scuze și m-am dus la el.

— Despre ce te descosea Kelly? mă întreba el.

— Nu mă descosea, am răspuns.

— Așa crezi tu. Știi ce e Kelly?

— Ar trebui să știu?

— Ar trebui. Sau poate nu; niciodată nu se lasă fotografiat. Asta-i J B. J. Kelly, cel mai mare savant criminolog al generației noastre.

— *Acel* Kelly! Dar nu e în armată.

— Rezervist, probabil. Îți poți da seama, însă, cât de important e laboratorul ăsta. Haide.

— Unde-i Mary?

— N-o poți vedea acum. Se restabilește.

— A ... pățit ceva?

— Ți-am promis că n-o să pățească nimic. Steelton e cel mai bun în domeniul lui. Dar a trebuit să scormonim adânc, înfruntând o mare rezistență. Asta are întotdeauna efecte dure asupra subiectului.

M-am gândit puțin.

— Ai obținut ceea ce căutai?

— Da și nu. N-am terminat.

— Ce cauți?

Străbăteam unul dintre nesfârșitele coridoare subterane ale complexului. Acum Bătrânul intră într-un mic cabinet, și ne-am așezat. Atinse comunicatorul de pe birou și spuse:

— Convorbire privată.

— Da, domnule, răspunse un glas, Nu vom înregistra.

În tavan se aprinse o lumină verde.

— Nu că i-aș crede, se plânse Bătrânul, dar s-ar putea să împiedice pe oricine, înafară de Kelly, să asculte banda. Acum, fiule în legătură cu ceea ce vrei tu să știi; nu-s sigur că ai dreptul. Ești însurat cu fata, dar nu ești proprietarul sufletului ei — iar treaba asta vine din niște străfunduri atât de adânci încât nici chiar ea nu-i cunoștea existența.

N-am spus nimic; continuă, pe un ton îngrijorat:

— S-ar putea să fie mai bine dacă-ți spun atâta cât să poți înțelege. Altfel, ai sâcâi-o ca să afli. Nu vreau să se întâmple niciodată asta. I-ar putea provoca tulburări grave. Mă-ndoiesc că-și va mai aminti ceva — Steelton e un operator foarte delicat — or ai putea răscoli anumite lucruri.

Am tras adânc aer în piept:

Vei avea de judecat singur.

— Ei bine, am să-ți spun un pic și-ți voi răspunde la-ntrebări — la unele din ele — în schimbul unei promisiuni solemne de-a nu-ți bate la cap niciodată soția cu povestea asta. N-ai tu talentul ăsta.

— Foarte bine, domnule. Promit.

— Ei, a existat un grup de persoane, un cult, l-ai putea numi, care a dobândit o reputație proastă.

— Știu — Whitmaniții.

— Cum? De unde știi? De la Mary? Nu, n-ar fi putut; nici chiar ea nu știa.

— Nu, nu de la Mary. Mi-am închipuit singur.

Mă privi cu un ciudat respect.

— Poate că te-am subestimat, fiule. Precum spui, Whitmaniții. Mary era una dintre ei, copil fiind, în Antartica.

— Stai puțin! am intervenit. Au părăsit Antarctica în...

Rotițele îmi bâzâiră și se ivi numărul.

— ... 1974.

— Exact.

— Dar asta ar însemna că Mary are vreo patruzeci de ani!..

— Te deranjează?

— Hm? De ce, nu — dar nu poate avea.

— Are și n-are. Cronologic vorbind, vârsta ei e de vreo patruzeci de ani. Biologic, are între douăzeci și treizeci.

Subiectiv, e chiar mai tânără; fiindcă nu-și amintește în mod conștient nimic dinainte de 1990.

— Ce vrei să spui? Că nu-și amintește, asta o pot înțelege — niciodată nu *vrea* să-și amintească. Dar cu restul ce vrei să spui?

— Ceea ce-am spus. Nu e mai bătrână decât e, fiindcă — știi camera aceea unde a început să-și amintească? A petrecut zece ani, sau chiar mai mult, în animație suspendată, într-un tanc exact ca acelea.

DOUĂZECI ȘI OPT

PE MĂSURĂ CE ÎMBĂTRÎNESC, NU DEVIN MAI dur; devin tot mai sensibil. Gândul la iubita mea Mary notând în uterul acela artificial, nici moartă nici vie, ci conservată ca o lăcustă în formol, era prea mult pentru mine.

L-am auzit pe Bătrân spunând:

— Ușurel, fiule. N-a pățit nimic.

— Zi mai departe.

Povestea dezvăluită a lui Mary era simplă, deși derutantă. Fusese găsită în mlaștinile de lângă Kaiserville, la polul nord al planetei Venus — o fetiță care nu putea povesti nimic despre sine și care nu-și știa decât numele — Allucquere. Nimeni n-a perceput semnificația numelui, iar un copil de vârsta ei aparentă nu putea fi asociat în nici un caz cu dezastrul Whitmaniților; nava cu provizii din 1980 nu putuse găsi nici un supraviețuitor din colonia lor „Noul Sion". Zece ani de timp și peste trei sute de kilometri de junglă despărțeau micul copil abandonat lângă Kaiserville de coloniștii bătuți de Dumnezeu ai Noului Sion.

În 1990, un copil pământean a cărui prezență pe Venus nu se putea explica era ceva incredibil, dar nu se nimerise prin preajmă nimeni cu curiozitatea intelectuală de a da curs problemei. Kaiserville era alcătuit din mineri, prostituate, reprezentanți ai companiilor Corporației Bi-Planetare — și nimic altceva. Săparea prin norul radioactiv din mlaștini nu-ți lăsa destulă energie ca să te minunezi.

Crescuse folosind jetoane de poker drept jucării și numind toate femeile din șirul bordelurilor „mamă" sau „mătușică". I-au scurtat numele în „Lucky"(„Norocoasa"). Bătrânul nu mi-a spus cine i-a plătit întoarcerea pe Pământ; adevărata întrebare era unde stătuse ea din momentul când jungla devorase Noul Sion, și ce se întâmplase în realitate cu colonia.

Dar singura înregistrare era îngropată în mintea lui Mary, ferecată strâns cu zăvoarele groazei și-ale disperării.

Cu câtva timp înainte de 1980 — cam pe vremea rapoartelor despre farfurii zburătoare din Ruso-Siberia, sau cu vreun an mai devreme — titanienii descoperiseră colonia Noului Sion. Dacă o plasezi cu un an saturnian înainte de invazia Pământului, timpurile corespund destul de bine. Probabil că titanienii nu căutau pământeni pe Venus; cel mai plauzibil e că studiau planeta la fel cum studiaseră mult timp și Pământul. Sau poate știuseră unde să caute; știm că au răpit pământeni pe parcursul a două sau mai multe secole; e posibil să fi capturat pe cineva dintr-al cărui creier au aflat unde să găsească Noul Sion. Amintirile întunecate ale lui Mary nu puteau conține nici un indiciu în acest sens.

Mary a văzut colonia capturată, și-a văzut părinții transformați în zombii cărora nu le mai păsa de ea. Se pare că ea însăși nu a fost posedată, sau o fi fost posedată și abandonată, titanienii negăsind un sclav corespunzător în fetița mică și neștiutoare. În orice caz, un timp care pentru mintea ei de copil a fost nesfârșit, s-a învârtit prin jur, nedorită, neîngrijită, dar nemolestată, mâncând de prin gunoaie ca un șoarece. Moluștele se instalau ca să rămână; principalii lor sclavi erau venerieni, iar coloniștii nu ocupau decât un loc incidental. E sigur că Mary și-a văzut părinții plasați în animație suspendată — pentru a fi folosiți ulterior în invazia Pământului? Foarte posibil.

La momentul potrivit, a fost plasată ea însăși într-un rezervor. În interiorul unei nave titanice?

La o bază de pe Venus? Cel mai probabil acesta din urmă, de vreme ce atunci când s-a trezit, încă se mai afla pe Venus. Există multe goluri: Moluștele care i-au călărit pe venerieni erau identice cu cele care-i călăreau pe colo-

niști? Posibil — atât Venus cât și pământul au o economie oxicarbonică. Moluștele par de un proteism infinit, dar trebuie să se adapteze la biochimia gazdelor. Dacă Venus ar fi avut o economie psixsiliconică, la fel ca Marte, sau una pe bază de fluor, același tip de parazit nu s-ar fi putut hrăni din amândouă.

Doar miezul problemei constă în situația existentă când Mary a fost scoasă din incubatorul artificial. Invazia titaniană a planetei Venus eșuase, sau tocmai eșua. Fusese posedată imediat după extragerea din rezervor — dar Mary supraviețuise moluștei care o posedase.

De ce muriseră moluștele? De ce dăduse greș invazia lui Venus? După răspunsuri la aceste întrebări sondau Bătrânul și doctor Steelton prin creierul lui Mary.

— Asta-i tot? am întrebat.

— Nu-i destul?

— Ridică tot atâtea întrebări, câte răspunsuri, m-am plâns.

— E mult mai mult, îmi precizează el. Dar tu nu ești expert venerian, nici psiholog. Ți-am spus ce-am putut, astfel ca să știi de ce trebuie să lucrăm cu Mary și să n-o lei la întrebări. Fii bun cu ea, băiatule; a avut parte destulă de suferință.

Nu i-am luat în seamă sfatul; pot sau nu pot să mă descurc cu propria mea soție și fără ajutor, mulțumesc foarte mult.

— Ceea ce nu înțeleg eu, am răspuns, este de ce-ai pus-o de la bun început pe Mary în legătură cu farfuriile zburătoare? Acum îmi dau seama că intenționat ai luat-o în acea primă călătorie.

Ai avut dreptate — dar de ce? Și să nu-mi servești cine știe ce năzbâtii.

Bătrânul păru nedumerit.

— Fiule, ai vreodată presimțiri?

— Doamne, da!

— Ce-i aia o „presimțire"?

— Hm? E un sentiment că ceva e așa, sau nu e așa, fără nici o probă.

— Eu aș numi presimțirea un rezultat al raționării automate, sub nivelul conștient, pe baza unor date pe care nu știau că le posezi.

— Sună ca o pisică neagră într-un beci cu cărbuni la miezul nopții. N-aveai nici un fel de date. Să nu-mi spui că subconștientul funcționează pe bază de date pe care le vei primi săptămâna viitoare.

— A, dar aveam date.

— Cum?

— Care-i ultimul lucru care i se întâmplă unui candidat înainte de-a fi atestat ca agent?

— Întrevederea personală cu dumneata.

— Nu, nu!

— A — analiza în tranșă.

Uitasem de hipno-analiză, din simplul motiv că subiectul nu și-o amintește niciodată.

— Vrei să spui că atunci ai primit aceste date despre Mary. N-a fost nici un fel de presimțire.

— Iarăși nu. Am aflat foarte puține — mijloacele de apărare ale lui Mary sunt puternice. Iar puținul pe care-l știam, îl uitasem. Dar am știut că Mary era agentul potrivit pentru misiunea asta. Mai târziu, i-am ascultat din nou banda cu hipno-interview-ul; atunci am *știut* că trebuie să existe mai multe. Am încercat — și n-am găsit nimic. Dar eu știam că trebuie să fie mai multe.

M-am gândit un timp.

— Zău c-ai dat-o de toți pereții ca să le afli.

— N-am avut încotro. Îmi pare rău.

— Okay, okay.

Am așteptat un moment, apoi am spus:

— Ascultă — ce era în dosarul *meu* hipno?

— Întrebarea asta nu se cuvine s-o pui.

— Prostii.

— Și nu ți-aș putea spune, nici să vreau. Nu ți-am ascultat niciodată analiza, fiule.

— Hmm?

— L-am pus pe adjunctul meu s-o studieze. Mi-a spus că nu conținea nimic care să-mi fie necesar să știu, așa că n-am ascultat-o niciodată.

— Așa? Păi — mersi.

Se mulțumi să mormăie. Tata și cu mine am reușit întotdeauna să ne punem unul pe altul în situații penibile.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

MOLUȘTELE MURISERĂ DE O BOALĂ CONtractată pe Venus; atâta lucru consideram că știm. Nu era probabil să mai prindem curând vreo altă șansă se a culege informații directe, când, în timp ce Bătrânul și cu mine stăteam de vorbă, intră un curier care anunță că farfuria de la Pass Christian fusese bombardată pentru a-i împiedica recapturarea. Bătrânul sperase să ajungă la prizonierii aceia umani din navă, să-i reînvie și să-i interogheze. Această ocazie se pierduse. N-ar fi stricat ca lucrurile pe care le puteau scoate de la Mary să fie răspunsul căutat. Dacă vreo infecție proprie planetei Venus avea efecte fatale pentru moluște dar nu și pentru oameni — Mary, cel puțin, îi supraviețuise — atunci pasul următor era de a le testa pe toate și a afla care anume. Absolut încântător ! Era ca și cum ai fi examinat fiecare fir de nisip de pe o plajă. Lista bolilor originale de pe Venus, nu mortale ci doar teribil de sâcâitoare, e foarte lungă. Din punctul de vedere al unui microb, venerian, păream a fi o dietă prea ciudată pentru a-i satisface gusturile. Dacă microbii venerieni au un punct de vedere, lucru de care mă îndoiesc, fără a pune la socoteală ideile trăsnite ale lui McIlvaine.

Probema era îngreunată de faptul că bolile originare planetei Venus, reprezentate prin culturi vii de pe Pământ, erau strict limitate numeric. O asemenea omisiune putea fi remediată — în circa un secol de explorare a unei planete străine.

Între timp, în văzduh se simțea respirația gerului; Programul Bronzații nu putea continua la nesfârșit.

Trebuiau să revină acolo unde sperau să se afla răspunsul — în creierul lui Mary. Nu-mi convenea, dar nu-i puteam opri. Ea nu părea să știe de ce i se cerea să se supună iar și iar, hipnozei. Se arăta senină, dar încordarea lăsa urme — cearcăne sub ochi și altele asemenea. În cele din urmă, i-am spus Bătrânului că trebuia să înceteze.

— Știi și tu care-i adevărul, fiule, replică el calm.

— Știu pe dracu ! Dacă pân-acum n-ați găsit ce căutați, n-o s-o mai găsiți niciodată.

— Știi cât timp e necesar pentru a investiga *toate* amintirile unei persoane, chiar dacă te limitezi doar la o

perioadă anume? Exact atât cât perioada în sine. Ceea ce căutăm noi — dacă există, cât de cât — poate fi foarte subtil.

— „Dacă există cât de cât", am repetat. Nici nu știți ce anume e. Fii atent — dacă Mary pierde sarcina din cauza asta, am să-ți rup gâtul eu personal.

— Dacă nu reușim, răspunse el cu blândețe, îți vei dori cu cerul și pământul să fi reușit. Sau vrei să-ți crești copiii pentru a deveni gazde ale titanienilor?

Mi-am mușcat buza.

— De ce nu m-ai trimis în Rusia, în loc să mă ții aici?

— A, aia. Am nevoie de tine aici, cu Mary, să-i menții moralul sus, în loc de-a te purta ca un puști răsfățat! În al doilea rând, n-a mai fost necesar.

— Ce s-a întâmplat? A raportrt vreun alt agent?

— Dacă ți-ar fi crescut interesul pentru știri, până acum ai fi aflat.

Am ieșit grăbit și m-am informat. De astă dată reușisem să pierd primele vești despre ciuma asiatică, a doua veste a secolului, singura epidemie continentală de Moarte Neagră din secolul șaptesprezece încoace.

Nu puteam înțelege. Rușii sunt sonați categoric. Dar măsurile lor de sănătate publică erau destul de bune; se lăsau duși „de nimere" și nu tolerau nici un compromis. E nevoie ca o țară să fie literalmente înapoiată pentru a lăsa să se propage flagelul — șobolani, păduchi și pureci, agenții istorici. Birocrații ruși curățiseră chiar și China, până la punctul în care ciuma bubonică și tifosul exantematic deveniseră mai degrabă endemice decât epidemice.

Acum, ambele epidemii se întindeau pe întreaga axă Chino-Ruso-Siberiană, până la punctul în care guvernul se declarase învins și se trimiseseră apeluri de ajutor Națiunilor Unite. Ce se întâmplase?

Am asamblat piesele și l-am căutat din nou pe Bătrân.

— Șefule — au *fost* moluște în Rusia.

— Da.

— Știai? Păi, pentru numele lui Dumnezeu, am face bine să ne mișcăm repede, sau toată Valea Mississippiului va ajunge în același hal în care e Asia. Doar un mic șobolan...

Titanii nu se osteneau cu iginea omenească. Mă-ndoiam că făcuse cineva o baie între frontiera canadiană și New

Orelans, de când moluștele renunțaseră la mascaradă. Păduchi ... purici...

— Le-ați putea foarte bine bombarda, dacă altceva mai bun de oferit n-avem. E un mod mai curat de a muri.

— Așa este, oftă Bătrânul. Poate că-i cea mai bună soluție. Poate e singura. Dar știi că n-o vom face. Atâta timp cât există o șansă, voim continua să încercăm.

Am meditat îndelung. Ne aflăm într-o nouă cursă contra cronometru. În sens fundamental, moluștele trebuie că-s prea proaste pentru a ține sclavi; poate că de-asta se mutau de pe o planetă pe alta — întinau tot ceea ce atingeau. După o vreme, gazdele mureau și aveau nevoie de gazde noi.

Teorie, simplă teorie. Un lucru însă era sigur: Zona Roșie avea să fie bântuită de molimă dacă nu găseam o cale de a omorî moluștele, și-asta cât mai curând! M-am hotărât să fac un lucru la care mă mai gândisem și-nainte — — să-mi forțez intrarea în sesiunile de investigare a minții. Dacă exista în memoriile ascunse ale lui Mary ceva ce putea fi folosit pentru a ucide moluștele, poate că eu o găseam acolo unde ceilalți dăduseră greș. În orice caz, avem să particip, indiferent dacă lui Steelton și Bătrânului le convenea sau nu. Mă săturasem să fie tratat ca o încrucișare de prinț și consort și copil nebinevenit.

TREIZECI

MARY ȘI CU MINE LOCUIAM ÎNTR-O CĂMĂRUță proiectată pentru un singur ofițer; stăteam înghesuiți ca un platou de *smörgadsbord*, dar nu ne păsa. A doua zi dimineață, m-am trezit primul și am efectuat obișnuitul control rapid pentru a mă asigura că nu se agățase de ea vreo moluscă. În timp ce o făceam, deschise ochii și zâmbi somnoroasă.

— Dormi mai departe, am spus.

— M-am trezit.

— Mary, știi cumva perioada de incubație a ciumei bubonice?

— Ar trebui s-o știu? Ai un ochi puțin mai închis la culoare decât celălalt.

Am scuturat-o :

— Fii atentă la ce-ți spun, fato. Aseară eram în biblioteca laboratorului, făcând niște calcule. După cum înțeleg, eu, moluștele s-au instalat la ruși cu cel puțin trei luni înainte de-a ne fi invadat pe noi.

— Da, desigur.

— Știi, De ce n-ai spus?

— Nu m-a-ntrebat nimeni.

— O, pentru numele lui Dumnezeu ! Hai să ne sculăm ; mi-e foame.

Înainte să plecăm, am spus :

— Jocurile de-a ghicitul la ora obișnuită ?

— Da.

— Mary, nu vorbești niciodată despre ce te întrebă.

Păru surprinsă :

— Dar niciodată nu știu.

— Asta am dedus și eu. Transă profundă cu un ordin „uitător", mm ?

— Așa cred.

— Hmmm ... mă tot tog, se vor face unele schimbări. Azi vin și eu cu tine.

Nu spuse decât :

— Da, dragule.

Se adunaseră ca de obicei în cabinetul doctorului Steelton, Bătrânul. Steelton însuși, un anume Colonel Gisby care era șeful statului major, un locotenent-colonel, și o gașcă ciudată de maiștri militari, J. O. și ajutoare. În armată e nevoie de un detașament de lucru format din opt oameni pentru a ajuta un ștab să-și sufle nasul.

Sprâncenele Bătrânului săriră în sus când mă văzu, dar nu spuse nimic. Un sergent încercă să mă oprească.

— Bună dimineața, doamnă Nivens, îi spuse el lui Mary, apoi adăugă către mine : nu vă am pe listă.

— Mă trec eu singur pe listă, am anunțat, și m-am împins pe lângă el.

Colonelul Gibsy mă privi urât și se întoarse spre Bătrân cu un zgomot gen Hrrumph-hrrumph-ce-mai-e-și-asta ? Restul păreau să aibă chipurile înghețate — cu excepția unui sergent care nu-și putea stăpâni rânjetul.

Bătrânul îi spuse lui Gisby :

— Un moment, Colonele.

Şi se apropie de mine, şchiopătând. Îmi spuse, astfel încât să-l aud numai eu :

— Fiule, mi-ai promis.

— Iar acum retractez. N-ai nici un drept să-i smulgi unui bărbat o promisiune în legătură cu soţia lui.

— Tu n-ai nici un drept să te afli aici, fiule. Nu eşti calificat în domeniul ăsta. De dragul lui Mary, pleacă.

Până în acel moment, nu-mi trecuse prin minte să pun la îndoială dreptul Bătrânului de a rămâne, dar m-am pomenit anunţându-mi hotărârea exact în timp ce o luam :

— Dumneata eşti cel care n-are ce căuta aici. *Dumneata* nu eşti analist. Deci, pleacă.

Aruncă o privire spre Mary. Pe faţa ei nu se citea nimic. Bătrânul spuse rar :

— Ai mâncat carne crudă, fiule ?

— Soţia mea e cea pe care se fac experimente, am răspuns. De-acum încolo, eu stabilesc regulile.

Colonelul Gibsy interveni :

— Tinere, ţi-ai ieşit din minţi ?

Dumneata ce treabă ai ? m-am întors eu spre el ; i-am privit mâinile. Ala-i un inel V.M.I., nu ?

Ai şi alte calificări ? Eşti doctor în medicină ? Sau psiholog ?

Deveni băţos :

— Uiţi, se pare, că suntem într-o unitate militară.

— Dumneata uiţi că soţia mea şi cu mine nu suntem cadre militare !

Şi am adăugat :

— Vino, Mary, Plecăm.

— Da, Sam.

Bătrânului i-am mai spus :

— Voi anunţa la birouri unde să ne trimită corespondenţa.

— Un moment, mă reţinu Bătrânul, fă-mi şi mie o favoare.

M-am oprit, iar el se întoarse spre Gisby :

— Colonele, vrei să vii cu mine până afară ? Aş vrea să discutăm între patru ochi.

Colonelul Gisby îmi aruncă o privire de-curte marţială, dar ieşi. Am rămas cu toţii aşteptând. Cadrele inferioare continuau să-şi păstreze nişte chipuri nepătrunse, locotenent-colonelul arăta iritat, iar micul sergent părea gată să izbucnească. Steelton era singurul care nu dădea semne

de preocupare. Scoase niște hârtii din coșul de „intrări" și începu să lucreze în liniște.

Peste vreo zece, cinsprezece minute, intră un sergent:

— Doctor Steelton, ofițerul de la comandă spune să continuați.

— Foarte bine, sergent, replică acesta, apoi se întoarse spre mine. Să trecem în sala de operațiuni.

— Nu așa de repede, am răspuns.. Aștilalți cine-s? Cu el ce e?

I-am arătat pe locotenentul-colonel.

— Hm? Dumnealui e doctorul Hazelhurst — doi ani pe Venus.

— Bine, poate rămâne.

Am prins privirea sergentului cu rânjetul și l-am întrebat:

— Tu ce treabă ai, soro?

— Eu? eu sunt un fel de însoțitor.

— Preiau eu treaba asta cu însoțirea. Acuma, doctore, să zicem că alegi roțile de rezervă dintre oamenii de care ai într-adevăr nevoie.

— Desigur, domnule.

A reieșit că n-avea cu adevărat nevoie decât de colonelul Hazelhorst. Am intrat — Mary, eu și cei doi specialiști.

Sala de operațiuni conținea o canapea psihiatrică înconjurată de scaune. Obiectivul dublu al unei camere tridimensionale stătea suspendat sub cablul aerian. Mary se duse la canapea și se culcă; doctorul Steelton scoase un injector.

— Vom încerca să reîncepem de unde am rămas, doamnă Nivens.

— Un moment, l-am întrerupt. Aveți înregistrări ale tentativelor anterioare?

— Desigur.

— Să le derulăm pe acelea mai întâi. Vreau să mă pun la curent.

Ezită, apoi răspunse:

— Dacă doriți. Doamnă Nivens, propun să așteptați în cabinetul meu. Sau eventual să trimit mai târziu după dumneavoastră?

Se vede că eram într-o dispoziție contradictorie; ciocnirea cu Bătrânul mă înfierbântase.

— Să aflăm mai întâi dacă *vrea* să plece.

Steelton păru surprins :

— Nici nu știți ce-mi propuneți. Aceste înregistrări v-ar tulbura emoțional soția — o pot vătăma chiar.

Hazelhurst interveni și el :

— O terapie foarte îndoielnică, tinere.

— Nu-i nici o terapie, am spus, și-o știți foarte bine. Dacă scopul vostru ar fi fost terapia, ați fi folosit tehnici de rememorare eideitice, în locul compușilor chimici.

Steelton părea îngrijorat.

— N-am avut timp. A trebuit să aplicăm metodele dure, pentru a ajunge mai repede la rezultate.

Nu-s sigur că pot autoriza ca subiectul să vadă înregistrările.

— Sunt de acord cu dumneata, doctore, preciză Hazelhurst.

Am explodat :

— La dracu', nimeni nu v-a cerut părerea și n-aveți nici o autoritate în problema asta. Înregistrările alea au fost smulse din capul soției mele și ei îi aparțin. M-apucă greața când vă văd cum vreți să vă jucați de-a Dumnezeu. Nu-mi place când o face o moluscă și nici la ființele omenești nu mă încântă. O să se hotărască singură. Acum *întrebați-o pe ea* !

— Doamnă Nivens, spuse Steelton, doriți să vă vedeți înregistrările ?

— Da, domnule doctor, răspunse Mary, aș dori foarte mult.

Păru surprins.

— Ăă, ca să fim siguri. Vreți să le vedeți singură ?

— Le vom vedea soțul meu și cu mine. Dumneavoastră și domnul doctor Hazelhurst sunteți binevenîți dacă doriți să rămâneți.

Ceea ce și făcură. Fu adus un vraf de bobine de bandă, fiecare etichetă cu date și vârste. Ar fi luat ore-ntregi să le parcurgem pe toate, așa că le-am eliminat pe cele privitoare la viața lui Mary după 1991, ele putând avea foarte greu legături cu problema.

Am început cu primii ei ani de viață. Fiecare înregistrare începea cu subiectul — Mary — înecându-se, gemând și zbătându-se așa cum fac oamenii întotdeauna când sunt forțați să urmeze o cale nedorită a memoriei ; urma apoi reconstituirea, atât cu vocea ei, cât și cu altele. Ceea ce mă surprindea cel mai mult era chipul lui Mary — pe ecran,

vreau să zic. Mărirea era astfel reglată încât imaginea stereo ne stătea în poală și puteam urmări fiecare expresie. Mai întâi, fața ei deveni aceea a unei fetițe. A, avea aceleași trăsături adulte, dar știm că-mi vedeam iubita așa cum fusese la o vârstă foarte fragedă. Mă făcea să sper că vom avea noi înșine o fetiță.

Apoi, expresia i se schimba pentru a corespunde cu a altor actori pe care-i trezea memoria ei.

Parcă am fi urmărit un monologhist și incredibil de talentat, jucând nenumărate roluri.

Mary privi totul cu calm, dar mâna i se strecură într-a mea. Când am ajuns la acea cumplită parte când părinții ei se preschimbaseră, devenind din oameni normali sclavi ai moluștelor, îmi strânse cu putere degetele. Dar se stăpâni.

Am sărit bobinele însemnate „perioada de animație suspendată" și am trecut la grupul ce privea timpul trecut de la reînvierea ei, căruia îi urmă cel referitor la salvarea din mlaștini.

Un lucru era sigur: fusese posedată de o moluscă imediat după reanimare. Expresia neînsufletită era aceea a moluștei care nu se ostenește să mențină mascarada; transmisiile stereo din Zona Roșie erau pline de asemenea expresii. Sterilitatea amintirilor din acea perioadă o confirma.

Apoi, destul de brusc, nu mai fu călărită, ci din nou e fetiță mică, foarte bolnavă și speriată. Gândurile ei remămorate aveau o calitate delirantă, dar, în cele din urmă.

— Ei bine. jupui-m-ați de viu! Uite, Pete — e o fetiță!

Un alt glas rosti:

— Vie?

Iar cel dintâi răspunse:

— Nu știu.

Banda ne duse în Kaiserville, la restabilirea ei, și la multe noi voci și amintiri; după un timp, se sfârși.

— Propun, spuse doctorul Steelton în timp ce scoatem banda din proiector, să punem alta din aceeași perioadă. Sunt ușor diferite, iar această perioadă e cheia întregii probleme.

— De ce, doctore? vru să știe Mary.

— Poftim? Sigur că nu e nevoie dacă nu doriți, dar aceasta pe perioada pe care o investigăm. Trebuie să construim un tablou al celor întâmplate cu paraziții,

de ce au murit. Dacă putem afla ce anume l-a ucis pe titanianul care, ăă, v-a posedat înainte de-a fi găsită — ce l-a omorât pe el și v-a lăsat pe dumneavoastră în viață — s-ar putea să găsim arma de care avem nevoie.

— Dar nu *știți*? întrebă mirată Mary.

— Mm? Încă nu, dar vom afla. Memoria omenească e o arhivă uimitor de completă.

— Dar credeam că știți. A fost „febra de nouă zile".

— *Ce*? sări de pe scaun Hazelhurst.

— Nu v-ați putut da seama după chipul meu? Era absolut caracteristică — masca, vreau să zis.

Obișnuiam s-o tratez aca... în Kaiserville, pentru că avusesem și eram imună.

— Ce ziceți, doctore? întrebă Steelton. Ați întâlnit vreodată un caz?

— Dacă am văzut un caz? Nu, la vremea celei de-a doua expediții aveau deja vaccinul. Dar, firește, sunt la curent cu caracteristicile ei clinice.

— Dar nu vă puteți da seama din această înregistrare?

— Păi, răspunse cu grijă Hazelhurst, aș spune că ceea ce am văzut e corespunzător, dar nu concluziv.

— De ce nu e concluziv? întrebă tăios Mary. V-am spus că era „febra de nouă zile".

— Trebuie să fim siguri, răspunse Steelton pe ton de scuză.

— Cât de siguri puteți fi? Nici nu se pune problema. Mi s-a spus că eram bolnavă când m-au găsit Pete și Frisco. Am îngrijit ulterior alte cazuri și n-am mai contractat-o niciodată. Mi-amintesc fețele lor când erau aproape de moarte — exact ca propria mea față din înregistrare. Nimeni care-a văzut vreodată un caz n-are cum să-l confunde cu altceva. Ce vreți mai mult? Litere de foc pe cer?

N-o mai văzusem niciodată pe Mary atât de-aproape de-a-și pierde firea — decât o singură oară. Am spus în sinea mea: atenție, domnilor, n-ar strica să vă feriți! Steelton spuse:

— Cred că v-ați dovedit punctul de vedere, doamnă dragă. Dar spuneți-mi: se credea că n-aveți nici o amintire conștientă din acea perioadă, iar propria mea examinare asupra dumneavoastră a confirmat-o. Acum vorbiți ca și cum ați avea.

Mary păru nedumerită:

— Acum îmi amintesc — foarte clar. De mulți ani nu m-am mai gândit la asta.

— Cred că înțeleg.

Se întoarse spre Hazelhurst:

— Ei, doctore? Avem vreo cultură a bolii? Au lucrat ceva la ea băieții noștri?

Hazelhurst părea năucit.

— Să lucreze la ea? Firește că nu! Nici nu se pune de bine poliomielita — sau tifosul. Mai degrabă aș trata o unghie ruptă cu un topor!

Am atins-o pe Mary pe braț:

— Hai să mergem, draga mea. Cred că am făcut maximum de rău posibil.

Tremura și avea ochii plini de lacrimi. Am dus-o la popotă pentru un tratament sistemic — distilat.

Mai târziu, am culcat-o pe Mary să tragă un pui de somn și am stat lângă ea până a adormit.

Apoi l-am căutat pe tata în biroul pe care i-l afectaseră.

— Salut, am spus.

Mă privi speculativ.

— Ei, Elihu, aud c-ai nimerit lozul cel mare.

— Prefer să fiu numit Sam.

— Foarte bine, Sam. Succesul e singura ta scuză; oricum, lozul cel mare pare să fie dezamăgitor de mic. Febra de nouă zile — nu-i de mirare că au murit și moluștele, și colonia. Nu văd cum am putea-o folosi. Doar nu ne putem aștepta ca toată lumea să aibă neînfrânta voință de a trăi a lui Mary.

Îl înțelegeam; febra avea o rată a mortalității de nouăzeci și opt la sută plus, în rândurile pământenilor neprotejați. Printre cei care făcuseră vaccinurile, rata era zero absolut — dar asta nu convenea. Aveam nevoie de un microb care doar să îmbolnăvească omul — dar să-i ucidă molusca.

— Nu mi se pare că ar conta, am subliniat. Sunt toate șansele ca tifosul sau ciuma — ori amândouă — să bântuie prin Valea Missisipi-ului în următoarele șase săptămâni.

— Sau că moluștele au învățat o lecție în Asia și vor lua măsuri sanitare drastice, răspunse el.

Ideea mă surprinse, așa că aproape i-am pierdut următoarele cuvinte, și anume :

— Nu, Sam, va trebui să ticluiești un plan mai bun.

— *Eu* să ticluiesc ? Eu doar lucrez aici.

— Ai lucrat odată, dar acum te-ai însărcinat cu misiunea asta.

— Ce ? Ce dracu' tot îndrugi ? Nu-s însărcinat cu nimic — și nici nu vreau să fiu. Dumneata ești șeful.

Clătină din cap :

— Un șef e un om care se ocupă de șefie. Titlurile și însemnele vin mai târziu. Spune-mi — crezi că Oldfield m-ar putea înlocui vreodată ?

Am clătinat din cap ; adjunctul tatei era genul de ofițer executant, un „îndeplinitor", nu un „gânditor".

— Nu te-am avansat niciodată, continuă el, fiindcă am știut că, atunci când va sosi momentul, ai să te avansezi singur. Acum ai făcut-o — depășindu-mi judecata într-o problemă importantă, impunându-ți-o pe-a ta cu forța, și dovedindu-te justificat în final.

— Of, rahat ! M-am încăpățânat și am forțat un rezultat. Voua ăstora, deștepții, nu v-a trecut niciodată prin cap să consultați singurul real expert în Venus pe care-l aveați la îndemână — pe Mary, vreau să zic. Dar eu nu m-am așteptat să descopăr nimic ; am avut un noroc chior.

Neagă din nou :

— Nu cred în noroc, Sam. Norocul e o etichetă inventată de cei mediocri pentru a justifica împlinirile geniilor.

Mi-am sprijinit mâinile pe masă, aplecându-mă spre el :

— Bine, deci sunt un geniu — dar n-ai să-mi arunci mie sacu-n spate. Când toate astea au să se termine, eu și Mary vom pleca în munți și vom crește pisoi și copii. N-am de gând să fiu șeful unor agenți scrântiți.

Zâmbi cu amabilitate.

Am continuat :

— Nu-ți *vreau* slujba — mă-nțelegi ?

— La fel i-a spus și diavolul Zeității după ce L-a alungat. N-o lua atât de repede, Sam. Pentru moment, voi păstra titlul. Între timp, ce planuri aveți, domnule ?

TREIZECI ȘI UNU

PARTEA CEA MAI PROASTĂ ERA CĂ VORBEA serios. Am încercat să mă eschivez, dar n-a ținut. În aceeași după-amiază a fost convocată o conferință la cel mai înalt nivel; am fost chemat, dar nu m-am dus. Curând, un subofițer politicos a venit să-mi spună că ofițerul de la comandă aștepta și dacă eram amabil să mă prezint de îndată.

Așa că m-am înfățișat — și am încercat să nu intervin în discuție. Dar tatăl meu avea un fel al lui de-a conduce orice întrunire, chiar dacă nu stătea la prezidiu, privindu-l întrebător pe cel căruia dorea să-i audă părerea. E un truc subtil, grupul nedându-și seama că e condus.

Dar *eu* știam. Când toți ochii din încăpere stau ațintiți asupra ta, e mai ușor să exprimi o opinie decât să taci. Mai ales întrucât am descoperit că aveam opinii.

S-au auzit multe gemete și bombăneli adespre absoluta imposibilitate de a folosi febra de nouă zile. Recunoscând că ar ucide moluștele. I-ar fi ucis chiar și pe venerieni, care pot fi retezați în două și totuși să supraviețuiască. Dar însemna moarte sigură pentru orice ființă omenească — aproape orice ființă omenească; eu eram căsătorit cu una care *supraviețuise*. Moartea unei enorme majorități. Între șapte și zece zile de la contractare, apoi, cortina.

— Da, domnule Nivens?

Era generalul de la comandă, adresându-mi-se mie. Nu spusesem nimic, dar ochii tatei stăteau spre mine, așteptând.

— Cred că s-au exprimat multe disperări în această ședință, am spus, și s-au emis multe opinii bazate pe presupuneri. Presupunerile ar putea să nu fie corecte.

— Da?

N-aveam în minte un exemplu concret; trăsesem de la șold.

— Mă rog, aud referiri constante la febra de nouă zile, ca și cum partea cu „nouă zile" ar fi un fapt absolut. Și nu este.

Șeful statului major ridică din umeri, nerăbdător:

— E o etichetă convențională — media este de nouă zile.

— Da, dar de unde știți că durează nouă zile — în cazu unei moluște?

Murmurul care-mi întâmpină cuvintele mă anunță că iarăși trăsesem lozul cel mare.

Am fost invitat să explic de ce credeam că febra se consuma într-o perioadă diferită la moluște, și ce importanță avea asta. M-am repezit mai departe:

— La prima întrebare, în singurul caz pe care-l cunoaștem, molusca a murit în mai puțin de nouă zile — mult mai puțin. Aceia dintre dumneavoastră care ați văzut înregistrările făcute cu soția mea — și presupun că, în ansamblu, le-ați văzut chiar prea mulți — sunteți conștienți de faptul că parazitul a abandonat-o, probabil căzând și murind, cu mult înaintea crizei dintr-a opta zi. Dacă experimentele confirmă aceasta, atunci problema stă cu totul altfel. Un om infectat cu febră ar putea fi eliberat de molusca sa în — oh, să zicem, patru zile. Astfel vă rămân cinci zile pentru a-l prinde și vindeca.

Generalul fluieră:

— O soluție destul de eroică, domnule Nivens. Cum propuneți să-l vindecăm? Sau să-l prindem, măcar? Vreau să spun, dacă plantăm o epidemie în Zona Roșie, ar fi necesară o deplasare incredibil de rapidă — în fața unei rezistențe îndârjite, nu uitați — pentru a localiza și trata mai mult de cincizeci de milioane de oameni înainte de-a muri.

Am aruncat imediat înapoi cartoful fierbinte — întrebându-mă câți de mulți „experți" își făcuseră numele fugind de răspundere.

— A doua întrebare e o problemă logistică și tactică — problema *dumneavoastră*. Cât despre prima, iată-vă expertul.

Am arătat spre doctorul Hazelhurst.

Hazelhurst pufni, se foi și am știut cum se simțea. Insuficientă experiență... necesarea mai multor cercetări... obligativitatea unor experimente... Părea să-și amintească de eforturile depuse în scopul unei antitoxine, dar vaccinul de imunizare avusese atât de puțin succes încât nici nu era sigur că antitoxina fusese perfecționată vreodată. Conchise jalnic spunând că studiul bolilor exotice de pe Venus se afla încă în faza copilăriei.

Generalul îl întrerupse :

— Treaba asta cu antitoxina — cât de curând puteți afla despre ea ?

Hazelhurst răspunse că era la Sorbona un om căruia voia să-i telefoneze.

— Fă-o, ordonă comandantul. Poți pleca.

Hazelhurst veni să ne sune la ușă a doua zi dimineață, înaintea micului dejun. Am ieșit pe culoar.

— Scuze că vă trezesc, spuse, dar ați avut dreptate în problema aia cu antitoxina.

— Mm ?

— Mi-au trimis puțină de la Paris ; ar trebui să sosească din clipă-n clipă. Sper că are încă efect.

— Și dacă n-are ?

— Ei, avem mijloacele s-o producem. Va trebui, firește, dacă se aplică planul ăsta nebunesc — milioane de unități

— Mulțumesc că mi-ați spus, am răspuns.

Am dat să mă întorc ; mă opri.

— Ăă, domnule Nivens. În legătură cu problema agenților...

— Ce agenți ?

— Agenții patogeni. Nu putem folosi șobolani sau șoareci, sau altceva de acest gen. Știți cum se transmite febra pe Venus ? Prin intermediul unui mic rotifer zburător, echivalentul venerian al unei insecte. Dar noi nu avem așa ceva, și este *singurul* mod în care se poate transmite.

— Vreți să spuneți că nu mi-ați putea-o da mie nici dacă ați încerca ?

— A, ba da — v-aș putea face o injecție. Dar nu prea-mi pot imagina un milion de parașutiști lansați în Zona Roșie, rugând populația călărită de paraziți să stea nemișcată în timp ce ei le fac injecții.

Desfăcu brațele, neajutorat.

Ceva începu să mi se învârtească încet în creier. Un milion de oameni, lansați toți odată...

— De ce mă-ntrebați pe mine ? E o problemă medicală.

— Ăă, da, firește Mă gândeam doar... În fine, păreți să aveți o concepție gata formată...

— Mulțumesc.

Mintea mea se lupta cu două probleme în același timp și avea greutăți cu traficul. Cât de mulți oameni erau în Zona Roșie?

— S-o luăm în ordine; să zicem că sunteți bolnav de febră; nu m-aș putea mișlipsi de la dumneavoastră? Nu puteau fi parașutate cadre medicale; nu existau atât de multe.

— Nu prea ușor. Dacă mi-aș recolta spută și v-aș introduce-o în gât, s-ar putea s-o contractați.

Dacă aș face o transfuzie directă din venele mele într-ale dumneavoastră, v-ați infecta sigur.

— Contact direct, mm?

Cât de mulți oameni putea servi un parașutist? Douăzeci? Treizeci? Sau mai mulți?

— Dacă de-asta-i vorba, n-aveți nici o problemă

— Cum?

— Care-i primul lucru pe care-l face o moluscă atunci când nimerește peste alta cu care nu s-a întâlnit în ultima vreme?

— *Conjugarea*!

— Am numit-o întotdeauna „consfătuire directă" — dar eu folosesc vechiul argou al moluștelor. Credeți că asta ar transmite boala?

— Dacă cred? Sunt sigur! Am demonstrat, chiar în acest laborator, că în timpul conjugării se produce un schimb de proteine vii. N-ar avea nici o posibilitate să scape de transmisie; putem infecta întreaga colonie ca și cum ar fi un singur trup. Oare cum de nu s-au gândit la asta?

— Nu fiți atât de sigur, l-am prevenit. Dar cred că va merge.

— Va merge, va merge!

Dădu să plece, apoi se opri.

— Oh, domnule Nivens, v-ar deranja foarte tare... știu că vă cer mult...

— Ce anume? Vorbiți.

Eram nerăbdător să rezolv restul celeilalte probleme.

— În fine, mi-ați permite să anunț această metodă de transmitere? Vă voi acorda tot creditul, dar generalul e atât de nerăbdător și exact de-asta am nevoie pentru a-mi completa raportul.

Arăta atât de agitat încât aproape am izbucnit în râs.

— Câtuși de puțin. Departamentul dumneavoastră.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră. Voi încerca să nu vă rămân dator.

Plecă fericit, și la fel eram și eu; începea să-mi placă să fiu „geniu".

M-am oprit să-mi ordonez în minte caracteristicile principale ale marii lansări cu parașutele.

Apoi am intrat. Mary deschise ochii și-mi adresă zâmbetul acela lung, dumnezeiesc. M-am aplecat, netezindu-i părul.

— Salut, capul sus. Știai că soțul tău e un geniu?

— Da.

— Zău? Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

Hazelhurst îl definì ca „agentul Nivens". Apoi mi s-a cerut să comentez, deși tata s-a uitat primul spre mine.

— Sunt de acord cu domnul doctor Hazelhurst, am început, până la confirmarea prin experiență. Oricum, a lăsat pentru a fi discutate aspectele care țin mai mult de tactică decât de medicină. Importante considerațiuni de sincronizare — cruciale, ar trebui să le numesc — ...

Îmi repetasem discursul de deschidere, până la cele mai mici ezitări, în timpul micului dejun.

Mary nu trăncănește la masă, slavă Domnului!

— ... necesită transmiterea din numeroase puncte focale. Dacă dorim să salvăm populația din Zona Roșie într-o proporție virtuală de sută la sută, e necesar ca toți paraziții să fie infectați aproape în același timp, în scopul ca unitățile de salvare să poată interveni *după* ce moluștele nu mai sunt periculoase și *înainte* ca oricare gazdă să fi depășit momentul după care antitoxina n-o mai poate salva. Problema e susceptibilă analizei matematice...

Sam băiete, mi-am spus, farseur bătrân ce ești, n-ai putea-o rezolva nici cu un integrator electronic și douăzeci de ani de transpirație.

— ...și ar trebui predată secției analitice. Oricum, permiteți-mi să schițez factorii. Să numim numărul de origini ale agenților „X"; să numim numărul salvatorilor „Y". Va rezulta un număr de soluții simultane nedefinit de mare, cu soluția optimă depinzând de factorii logistici. Vorbind în avans față de tratamentul matematic riguros...

Mă făcusem de râs cu abacul, dar pe-asta n-am menţionat-o.

— ...şi bazându-mi opiniile pe propriile-mi cunoştinţe, nefericit de intime, asupra obiceiurilor lor, aş estima...

S-ar fi putut auzi un ac căzând, dacă cineva din echipa aia în pielea goală ar fi avut la el un ac.

Generalul mă întrerupse o dată, când am atribuit „X"-ului o estimaţie scăzută :

— Domnule Nivens, cred că vă putem asigura de orice număr de voluntari pentru transmitere.

Am clătinat din cap.

— Nu puteţi accepta voluntari, domnule general.

— Cred că-ţi înţeleg obiecţia. Bolii ar trebui să i se acorde timp pentru a se instala în organismul voluntarului, iar sincronizarea ar putea fi periculos de strânsă. Dar cred că putem evita asta — o capsulă cu gelatină de antitoxină implantată în ţesuturi, sau altceva similar. Sunt sigur că echipa va găsi soluţia.

Şi eu eram de aceeaşi părere, dar adevărata mea obiecţie consta într-o adânc înrădăcinată aversiune faţă de orice situaţie în care un suflet omenesc ar fi trebuit să se lase posedat de o moluscă.

— Domnule, *nu trebuie* să folosiţi voluntari umani. Molusca va şti tot ceea ce ştie gazda sa — şi pur şi simplu nu va intra în consfătuire directă ; în schimb, le va preveni verbal pe celelalte. Nu, domnule, vom folosi animale — maimuţe, câini, orice e suficient de mare pentru a purta o moluscă, dar incapabil să vorbească, şi în cantităţile necesare pentru a infecta întregul grup înainte ca o singură moluscă să-şi fi dat seama că s-a îmbolnăvit.

Am oferit apoi o schiţă sumară a lansării finale, „Programul Milostenia", cum îl numeam eu.

— Prima paraşutare — „Programul Febra" — poate începé de îndată ce avem destulă antitoxină pentru a doua paraşutare. În mai puţin de-o săptămână după aceea, nu va fi mai rămas nici o moluscă în viaţă pe acest continent

Nu m-au aplaudat, dar senzaţia era aceeaşi. Generalul se grăbi să plece pentru a-l anunţa pe Mareşalul de Aviaţie Rexton, apoi şi trimise aghiotantu să mă poftească la masă. Am trmis vorbă că acceptam cu plăcere, cu condiţia ca invitaţia s-o includă şi pe soţia mea.

Tata mă aștepta la ușa sălii de conferințe.

— Ei, cum m-am descurcat? l-am întrebat, mai neliniștit decât începusem să par.

Clătină din cap:

— Sam, i-ai năucit. Cred c-am să te recomand pentru douăzeci și șase de săptămâni de stereo. Am încercat să nu arăt câtă plăcere îmi făcea. Trecusem prin tot spectacolul fără să mă bâlbâi nici măcar o dată; mă simțeam un om nou.

TREIZECI ȘI DOI

MAIMUȚOIUL ACELA, SATAN, CARE-MI FRÂNsese inima la grădina zoologică națională, reieși ca fiind atât de rău pe cât îi mersese vestea, odată eliberat de sub moluscă. Tata se oferise voluntar pentru testarea teoriilor Nivens-Hazelhurst, dar am pus piciorul în prag și Satan a tras paiul cel scurt. Nici afecțiunea filială, nici antiteza freudiană nu era aceea care mă îndemnase să-l resping; mi-era frică de combinația Tata-*cum*-moluscă. Nu vroiam să-l am de partea lor nici măcar în condiții de laborator. Nu cu mintea lui vicleană și înșelătoare! Oamenii care n-au avut niciodată experiența posesiunii nu pot percepe faptul că gazda e *absolut* împotriva noastră, cu toate capacitățile sale neatinse.

Așa că am folosit maimuțe pentru experimente. Aveam la îndemână nu numai animale din Grădinile Zoologice Naționale, ci și cetățeni simieni dintr-o duzină de parcuri zoo și circuri.

Lui Satan i s-a injectat febra de nouă zile în ziua de miercuri, doisprezece. Vineri, boala puse stăpânire pe el; un alt cimpanzeu-*cum*-moluscă a fost introdus alături; paraziții au intrat imediat în consfătuire directă, după care a doua maimuță a fost îndepărtată.

Duminică, șaisprezece, stăpânul lui Satan se zgârci și căzu. Lui Satan i se injectă imediat antitosină. Spre sfârșitul zilei de luni, cealaltă moluscă muri, iar gazda sa își primi doza.

Miercuri, nouăsprezece, Satan era sănătos, deși cam slăbit, iar cea de-a doua maimuță, Lord Fauntleroy, își revenea. Pentru a sărbători, i-am dat lui Satan o

banană, iar el îmi smulse prima falangă a arătătorului stâng fără a-mi mai rămâne timp pentru înlocuire. Nu fusese un accident; maimuțoiul ăla era rău.

Dar o rană minoră nu mă putea dobori. După ce mi-a fost bandajată, am căutat-o pe Mary, n-am găsit-o și am sfârșit la popotă, în așteptarea cuiva cu care să ciocnesc un pahar.

Localul era gol; toți cei din laboratoare munceau, pregătind Programul Febra și Programul Milostenia. Din ordinul Președintelui, toate preparativele posibile fuseseră restrânse doar la acest unic laborator din Munții Fumegoși. Maimuțele-agenți, vreo două sute la număr, se aflau aici; tot aici erau „gătite" și cultura și antitoxina; caii pentru serum erau cazați pe un teren de handbal subteran.

Cei un milion-plus de oameni pentru Programul Milostenia nu se puteau afla aici, dar ei n-aveau să știe nimic până la alarma dinaintea lansării, moment în care fiecăruia urma să-i fie eliberat un pistol și cartușiere cu injecții antitoxinice individuale. Cei care nu săriseră niciodată cu parașuta aveau să fie împinși, la nevoie, de către un sergent cu piciorul foarte mare. Se luaseră toate măsurile pentru a păstra cu strășnicie secretul; singura modalitate de-a pierde pe care o întrezăream ar fi fost aceea ca titanienii să ne afle planurile, prin intermediul unui renegat sau cu alte mijloace. Prea multe planuri au eșuat fiindcă cine știe ce prost i-a spus nevestei.

Dacă nu reușeam să păstrăm secretul, maimuțele-agenți aveau să fie împușcate pe loc, oriunde ar fi apărut în zona titanienilor. Cu toate acestea, în timp ce-mi beam paharul m-am relaxat, fericit și rezonabil de convins că secretul nu va transpira. Până după Ziua Z traficul se restrânsese la „numai intrări", iar Colonelul Kelly monitoriza și cenzura toate comunicațiile cu exteriorul.

Cât despre o scurgere de informații, riscurile erau minime. Generalul, tata, Colonelul Gibsy și eu însumi fuseserăm la Casa Albă în urmă cu-o săptămână. Acolo, tata făcuse o demonstrație de beligeranță și exasperare care ne aduse ceea ce doream; până la urmă, până și Secretarul Martinez a fost ținut în necunoștință de cauză. Dacă Președintele și Rexton se puteau abține încă o săptămână să nu vorbească în somn, nu-mi dădeam seama cum am putea da greș.

O săptămână cel mult; Zona Roșie se întindea. După lupta de la Pass Christian, moluștele câștigaseră teren și acum ocupau Coasta Golfului la sud de Pensacola; existau semne că mai veneau și altele. Poate că paraziții se plictisiseră de rezistența noastră și se hotărâseră să renunțe la materia primă, bombardând nuclear orașele care încă ne mai aparțineau. Dacă era pe-așa — ei bine, un ecran radar ne putea alerta mijloacele de apărare; dar n-ar fi oprit un atac decisiv.

Eu, însă, refuzasem să-mi fac griji. Încă o săptămână...

Colonelul Kelly intră și se așeză lângă mine.

— Ce-ați zice de-o băutură? i-am propus. Am chef să sărbătoresc.

Își examină burta umflată și spuse:

— Cred că încă o bere nu mă va face să arăt mai rău de-atât.

— Luați două. Luați o duzină.

Am comandat pentru el și i-am spus despre succesul experiențelor pe maimuțe.

— Da, am auzit, dădu el din cap. Sună bine.

— „Bine", ziceți! Colonele, suntem pe linia porții, în poziție de gol. Peste o săptămână, vom fi câștigat.

— Chiar așa?

— Ei, haideți! am răspuns, iritat. După aceea, vă veți putea îmbrăca din nou, ducând o viață normală. Sau credeți că planurile noastre nu vor reuși?

— Ba da, cred că vor merge.

— Atunci de ce atâta suspiciune?

— Domnule Nivens, doar nu credeți că unui om cu o burtă ca a mea îi place să zburde fără haine pe el, nu-i așa?

— Cred că nu. Cât despre mine, s-ar putea să am oroare de-a renunța. Fac economie de timp și e foarte comod.

— Nu vă faceți griji. Aceasta e o schimbare permanentă.

— Hm? Nu înțeleg. Ați spus că planurile noastre vor merge, iar acum vorbiți de parcă Programul Bronzații va dura la nesfârșit.

— Într-un sens modificat, va dura.

— Mă scuzați? Azi sunt cam greu de cap.

Comandă încă o bere.

— Domnule Nivens, nu m-am așteptat niciodată să văd o rezervație militară transformată într-o tabără de nudiști. Acum, după ce-am văzut-o, nu mă mai aștept s-o văd revenindu-și vreodată — pentru că *nu putem*. Cutia Pandorei are un capac cu un singur sens. Toți caii regelui și toți oamenii regelui...

— De acord, l-am întrerupt. Lucrurile nu revin niciodată exact la ce-au fost înainte. Dar exagerați. În ziua când Președintele va abroga Programul Bronzații, legile de moravuri vor reintra în vigoare și orice om fără pantaloni va fi posibil de arest.

— Sper că nu.

— Poftim ! Hotărâți-vă.

— În ce mă privește, m-am hotărât. Domnule Nivens, atâta vreme cât mai există posibilitatea să existe o moluscă vie, omul politicos va trebui să fie dispus de-a-și expune trupul la cerere — altfel, riscând să fie împușcat. Nu doar săptămâna asta și cea viitoare, ci douăzeci de ani de-acum încolo, sau o sută. Nu, nu ! adăugă el, nu vă descurajez planurile — dar ați fost prea ocupați pentru a observa că sunt strict locale și temporare. De exemplu, ați făcut vreun plan de a cerceta jungla Amazoanelor, copac cu copac ?

Continuă :

— Doar o întrebare retorică. Globul acesta are aproape șaizeci de milioane de mile pătrate de uscat ; nu putem începe să le scotocim pe toate după moluște. Cinstit, omule, șobolanilor nu le-am făcut nici măcar o gaură, și ne ocupăm de ei de multă vreme.

— Încercați să-mi spuneți că n-avem nici o speranță ?

— Nici o speranță ? Dimpotrivă. Mai serviți un pahar. Încerc să spun că va trebui să învățăm să *trăim* cu oroarea asta, la fel cum a trebuit să învățăm să trăim cu bomba atomică.

TREIZECI ȘI TREI

ERAM ADUNAȚI ÎN ACEEAȘI CAMERĂ DIN Casa Albă ; îmi amintea noaptea de după mesajul Președintelui, cu atât de multe săptămâni în urmă. Erau de față tata și Mary, Rexton și Martinez, precum și propriul

nostru general de la laboratoare, doctorul Hazelhurst și colonelul Gibsy. Stăteam cu ochii spre marea hartă încă montată pe un perete; trecuseră patru zile și jumătate de la lansarea Programului Febra, dar Valea Mississippi-ului continua să ardă în luminițe rubinii.

Deveneam tot mai nervos, deși paraşutarea păruse a se fi încununat de succes, și nu pierduserăm decât trei nave. Conform ecuațiilor, fiecare moluscă aflată în raza consfătuirii directe ar fi trebuit să se fi contaminat cu trei zile în urmă, estimând o suprapunere de douăzeci și trei la sută. Operațiunea fusese calculată astfel încât să ia contact cu circa optzeci la sută în primele douăsprezece ore, majoritatea în orașe.

Curând moluștele aveau să-nceapă să moară puțintel mai repede decât au făcut-o vreodată muștele — *dacă* nu ne înșelam.

Încercam să stau locului, întrebându-mă dacă luminile acelea roșii acopereau câteva milioane de moluște grav bolnave — sau doar două sute de maimuțe moarte. Greșise cineva cu o zecimală? Sau trăncănise? Ori oare raționamentul nostru conținuse o eroare atât de colosală încât nici măcar n-o observasem?

Deodată, clipi o luminiță verde; cu toții ne îndreptăm în scaune. Din instalația stereo începu să se audă un glas, deși nu se forma nici o imagine.

— Aici Postul Dixie, Little Rock, spuse un glas sudist, foarte obosit. Avem mare nevoie de ajutor. Toți cei care ascultați, transmiteți vă rugăm acest mesaj: orașul Little Rock, Arkansas, a căzut pradă unei grave epidemii. Anunțați Crucea Roșie. Am fost ocupați de...

Lăsă fraza neterminată, fie din cauza slăbiciunii, fie printr-un defect de transmisie.

Mi-am amintit să respir. Mary mă bătu pe braț și m-am rezemat de spătar, relaxându-mă în mod conștient. Era o bucurie prea mare ca să-mi poată face plăcere. Vedeam acum că luminița verde nu fusese orașul Little Rock, ci mult mai spre vest, în Oklahoma. Se mai aprinseră încă două lumini verzi, una în Nebraska și una la nord de hotarul canadian. Un nou glas se auzi, o voce nazală din New England; m-am întrebat cum ajunsese în Zona Roșie.

— Cam ca o mică noapte de alegeri, nu, Șefule? spuse însuflețit Martinez.

— Cam, acceptă Președintele, dar de obicei nu primim răspunsuri și din Old Mexico.

Arătă spre hartă: se aprindeau lumini verzi în Chihuahua.

— Pe toți sfinții, aveți dreptate. Ei, cred că „Statul" va avea de rezolvat câteva incidente când toate astea se vor sfârși, nu?

Președintele nu răspunse, iar Martinez tăcu, spre ușurarea mea. Președintele părea să vorbească singur; mă observă, zâmbi și spuse cu voce tare:

„Puricii mari poartă purici mici
În spinare, ca să-i muște,
Iar puricii mici au purici și mai mici,
Și tot așa, ad infinitum".

Am zâmbit politicos, deși ideea mi se părea înfricoșătoare, în circumstanțele date. Președintele își mută privirea și spuse:

— Dorește cineva o gustare? Constat că mi-e foame, pentru prima oară de zile-ntregi.

Spre sfârșitul după-amiezei următoare, panoul era mai mult verde decât roșu. Rexton pusese să se instaleze două afișaje cuplate la centrul de comandă din Noul Pentagon; unul prezenta procentajul de acoperire al complicatului scor socotit necesar înainte de marea parașutare; celălalt înfățișa timpul proiectat al lansării. Cifrele se schimbau din când în când. În ultimele două ore, rămăseseră în jurul orei 17:43, după fusul orar al coastei de est. Rexton se ridică în picioare.

— Am să-l înghețe la șaptesprezece patruzeci și cinci, anunță el. Domnule Președinte, îmi permiteți?

— Desigur, domnule.

Rexton se întoarse spre tata și spre mine.

— Dacă dumneavoastră, domnilor Don Quijote, însă mai sunteți hotărâți să mergeți, a sosit momentul.

M-am ridicat:

— Mary, mă aștepți.

— Unde?

Se stabilise — deloc pașnic! — că ea nu ne va însoți. Președintele ne întrerupse.

— Propun ca doamna Nihens să stea aici. La urma urmei, e o membră a familiei.

— Vă mulțumesc, domnule, am răspuns.

Colonelul Gibsy ne aruncă o privire extrem de ciudată.

Două ore mai târziu, ne apropiem de țintă, iar ușa de lansare era deschisă. Tata și cu mine eram ultimii din șir, după puștii care aveau să facă treaba propriu-zisă. Îmi transpirau mâinile și mă înțepau cu vechea mâncărime a ridicării cortinei. Eram speriat ca toți dracii — niciodată nu mi-a plăcut să sar cu parașuta.

TREIZECI ȘI PATRU

CU PISTOLUL ÎN MÂNA STÂNGĂ ȘI INJECTORUL cu antitoxină în dreapta, mergeam din ușă-n ușă prin sectorul care-mi fusese repartizat. Era un cartier mai vechi din Jefferson City, aproape o mahala, constând din blocuri de apartamente clădite cu cincizeci de ani în urmă. Administrasem două duzini de injecții și-mi mai rămâneau trei duzini înainte de ora întâlnirii la sediul parlamentar local. Începea să mi se facă greață.

Știam de ce veniserm — nu din simplă curiozitate; voiam să le văd *murind*! Voiam să asist la moartea lor, să le privesc moarte, cu o ură obosită care depășea orice alte nevoi. Dar acum văzusem destule moarte și nu aveam chef; voiam să mă duc acasă, să fac o baie și să uit. Nu era o muncă grea, ci doar monotonă și scârboasă. Până acum nu întâlnisem nici o moluscă vie, deși văzusem multe moarte. Pârjolisem un câine care se furișa părând să aibă cocoașă; nu eram sigur, lumina fiind slabă. Coborâsem imediat înainte de apusul soarelui, iar acum era aproape întuneric.

Am terminat de verificat blocul în care mă aflam, am strigat ca să mă asigur și am ieșit în stradă. Era aproape pustie; întreaga populație suferind de febră, găseam puțini oameni pe străzi. Singura excepție era un bărbat care se apropia de mine clătinându-se, cu ochii goi.

— Hei! am strigat.

Se opri. I-am spus:

— Am ce-ți trebuie ca să te faci bine. Întinde brațul. Încercă să dea în mine, vlăguit. L-am lovit cu grijă și

căzu cu faţa în jos. Pe spate i se vedea urma roşie a moluştei; am ales un loc nevătămat, relativ curat, pe şale, şi am înfipt injectorul, îndoindu-l pentru a-i rupe vârful odată intrat. Unităţile erau încărcate cu gaz; de altceva nu era nevoie.

Parterul următoarei case adăpostea şapte persoane, majoritatea atât de departe duse încât nici n-am vorbit, ci doar le-am făcut injecţiile şi am plecat în grabă. N-am avut nici o problemă. Etajul întâi se prezenta absolut la fel.

La ultimul etaj se aflau trei apartamente goale, dintre care unuia a trebuit să-i ard încuietoarea ca să intru. Al patrulea era ocupat, ca un fel de-a spune. Pe duşumeaua bucătăriei zăcea o femeie moartă, cu capul zdrobit. Avea încă molusca pe umeri, dar nefăcând decât să stea acolo, căci şi aceasta era moartă. Le-am păsăsit repede şi am privit în jur.

În baie, un bărbat între două vârste stătea aşezat într-o cadă demodată. Avea capul rezemat în piept şi venele tăiate. L-am crezut mort, dar când m-am aplecat asupra lui, ridică privirea.

— Ai venit prea târziu, spuse el cu glas surd. Mi-am ucis soţia

Sau prea devreme, mi-am spus După cum arăta fundul căzii şi judecând după chipul lui cenuşiu, o întârziere cu cinci minute ar fi fost de preferat. L-am privit, întrebându-mă dacă să irosesc sau nu o injecţie.

Vorbi din nou:

— Fetiţa mea...

— Aveţi o fică? am întrebat cu glas sonor. Unde-i?

Ochii îi licăriră, dar nu mai spuse nimic. Capul îi căzu la loc în piept. Am strigat la el, apoi i-am pipăit mandibula şi mi-am apăsat degetul mare în gâtul lui, dar n-am mai găsit nici urmă de puls.

Copilul era în pat, într-una din camere, o fetiţă de vreo opt ani, care ar fi arătat drăgălaşă dac-ar fi fost sănătoasă. Se ridică, plângând şi strigându-mă Tăticule.

— Da, da, am spus, liniştind-o. Tăticul o să aibă grijă de tine.

I-am făcut o injecţie în picior; nu cred că a observat.

M-am întors să plec, dar mă strigă din nou:

— Mi-e sete. Vreau să beau apă.

Aşa că a trebuit să mă duc din nou în baie.

În timp ce-i dădeam apa, telefonul meu sună și am vărsat o parte.

— Fiule ! M-auzi ?

Ducând mâna la centură, mi-am deschis telefonul :

— Da. Ce e ?

— Sunt în părculețul ăla, la nord de tine. Am necazuri.

— Vin !

Am lăsat jos paharul și am dat să plec — apoi, pradă nehotărârii, m-am întors. Nu-mi puteam lăsa noua prietenă să se trezească din somn cu câte un părinte mort în fiecare încăpere. Am luat-o în brațe și am coborât împleticit la etajul întâi. Deschizând prima ușă care mi-a ieșit în cale, am întins-o pe o canapea. În apartament erau oameni, prea bolnavi ca să se ocupe de ea, dar mai mult nu puteam face.

— Grăbește-te, fiule !

— Sunt pe drum !

M-am repezit afară, cu toată viteza, fără să-mi mai consum oxigenul vorbind. Sectocul tatei se afla exact la nord de al meu, paralel cu el și cu frontul spre unul dintre parcurile acelea mici de-o palmă aflate în centrul orașului. Dând colțul, în primul moment nu l-am văzut și am alergat pe lângă el.

— Aici, fiule, pe-aici — la mașină !

De astă dată, l-am auzit atât în telefon, cât și cu urechile. M-am răsucit pe călcâie, zărind un duo Cadillac mare, foarte asemănător celor pe care le folosea Secția. Înăuntru se afla cineva, dar era prea întunecat ca să-l disting. M-am apropiat prudent, până l-am auzit spunând :

— Slavă Domnului ! Credeam că nu mai vii.

L-am recunoscut. A trebuit să mă aplec ca să intru pe ușă. În clipa aceea, m-a înșfăcat.

Mi-am revenit pentru a mă trezi legat de mâini și glezne. Mă aflam într-al doilea fotoliu al șoferului, iar Bătrânul stătea în primul, la comenzi. Volanul din partea mea era împins la o parte. Dându-mi seama că mașina zbura, m-am deșteptat complet.

Se întoarse, întrebând vesel :

— Te simți mai bine ?

I-am putut vedea molusca, cocoțată pe umeri.

— Ceva mai bine, am răspuns.

— Regret că a trebuit să te lovesc, continuă el, dar n-aveam altă cale.

— Așa se pare.

— Deocamdată va trebui să te țin legat. Mai târziu, vom putea face aranjamente mai bune.

Rânji, cu vechiul său rânjet răutăcios. Cel mai uimitor era că propria lui personalitate se recunoștea în fiecare cuvânt rostit sub constrângerea moluștei.

N-am întrebat ce „aranjamente mai bune" erau posibile; nu voiam să știu. L-am concentrat pe un control al legăturilor — dar Bătrânul le acordase toată atenția sa personală.

— Unde mergem? am întrebat.

— Spre sud.

Reglă ceva la comenzi.

— Departe spre sud. Lasă-mă un moment să înscriu rabla asta pe traiectorie, și-am să-ți explic ce ne așteaptă. Câteva secunde fu ocupat, apoi spuse:

— Așa — asta o va ține până se ridică la zece mii

Menționarea unei asemenea altitudini mă făcu să privesc panoul de bord. Duo-ul nu se rezuma doar să semene cu o mașină de-a Secției; chiar *era* una dintre treburile noastre modificate.

— De unde-ai luat mașina asta? l-am întrebat.

— Secția o ascunsese în Jefferson City. Am căutat și, mai mult ca sigur, n-o găsise nimeni. Mare noroc, nu-i așa?

Puteau exista și alte păreri, mi-am spus, dar nu l-am contrazis. Încă mai evaluam posibilitățile — și le găseam undeva între mici și disperate. Pistolul meu dispăruse. Pe-al lui și-l purta probabil în partea opusă mie; nu i-l vedeam.

— Dar nu asta a fost chestia cea mai grozavă, continuă el; am avut norocul să fiu capturat de singurul stăpân sănătos, probabil, din întregul Jefferson City — nu că aș crede în noroc. Deci, la urma urmei, tot noi vom câștiga.

Chicoti:

— Parcă aș juca de unul singur o partidă de șah foarte dificilă.

— Nu mi-ai spus unde mergem, am insistat.

Nu se întrezărea nici o șansă, iar discuțiile erau singura cale de acțiune pe care-o aveam la dispoziție.

Stătu puțin pe gânduri.

— În afara Statelor Unite, firește. S-ar putea ca stăpânul meu să fie singurul neatins de febra de nouă zile din întregul continent, și nu îndrăznesc să risc. Cred că peninsula Yucatan ne-ar conveni de minune — într-acolo am îndreptat-o. Ne putem ascunde și spori numerele, lucrând spre sud. Când ne vom întoarce — și ne vom întoarce ! — nu vom mai comite aceleași greșeli.

— Tată, am spus, nu-mi poți scoate legăturile astea ? Mi se oprește circulația sângelui. Știi că poți avea încredere în mine.

— Curând, curând — toate la timpul lor. Așteaptă până trecem complet pe automat.

Mașina continua să urce ; modificată sau nu, zece mii de metri era un efort mare pentru o mașină care începuse ca model familial.

— Se pare că uiți că am fost mult timp alături de stăpâni, am spus. Știu scorul — și-ți dau cuvântul meu de onoare.

Rânji :

— Nu-i vinde tu castraveți grădinarului. Dacă-ți dau drumul acum, ai să mă omori sau va trebui să te omor eu pe tine. Și te vreau viu. Mergem departe, fiule — tu și cu mine. Suntem iuți, suntem isteți și suntem exact ceea ce-a recomandat doctorul.

N-aveam ce să-i răspund. Continuă :

— Oricum — despre scorul ăla pe care-l știi. De ce nu mi-ai spus, fiule ? De ce mi-ai ascuns-o ?

— Ce ?

— Nu mi-ai spus cum se simte. Fiule, habar n-aveam că un om poate simți o asemenea pace, mulțumire și stare de bine. Sunt fericit cum n-am fost de ani de zile, cum n-am mai fost de când...

Făru nedumerit, apoi urmă :

— ... de când a murit maică-ta. Dar să lăsăm asta ; așa e mai bine. Trebuia să-mi fi spus.

Dintr-o dată mă năpădi dezgustul ; am dat uitării jocul prudent pe care-l jucam.

— Poate că mie nu mi s-a părut astfel. Și nici ție nu ți s-ar părea, bătrân idiot, dacă nu te-ar călări o moluscă, vorbind prin gura ta, gândind cu creierul tău !

— Uşurel, fiule, spuse el blând — şi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, glasul lui *chiar* mă linişti. Îţi vei schimba curând părerea. Crede-mă asta intenţionam; acesta e destinul nostru. Omeneirea a fost divizată, războindu-se cu ea însăşi. Stăpânii o vor reintregi la loc.

Mi-am spus că probabil existau capete seci destul de neghioabe ca să înghită o asemenea replică

— Să-şi predea de bună voie sufletele pentru o făgăduială de securitate şi pace. Dar n-am spus nimic.

— Nu mai ai mult de aşteptat, zise el deodată, aruncând o privire bordului. O fixez pe traiectorie.

Reglă dispozitivul de calcul al distanţei parcurse, controlă bordul şi potrivi comenzile.

— Următoarea staţie: Yucatan. Acum, la treabă. Se ridică de pe fotoliu şi îngenunche lângă mine, în spaţiul înghesuit.

— Trebuie să fim siguri, spuse, petrecându-mi centura de siguranţă peste mijloc.

L-am izbit cu genunchii în faţă.

Se dădu înapoi şi mă privi fără mânie:

— Rău băiat, rău. M-aş putea supăra pentru asta — dar stăpânii nu se pretează la resentimente.

Se aplecă, verificându-mi picioarele şi încheieturile mâinilor. Îi curgea sânge din nas, dar nu se osteni să se şteargă.

— O să rezişti, îmi spuse. Ai răbdare; nu mai durează mult.

Reveni la celălalt scaun de comandă, se aşeză şi se aplecă înainte, cu coatele rezemate pe genunchi. Această poziţie îl aduse pe stăpânul său exact în câmpul meu vizual.

Timp de câteva minute nu se întâmplă nimic, şi nici nu mă puteam gândi la altceva decât să-mi forţez legăturile. După înfăţişare, Bătrânul părea să doarmă, dar nu mă încredeam în asta.

O linie se formă drept pe mijlocul învelişului cafeniu cornos al moluştei.

Sub ochii mei, se lăţi. Curând, am putut vedea oroarea opalescentă de dedesubt. Spaţiul dintre cele două jumătăţi ale cochiliei se lărgea — şi mi-am dat seama că molusca fisiona, extrăgând viaţă şi materie din trupul tatălui meu pentru a se face din una singură, două.

Mi-am mai dat seama, ţeapăn de groază, că nu-mi mai rămăseseră decât cinci minute de viaţă individuală. Noul

meu stăpân toemai se năștea și avea să fie gata curând să mă încalece.

Dacă ar fi fost posibil ca osul și carnea să rupă legăturile ce mă imobilizau, le-aș fi rupt. N-am reușit. Bătrânul nu acorda nici o atenție eforturilor mele. Mă-ndoiesc că era conștient; fără-ndoială, moluștele renunță într-o oarecare măsură la control în timp ce sunt ocupate cu despicarea. Probabil că pur și simplu își imobilizează sclavul. Era foarte posibil — Bătrânul nu se mișca.

La vremea când am renunțat, sleit și convins că nu mă puteam elibera, vedeam prin centrul moluștei propriu-zise linia argintie care înseamnă că fisiunea e pe cale să se încheie. Acest lucru fu cel care-mi abătu șirul gândurilor, dacă-mi mai rămăsese vreun gând în creierul ce fierbea. Aveam mâinile legate la spate, eram legat și de glezne, și ținut strâns cu centura pe mijlocul scaunului. Dar picioarele, chiar prinse unul de altul, erau libere de la talie în jos. M-am coborât și mai mult, ca să le măresc raza de mișcare, și am abătut în sus picioarele. Repezindu-mi-le cu o lovitură zdrobitoare peste panoul de bord, am declanșat toate unitățile de lansare ale mașinii.

Asta însumează o mulțime de accelerații gravitaționale. Cât de multe, nu știu, căci n-aveam de unde ști cât de pline-i erau rachetele. Dar funcționau din răsputeri. Am fost amândoi trântiți în spătarele scaunelor, tata mult mai tare decât mine, el nefiind legat cu centura de siguranță. Molusca sa, prinsă între spinare și rezemătoarea scaunului, expusă și neajutorată, fu strivită între cele două mese.

Împroșcă în jur.

Tata fu cuprins de acel cumplit reflex total, acel spasm al tuturor mușchilor, pe care-l mai văzusem de trei ori înainte. Ricoșă înainte peste volan, cu chipul contorsionat și degetele zvârcolindu-i-se.

Mașina se repezea spre sol.

Am rămas așezat, privind-o cum cobora, dacă poți numi „așezată" poziția în care nu te ține pe loc decât centura. Dacă trupul tatei nu-r fi dereglat definitiv comenzile, poate-aș fi reușit să fac ceva — s-o ridic din nou la orizontală, eventual — folosindu-mi picioarele legate. Am încercat, dar absolut fără succes. Comenzile erau probabil atât dereglate, cât și blocate.

Altimetrul ticăia intens. Coborâserăm la patru mii de metri înainte de-a fi avut timp să-i arunc o privire. Apoi trei mii... două cinci sute ... două — și am intrat în ultimul kilometru.

La cinci sute de metri, radarul sincron intră în funcțiune și unitățile din botul mașinii deschiseră focul pe rând. La fiecare șoc, centura îmi strivea stomacul. Mă gândeam că eram salvați, că acum nava avea să-și revină — dar ar fi trebuit să știu ce însemna trupul tatei proptit cu toată greutatea în volan.

Încă mă mai gândeam la asta, când ne-am izbit de sol.

Mi-am revenit încet, pentru a percepe o mișcare de balans, blând. Mă sâcâia, doream să se oprească; până și dea mai mică mișcare îmi pricinuia dureri mai cumplite decât puteam să îndur. Am reușit să deschid un ochi — celălalt nu se deschidea deloc — și am privit buimac în jur, să aflu sursa nemulțumirii.

Deasupra mea se vedea planșeul mașinii, dar l-am privit mult timp înainte de-a-l recunoaște ca atare. De-acum eram întrucâtva conștient unde mă aflam și ce se întâmplase. Mi-am amintit picajul și impactul — și mi-am dat seama că probabil ne izbiserăm nu de pământ, ci de vreo suprafață lichidă — Golful Mexic? Puțin îmi păsa.

Într-o bruscă izbucnire de durere, am început să-mi jelesc tatăl.

Centura mea de siguranță, ruptă, se legăna deasupra. Aveam încă mâinile legate și gleznele de asemenea, iar un braț părea să-mi fie fracturat. Ochiul umflat nu se putea deschide și mă durea pieptul când respiram; am încetat să-mi mai fac inventarul rănilor. Tata nu mai stătea lipit de volan, iar asta mă nedumerea. Cu un efort dureros, am întors capul pentru a vedea restul mașinii cu singurul ochi teafăr. Zăcea nu departe de mine, între capetele noastre fiind o distanță cam de-un metru. Era plin de sânge, rece și, nu mă îndoiam, mort. Cred că mi-a trebuit vreo jumătate de oră ca să străbat acel metru.

Am rămas față -n față cu el, aproape atingându-ne obrajii. Până-n prezent, puteam observa că nu dădea nici un semn de viață, și nici nu părea posibil, după felul ciudat, răsucit, în care zăcea.

— Tată, am spus răgușit. Apoi am urlat. *Tată*!

Pleoapele i se zbătură, dar nu deschise ochii.

— Salut, fiule, șopti. Mulțumesc, băiete, mulțumesc...

Glasul i se stinse. Îmi venea să-l zgudui, dar tot ce puteam face era să strig.

— Tată ! Trezește-te ! Ești bine ?

Vorbi iar, ca și cum fiecare cuvânt ar fi fost un efort dureros.

— Mama ta ... mi-a zis să-ți spun ... că a fost ... mândră de tine.

Vocea i se pierdu din nou, iar respirația începu să-i sune chinuită, cu acel sunet amenințător de lemn uscat.

— Tată, am suspinat, să nu mori. Nu mă pot descurca fără tine.

Deschise larg ochii.

— Ba poți, fiule.

Tăcu, se trudi, apoi adăugă :

— Mă doare, băiete.

Ochii i se închiseră la loc.

N-am mai putut scoate nimic de la el, deși am strigat și-am zbierat. După un timp, mi-am rezemat chipul de al lui și mi-am lăsat lacrimile să se amestece cu praful și sângele.

TREIZECI ȘI CINCI

IAR ACUM, SĂ FACEM CURĂȚENIE PE TITAN ! Noi, cei care plecăm, scriem cu toții aceste rapoarte ; dacă nu ne vom întoarce, această este moștenirea noastră pentru ființele omenești libere — tot ce știm despre felul în care acționează paraziții titanieni și de ce anume trebuie să vă păziți. Căci Kelly a avut dreptate ; nu e nici o cale de-a-l reface la loc pe Humpty-Dumpty. În pofida succesului Programului Milostenia, nu există nici un mijloc de-a fi siguri că toate moluștele au dispărut. Nu mai departe de săptămâna trecută, mai sus de Yukon a fost împușcat un urs Kodialk, care avea cocoașă.

Specia umană va trebui să rămână pentru totdeauna în gardă, mai ales de-acum peste circa douăzeci și cinci de ani, dacă nu ne întoarcem noi, ci farfuriile zburătoare. Nu știm de ce monștrii titanieni urmează ciclul de douăzeci și nouă de ani al „anului" lui Saturn, dar așa fac. Motivul poate fi simplu ; noi înșine avem multe cicluri care corespund anului terestru. Sperăm că nu sunt activi decât într-o singură perioadă a „anului" lor ; dacă-i pe-așa, atunci Operațiunea

Răzbunarea se poate solda cu un câștig ușor. Nu că ne-am baza pe acest lucru. Eu plec, Dumnezeu să ne-ajute, ca „psiholog aplicat (exotic)", dar sunt și cadru combatant, la fel ca toți ceilalți, de la capelan la bucătar. Asta-i treabă serioasă și avem de gând să le arătăm moluștelor ălora că au făcut greșeala să se încurce cu cea mai dură, mai rea, mai ucigătoare, mai neînduplecată — și mai capabilă — formă de viață din acest sector al spațiului, o vietate care poate fi ucisă, dar nu îmblânzită.

(Am o speranță intimă că vom găsi o cale de-a-i- salva pe micii elfi, androginii. Cred că ne-am putea înțelege bine cu elfii).

Indiferent dacă reușim sau nu, spița omenească trebuie să-și mențină binemeritata reputație de ferocitate. Prețul libertății e dispoziția de a te angaja pe neașteptate în luptă, oriunde, oricând, cu absolută nepăsare. Dacă nici asta n-am învățat-o de la moluște, atunci ... „Dinozauri, dați-vă mai încolo! Suntem gata să devenim specie pe cale de dispariție!"

Căci cine știe ce șmecherii murdare pot pândi prin acest univers? Moluștele ar putea fi simple, deschise și prietenoase, în comparație cu, hai să zicem, băștinașii de pe planetele lui Sirius. Dacă aceasta nu-i decât uvertura, am face bine să-nvățăm din ea pentru actul trei. Credeam că spațiul e gol și că noi eram de la sine seniorii creațiunii; am mai crezut-o chiar și după ce am „cucerit" spațiul, căci Marte era deja moartă iar Venus nici nu începuse cu adevărat. Ei bine, dacă Omul vrea să fie șeful — sau măcar un vecin respectat — va trebui să luptăm pentru asta. Să făurim din nou spade din fierul de plug; opusul era fantezia unei mătușici nemăritate.

Toți aceia care plecăm am fost posedați cel puțin o dată. Numai cei care-au fost călăriți pot ști cât de înșelătoare sunt moluștele, cât de constant trebuie să stai în gardă — sau cât de profund trebuie să urăști. Călătoria, din câte mi se spune, va dura cam doisprezece ani, ceea ce ne va lăsa lui Mary și mie timp destul ca să ne încheiem luna de miere. A, da, vine și Mary; majoritatea suntem cupluri căsătorite, iar burlacii sunt contrabalansați de femei nemăritate. Doisprezece ani nu-s o plimbare; sunt un mod de a trăi.

Când i-am spus lui Mary că plecăm spre lunile lui Saturn, singurul ei comentariu a fost:

— Da, dragul meu.

Vom avea timp să facem doi, trei copii. După cum spune tata :

— Specia trebuie să meargă înainte, chiar dacă nu știe încotro.

Acest raport e cam dezlânat ; trebuie să-l revăd înainte de-a-l transcrie. Dar am inclus în el totul, așa cum am văzut și simțit. Războiul cu o altă specie e un război psihologic, nu al dispozitivelor tehnice, și ceea ce-am gândit și simțit poate fi mult mai important decât ce am făcut.

Termin acum raportul, pe Stația Spațială Beta, de unde ne vom transborda pe U.N.S. „Răzbunătorul". Nu voi avea timp să-l revizuiesc ; va trebui să plece așa cum e, ca să aibă cu ce se distra istoricii. Ne-am luat rămas bun de la tata aseară, la Peak Port. M-a corectat :

— La revedere, vrei să zici. Vă veți întoarce, iar eu am de gând să v-aștept, tot mai scorțos și mai rău cu fiecare an, până veniți.

Am spus că sper și eu la fel. A dat din cap :

— Vei reuși. Ești prea dur și rău ca să mori. Am multă încredere în tine și în cei ca tine, fiule. Suntem gata de transbordate. Mă simt plin de entuziasm. Păpușari — oamenii liberi vin să mă ucidă !

Prăpăd și Moarte !